

RODICA ANCA

DEDELHI

JURNAL

SEMĂNĂTORUL
Editura online
Iulie 2011

RODICA ANCA

DEDELHI

Jurnal

Să fie **6 nov?**

Cred că da, dacă azi e miercuri și luni a fost 4, Diwali, Anul Nou pe aici. Doamne, ce noapte plină de bubuieli și sufocantă! De la crackere și artificii. Până nu s-a afumat prea tare, a fost chiar frumos, deși, de-aici, din „gheșthaus”, n-am văzut mare lucru. Destul de departe, se vedeau „anare” și alte focuri bengaleze plesnind pe cerul încărcat de fum înecăcios. (Repară unii pe aici nu știu ce la baie. A doua oară, sau a treia. Umblă prin toată casa. A mai venit și Pinku, să dea cu nasu’, că nu face nimic altceva! Inspectează și așteaptă două rs. Ieri i-am făcut poze cu sahab. Îi place ceasul că are și radio. Cântă toată ziua filmigane, de să-mi ajungă toată viața! Cam infantile, cântecele astea! Pinku nu se-ndură să plece. Din pricina ceasului! Au plecat, în schimb, ceilalți, după ce au scos ușa de la șifonier și au lăsat-o pe balcon. Cred că vin după-amiază. A plecat și el, că-l căutai și nu se vede. Mi-au pus și un fel de ivăr la ușă, că nu se închidea. Se vede că o fi vorbit aseară Ashok cu careva, de veniră ei acum!)

Despre ce vorbeam? Despre Diwali. Nana mă întreabă cum a fost. Acum aproape 20 de ani mi-a plăcut, dar atunci eram printre vecinii din D-uri. Am aprins și noi, acum, câteva lumânări, care au ars până jos, că le lipisem pe balustradă. Nici un pic de vânt, măcar să le clinească flăcăruile! Pocnitorile, mai bine zis bubuielile, au ținut-o până la ziuă, de am tresărit tot timpul și n-am dormit neam! Cam atât despre Diwali.

Au trecut 14 zile de când am venit. Abia ieri a început Gigi sahab cursurile. E fericit că are 13 sau 14 studenți. Se scoală cu noaptea în cap, nu cumva să întârzie! (dacă merge agale, face cam 10 minute printre flori și pomi în floare!) Gata, a venit don profesor! Azi i-au venit alți studenți! În drum spre casă, face și cumpărăturile – pâine, lapte, banane. A adus vreo șase cărți de la bibliotecă. Cu astea ne umplem serile. Îmi citește până adorm. Televiziune? N-am auzit... E un aparat la cantină, dar cum să te duci dacă nu mănânci acolo? Am mâncat o

singură dată și am suferit o săptămână de stomac. Prea iute, otrăvitor de iute! Acum gătesc eu, că avem un reșou de aragaz. Norocul meu că profesoara de dinaintea noastră, tot de română, a lăsat câteva oale și farfurii, tacâmuri și cești, că n-aș fi putut face nimic. De câte ori gătesc mă cert cu ei (cu funcționarii de la departament) în gând, că nu ne-au dat chestii în folosință, ca altădată. În plus, mă obsedează apa, care nu e sigură. Au jos, la parter, un filtru de la care bem și gătesc, dar spălatul vaselor, legumelor, mâinilor... Ca să nu mai spun de spălatul rufelor, că nici n-am în ce, nici unde să le usuc (pe uscătorul de rufe, am atârnat hainele, că în dulap e igrasie). Nici urmă de Oberoi! Nici de sabgi wala, nici de macili wala, nici de cărnar, pâinar, lăptar, etc. Nu mai vine nimeni... Trebuie să mă duc pe jos cam cât până la Reșița, după orice fleac! Cu țigările o duc foarte, foarte prost. Fumez unele fără filtru și foarte scurte, și tot scumpe îmi par, 10 rs pachetul! Charminar – patru minarete. Altă belea: nu pot să fumez pe nicăieri: 10.000 rs amenda! (Acum, că recitesc, știu că m-a mințit G, 10.000 de amendați, nu de rupii!) Leafa pe o lună, sau mai mult, că nu știm sigur cât e aceasta, încă. Nimeni nu ne răspunde, oricât am întreba! O fi secret, mai știi... Și, apropo de leafă, nu reușim să aflăm cât o fi costând biletul ăla al meu de întors, că mă tot întreabă Nana. I-am rugat pe Ashok, pe Vinod. Eu am zis, eu am auzit! Toți par deosebit de prietenoși, binevoitori, dar e numai de suprafață. Nu simt că ar fi sinceri. Poate Esha, care a venit săptămâna trecută să ne vadă. Doamne, e neschimbată! Doar câteva fire albe, în rest e ca acum 20 de ani. Și are 60! M-am bucurat să o revăd. Pe ea o cred că era sinceră când spunea că eu îi eram singura prietenă, pierdută și regăsită acum. Fetele ei sunt și ele mari. Radha are 30, stă cu ei, nu s-a măritat. Tara are 24, nici ea nu e măritată, lucrează în Bombay la o bancă și are un amic în Madagascar, parcă, ori Singapore. Se pregăteau să plece în concediu, în Europa, fetele... Cred că au plecat deja. Esha are o editură. E mulțumită. Spunea să stau cu ea la vară. Mă duc acasă la copilul meu, că mi se rupe inima de dorul ei. Am mai vorbit și cu Fam Gupta, care au fost deosebit de bucuroși să ne vadă, ne-au invitat la o puja, o masă de sărbătoare, vizită în care ne-am simțit foarte bine. Dar de atunci n-au mai dat nici un semn de viață. O s-o mai caut eu pe doamna, că mi-a promis rețeta de gulab jamu. Și Ashok a promis o carte de bucate, îl tot pisez, până mi-o aduce. Ne-au adus pături, că s-a făcut răcoare noaptea. Ce-o fi azi, Ziua Bunei Voințe? Au reparat și dulapul ăla cu care n-am ce face...

8 nov.

Aici lucrurile dispar de nu se poate. Acu le pui undeva și, când le cauți după un minut, nu mai sunt! Nu știm ce am făcut cu vreo șase-șapte banane. Le-om fi mâncat? Da' unde-s cojile? După ce două zile a aprins luminile în clasă, azi, Gigi n-a mai găsit întrepreruptoarele! Nici găuri, dacă le-o fi scos careva! Mistere... Ne-am dus să citim emailurile de la fată și să îi scriem și noi. Mare noroc cu internetul ăsta, altfel turbam! E singura perioadă când ies din casă. O juma' de oră. Azi am avut un musafir, pe prof. Shastri, care a fost la noi, în România. Arată și se mișcă mult mai bine, de, e acasă la el! Ne-a invitat luni la ei la prânz. Ne ia cu mașina și ne și aduce îndărăt. Pauză, a venit Ashok.

9 nov.

Nu mai știam data. Am încercat să-mi fac un calendar, că sigur că s-a zgârcit la câteva rupii, să-mi cumpere unul de perete! Am început cu săptămâna de 7 zile, am trecut-o prin 6, apoi prin cinci, și după ce am luat-o de la început, am ajuns cu ea la opt. Calendarul Platagica! Mamă, ce hârnicutză am fost azi, mi-e teamă să nu mă deochi, că mai am și niște cămăși la înmuiat și de făcut ceva de prânz, că aici m-am învățat și eu, de nevoie, să gătesc zilnic. De nevoie, că n-am nici un fel de provizii. Azi îmi propusesem să mă duc cu Gigi,

după ce termina orele sa luăm câte ceva, din cele 140 rs, câte are. Dar mă obosisem prea tare, că am spălat și balconul ăsta mare cu un strat respectabil de praf pe care-l tot aduceam înăuntru. Am mutat și ceva mobile dintr-o camera în cealaltă, că ne-am hotărât să lăsăm dormitorul în părăsire. E prea multă umezeală din cauza igrasiei și mă scol diminețile cu tot felul de dureri de oase. Țin ușa deschisă tot timpul, poate se mai usucă. Mai am niște paste Maggi, care au și-un praf pe care îl pun peste ele după ce le-am fiert, și ar fi destul de bun la gust, dacă n-ar fi prea iute. Că multe pretenții mai am și eu! Am adunat câteva capete de sârme rămase de la cea de dinainte, le-am înnodat și am întins și vreo 4 m de sfoară pentru rufe. Gata cu treaba! Mă duc să-mi fac un nesulică, (bine că G. bea ceai, n-am concurență la el!). Așa... Am pus și apa de paste la fiert. Nu e gata cu treaba. Rufele le spăl într-un lighean rămas moștenire. L-am spălat bine și îl folosesc, ce să fac. La baie, te speli pe jos. Avem un boiler care funcționează (!) și are și duș! Doar că nu poți amesteca apa. Vine doar clocotită. Așa îmi explic prezența a două căldări, în care o pot amesteca cu rece, într-una, pe cealaltă am făcut-o de spălat pe jos. Cred că am aruncat cârpa cu care am spălat balconul, odată cu zoaiele, în budă, că nu mai dau de ea. Cum spuneam, lucrurile pe aici dispar sau își schimbă locul!... (Gigi a găsit întrerupătoarele de lumină pe peretele din dreapta ușii, după ce două zile le-a aprins de pe cele din stânga, iar o zi deloc, că nu le-a găsit!). Dar văd că apa se duce fără nici o opreliște așa că nu mă mai gândesc la ce-o fi făcut cu cârpa. G. doarme, în așteptarea păpicii. Pe pereții de pe balcon, o mulțime de urme de mânuțe, care, m-am dumirit, nu sunt de la copilul celei ce a locuit înainte aici, ci de la maimuțici, că prea sunt până aproape de tavan! O să trebuiască să stau să păzesc cămășile de ele! E unul jos la poartă care le fugărește mereu cu o bătă de base-ball. Îl cheamă Agei. Și sunt rele, gagicile! Te atacă cu nerușinare și te mai și scuipă! Eu le-aș da de mâncare, da' nu e voie, că, pe urmă, nu mai scap de ele și își aduc și toate neamurile lor hămesite. Citeam în ziar că unei femei i-au smuls poșeta și au fugit cu ea în copac. După ce i-au făcut ferfeniță toate actele, au aruncat-o cu scârbă. Asta se petrecea pe peronul gării centrale (cam de trei ori cât Gara de Nord) și nimeni n-a putut face ceva împotriva lor. Tot din ziar: cinci oameni, probabil sârmani, au omorât o vacă, undeva într-un sat. Sătenii i-au omorât pe ei! Discuții interminabile dacă e mai importantă vaca sau oamenii, unii pro, alții contra... În grădina universității sunt unii în greva foamei de când am venit noi. Cred că se mai schimbă, că ar fi trebuit să fie aproape morți de foame, dar văd că strigă de azi dimineață de mama focului nu știu ce, că nu înțeleg decât „zindabad” – să „trăiască” și „mordabad” – să „moară”. Dar nu m-am prins, cine una și cine alta. Gata, spălai rufele alea. Mi-am ros degetele și nici nu le-am spălat bine. Dă-le-n pisici! Gigi spală vasele, e un domn, ce pot să zic! După aia, citim *Poezii masoni* scris de o gagică, Marie Roberts. Nu-i iubește, îi face bețivi și homosexuali. Eu nu o cred. Mai curând e supărată pe ei pentru că nu primesc și femei. Sau nu primeau.

Mă tot gândesc la ce s-a întâmplat acasă, cu bomba aia la o școală. Bieții copii! Nu s-a mai pomenit așa ceva la noi! Acu, dacă au pornit-o cine știe dacă se vor mai opri vreodată. Au venit tot felul de oameni la noi, de! Or fi fost teroriști? Că e la modă! Sau niscai descreierați de-ai noștri, ca să aibă cu ce se fâli? Nu. Nu cred ca erau de-ai noștri. Abia aștept să ne ducem să citim emailurile. Nici un email. Am intrat pe chat, era galbenă, dar nu ne-a observat sau am greșit noi ceva, am scris câteva vorbe, în 10 minute și am terminat. Nici nu știu dacă am închis corect, că n-am găsit disconnect și am apăsat pe x, am mai deschis o dată, am apăsat pe login și pe close. Nu știu ce-o fi. Am dat 10 rs, degeaba, că n-am aflat nimic. Acum o să-l ascult pe G care îmi citește ziarele. Nu pot să fiu atentă, că sunt îngrijorată. Nu

vrea să mai mergem o dată. N-o să pot dormi, sunt sigură. Și ce, parcă e prima noapte în care număr oile?

9 nov.

Unde-o fi dispărut ziua de 7, că știu că am scris-o, amintindu-mi de vremurile trecute, pe când, studenți fiind, ne-am dus de un 7 nov, când era sărbătoare MRSO, la mare! După ce am spânzurat o grămadă de bani, cât să dea G în gălbinare, pe ceva de papa, și am gătit paste cu masala și supă de “vegetabile” la pachet, am terminat de citit poezii masoni și am început “The Aquarian Gospel of Jesus the Christ”, by Levi, pe care mă duc eu acum s-o iau de la început, că m-am jucat la calculator și n-am fost prea atentă. Până se scoală G, citesc la ea. Am petrecut aproape o ora încercând să emailuim. Not connection. Ne ducem pe la ora 22. G a făcut abonament pe 15 zile, 9 ore – 90 rs. Adică 10 rs pe oră, în loc de 20. E ceva, nu? Până atunci, citim ziarele șterpelite de jos, de la cantină. Am citit și jurnalele, am citit și din “Gospelul Vărsătorului”, așteptând să vină vremea de internet. Ne-am dus de pomană. Nu se restabilise legătura. Ce păcat! Nici ieri n-am reușit, nici azi.

10 nov.

Este a douăzecea zi. M-am sculat cu gâtul țepăn. Vicsul ăsta cred ca e “fake”, că nu se simte de loc. Cum m-am trezit, mi-am luat țigările și cafeaua și am urmărit o pereche de gili (ceva între șoimi și vulturi) care-și fac cuib chiar în pomul de peste gard. Am spălat a treia oară prosoapele, pe care le-am adunat de pe jos. Se șterseseră maimuțele pe ele, că n-aveau cum cădea, nu e nici un pic de vânt. Cred că scriu tot felul de fleacuri, dar ce pisici să fac altceva? Mi-ar plăcea niște culori... Cucu...

Cartea aia cu Gospelul Vărsătorului e o aiureală. Spune despre Iisus, care ar fi venit în India și le-ar fi predicat indienilor despre egalitatea între oameni! Nimic despre Era Vărsătorului, doar în titlu, în rest fabulații jignitoare, atât pentru creștini cât și pentru indieni. Tipul e american, habar n-are despre indieni, zice că a fost el plecat pe undeva prin univers și a găsit toate pe care le povestește imprimare în „eterul omniprezent”, în care sunt imprimate toate gândurile și faptele nu numai ale oamenilor ci și ale animalelor și ce ființe or mai fi trăind pe aiurea. „Am văzut Spiritele care au condus Era Peștilor: Ramasa este Heruvimul și Vacabiel (care este de genul feminin,) este Serafimul... În Era Vărsătorului, Archer este Heruvimul și Sakmaquil este Serafimul.” Mai spune ceva despre prezența Treimii sacre: Dumnezeu Puterii, Dumnezeul Înțelepciunii și Dumnezeul Iubirii. Era Vărsătorului este Era Înțelepciunii. Intrucât Vărsătorul este un semn de aer, în această eră, se vor dezvolta toate cele legate de aer: aviația, comunicațiile, gândirea etc. Așa cum în Era Peștilor s-a întâmplat cu cele ale apei: navigația etc. Astea ar fi interesante, dar nu credibile, dar ce urmează e o reluare a bibliei cu ce crede el că ar fi niște completări pe care le-ar fi aflat din „record Galleries of Visel” Poate o să mai citesc câte ceva, dar nu mă atrage.

Au fost Sfinții Mihail și Gavril. Nici n-am știut. Am spălat și rufe, rușine să-mi fie! Le-am transmis abia azi urările de La Mulți Ani lui Gabi, lui Popescu și Marianeii, mama lui Paul, care se pare că are grijă de Nana să nu slăbească. Azi dimineață de-abia am reușit să citim emailul de la ea, care ne-a plăcut foarte mult. Mi-e un dor! Nu mai copiem emailurile, din pricină de economie, că tare mi-ar fi plăcut să-l recitesc acum. E, asta-i viața!

Azi e **11 nov.** Am fost la lunch la Satiavrați. Ne-a luat cu mașina, că cred că e mai departe decât la Otopeni. Madam, că așa se zice pe aici, a fost foarte bucuroasă să ne vadă. Arată mult mai bine decât atunci când a fost la noi în țară. De, e la ea acasă. Și ce casă! De-aia

strâmbau din nas la noi. Mă rog, cel puțin spun că ce mult le-a plăcut și că ce bine că am venit și noi în India! Chiar m-a flatat, spunând că nu orice femeie poate să lase tot și să plece în lume, că de obicei, ele sunt legate de casă și acareturi. Am păpat vegi, nu foarte iuți, și gulabe. Nici ea nu mi-a dat rețeta! A zis G. că îmi aduce el o carte de la bibliotecă. La întoarcere a venit ea cu noi până la GH. I-am dat o văzuță, că uitasem s-o iau la plecare. Cred că o să ne ducem și la Kurukshetra, dacă nu intervine ceva, pe 27 nov. Acolo a avut loc bătălia aia de pomină din Mahabharata. Pe urmă, pe la cinci ne-am dus la email. Era ocupat și am mers de-am luat banane, că azi noapte ne era foame și ar fi fost bune. Am citit emailul cel frumos de la fata noastră și după ce i-am trimis și noi unul, am zis că să intrăm pe chat. Iar n-a mers legătura, de mi-a făcut domnul scandal că dăm banii de pomană, doar că tipa de la Cyber Café (așa se cheamă, dar nu e nici o cafe, doar 4 calculatoare) ne-a făcut doar o găurică (ca la tren) în cartelă, adică ora, așa că m-am amărât de pomană. Popeasco, am ajuns se fumez 18 țigări pe zi, și alea fără filtru și mai scurte decât Carpații! Sâc! Pe deasupra mai am și gât de lup de două zile!

12 nov.

Ce pisici să scriu? Stau aci singură și spăl rufe, vase, pe jos, numai ca să îmi fac de lucru. Nu mai e nimic de citit, o să aducă G azi ceva, să vedem ce-o găsi. Mai veni și Pinku în inspecție și mă întrebă de poza lui. Cum să-i spun că o să i-o dau când le-oi facea pe toate, dar că acum n-am bani? Iar nu merge internetul! Bine că ne-am abonat!

13

Nici azi nu merge, zice că de la societatea mare, că nu merge pe nicăieri. Și că mai durează o zi, două. Bine că am reușit să citim două. Ceafa mă mai doare încă, dar parcă nu așa de rău ca ieri. Azi noapte nici n-am putut să dorm. Acum mi-e un somn... De trei ori ne-am dus la internet, noroc că e lângă noi. G citește din imnurile vedice, care mi se par deosebit de frumoase, aș vrea să transcriu câteva, sunt ca niște rugăciuni.

Io-te, s-a scos sublinierea! Cu roșu. Și cu verde. S-o fi supărat, văzând că nu-l bag în seamă. Mai bine!

14 nov.

A patra zi în care nu funcționează internetul! E ceva cu RDS-ul lor. Azi ne-am dus în trei locuri să încercăm. Pentru ultimul am mers pe jos cam până la Budapesta, că nu sunt bani și de ricșă. Și tot așa ne-am întors. E ceva, grevă, sau ce-o fi ea, studentească. Străzile sunt pline de polițiști, care călare, care în mașini, toate dabele, chioșcurile și vânzătorii de legume, închise sau de negăsit. Abia am dat peste unul cu banane, de la care am luat o duzină, că mai mâncăm între mese, când ni se face foame. Pe la prânz a venit Shushmita Das. El e bolnav și a trimis-o pe ea. Laura e în Florida, Dante la Chicago, numai Goethe e în Delhi, dar face naveta la Hong Kong. I-am dat adresa Nanei pentru Laura. Nici ea nu e măritată. Dar are un prieten din Sri Lanka, acolo, în USA. A rămas că va veni ea într-o zi să ne ia pe la ei, că s-au mutat în TransYamuna, pe unde stă și Esha, acuma. Dacă s-o ține de cuvânt, că observ că nu prea o fac. Nici ei n-or să vină vineri la „foncșion”-ul lui Ashok. Nici Shastri. A sunat de dimineață că pleacă nu știu unde la Ujjain sau cum s-o fi scriind. Acum G doarme. Mie mi-e somn, dar nu mă culc, fiindcă la noapte iar nu pot să dorm. Aș mai încerca o dată la internet, dar sigur mă duc de pomană.

Ba, cum s-a sculat G., s-a dus și mergea, m-am dus și eu și ne-am dezvățat o oră jumate, și pe email și pe chat concomitent, atâta doar că nu știu dacă am închis cum trebuia chatul, că

am apăsat pe close, nu pe disconnect. E, aia e. Sunt euforică: am vorbit cu fata noastră, bună fată ne-ai dat, Doamne. Îți mulțumim.

16.

Ieri n-am scris, n-am mai avut timp după “foncșion”-ul lui Ashok, ne-am dus și am intrat pe chat cu Nana, și ne-am înțeles pentru azi la 14³⁰. Dar mai întâi, dimineața, ne-am dus în Kingsway după orez, vată și detol, am dat și cele două filme la dezvoltat. Aproape 300 rs, numai filmele. Apoi, la internet, am reușit foarte repede să intrăm în legătură cu Nana. Doar că era și Antena acolo și parcă nu era total atentă la ce vorbeam. Mai era și Dragoș pe fir, așa că a trecut f. repede jumătatea de oră, dar G s-a enervat și n-a mai vrut să stea încă una. Drept care m-a năpădit iară starea de angoasă și nesiguranță care mă pândește la cea mai mică slăbiciune. În plus, A. nu mi-e nici mie prea simpatică, nu numai lui Bulă. Știe el ceva de n-o place chiar deloc! Eu nu pot uita că într-o noapte când a dormit la noi, eu eram în sufragerie numai cu lumina de la tv, și, cum îi bătea ei lumina din ecran drept în ochii ăia foarte deschiși la culoare, m-a frapat privirea ei care parcă venea de undeva din spate, parcă în locul ochilor erau două găuri, prin care ceva malefic privea spre mine. Mi s-a zbârlit părul pe ceafă! Dar am lăsat să treacă asta, pentru că e prietena Nanei, dar nu mi-e prea apropiată, mai curând aşocoli-o, dar nu pot să-i impun Nanei părerea mea cam neortodoxă. Dar sigur este că Bulă are aceeași părere ca și mine despre A. Așa că am venit acasă destul de necăjiți și m-a luat și o amețală. Încă o mai simt.

18 nov.

A mai trecut o săptămână. Mai sunt vreo 16. Ieri am chatuit cu Nana o mulțime, i-am trimis și un email lung, limpede și la obiect, cu tot ce o interesa și voia să știe. Mi-am refăcut starea psihică. Am scos pozicile. N-au ieșit prea rele. Cu totul, două filme, 231 de rupii. Doamne, cât sunt de bătrână și ce nasol arăt! N-am arătat eu prea bine niciodată, dar acum sunt o băbuță (trebuie să pun diminutivul, căci sunt pișpirică rău, parcă m-am topit) urâțică. Asta e, nu pot să schimb mersul naturii. Mă străduiesc și eu, ca sufletul să-mi fie frumos, numai că pe asta nu-l pot pune peste trăsăturile feței. Gata cu plângerea. Ieri mi-am cumpărat o pernă, umplută cu melană, că era mai ieftină. 130 cu față, cu tot. M-am zgârcit la 60 de rs, că era una cu fața de bumbac și umplută cu nu știu ce natural. Lasă, că peste iarnă merge, până vine căldura a mare, sper să fim plecați de aici. G. a înțeles că s-ar putea ca Nana să nu vină, că nu știe încă dacă o să aibă bani. Cred că n-o să fie așa, nu ne lasă Cel de Sus în părăsire.

Citim o carte minunată:

POEME CATRE SHIVA – imnuri ale Sfinților Poeți din Tamil. Ne plac atât de mult! O să copiez câteva, pe care să încerc să le traduc după ce ajungem acasă, să vedeți numa' cât sunt de frumoase. Da' nu mă pot stăpâni și tot transcriu una acum:

Bhiksatana: „Cerșetorul”, scrisă de Appar

*He came to us singing songs in varied rhythms,
And took us by force.*

He shot the arrows of his eyes at us;

With speeches that stir up passion

He skillfully seduced us, made us sick with love.

The skullbearer god has mounted his swift bull;

*Wearing a skin, his body covered with white ash,
A sacred thred adorning his form,
Come, see the Master as he goes riding where all can see him.
The Lord of Amattur is a handsome man, indeed!*

A venit la noi cântând cântece pe felurite ritmuri
Și ne-a cucerit cu forța!
Și-a aruncat săgețile ochilor către noi.
Cu vorbe ce stârneau pasiunea
Ne-a sedus cu măiestrie, ne-a îmbolnăvit de iubire.
Purtătorul de Cranii, Zeul, a încălecat taurul său cel iute;
Înfășurat într-o blană, trupul Îi este acoperit cu cenușă albă,
O funie sfântă împodobindu-I formele,
Vino de vezi-L pe Stăpân călărind pe unde-L pot admira toți.
Domnul din Amattur, este, desigur, un bărbat frumos!

*The white bull he rides is in no way inferior
To rolling chariots, horses and elephants.
The dark-throated one with the fiery red form,
The god whom the Himalayan gods praise,
Owns no wealth, yet is a rich man.
The Lord of Amattur, who wears a tigerskin,
And a garland of cool blossoms,
And rides surrounded by his demons,
Is a handsome man, indeed!*

Taurul cel alb pe care-L călărește nu este cu nimic mai prejos
Decât caii și elefanții purtători de calești!
Cel cu Gâtul Întunecat, cu înfricoșătorul Său trup
de culoare roșie,
Stăpânul, căruia I se închină Zeii din Himalaia,
Nu posedă bogății și totuși e un om bogat!
Lordul din Amattur, Cel care poartă blană de tigru
Și ghirlandă răcoritoare de boboci de flori abia deschise
Și care călărește înconjurat de demonii săi,
Este, desigur, un bărbat frumos!

19 nov.

Mi-am luat caiet pentru a transcrie poemele alea Tamile, de care m-am îndrăgostit. Azi a fost sărbătoare: birthday-ul lui Guru Nanak, fondatorul sikhismului, așa că am stat acasă amândoi. Am tot citit despre zeii din Sud. Mai mult zeițe, create de săteni dintre femeile (se pare că sunt știute bine de frică, ele, femeile, pe acolo!) locale. Dar cartea e scrisă pe la 1913, de un englez, cred că între timp s-au mai civilizat, că vorbește ăla de niște sacrificii de ți se face părul măciucă. N-am chef să scriu acum despre asta. Pe la cinci ne-am dus la email,

aveam vreo trei de la fată. Probabil că n-o să vină, nu e sigură că va primi ceva în plus de la serviciu, dimpotrivă, se mai fac reduceri. Bine că ea nu e pe listă! Dar era amărâtă. În schimb, ne-a trimis numărul din Delhi al agenției de transport. Tot ea, draga de ea! 3328080. Am furat ziarele de jos și, în timp ce G îmi citește, eu fac Line și scriu chestiile astea. Aseară a venit Ashok cu pozele făcute la “function” de un fotograf profesionist și am mai comandat și la el vreo 20, cam 400 rs, că tot ni se cam îneacă corăbiile. Mâine e a treia zi de orez cu chena dal. L-am mai îmbunătățit eu cu un pachet de supă de pui, da’ mi s-a cam luat! Păi, numai de la mâncare se poate face economie. Că de la ce altceva, doar nu de la țigări, Doamne feri!, că și așa fumez de cele mai ieftine și mai prăpădite, de behăi ca o măgăriță. Și nici de la cafea, că folosesc doar o linguriță și jumate pe zi și mai îmi soarbe și domnul câte o gură! Oricum, ceaiul lui e mai ieftin, nu am ce zice. De când cu perna asta cu melană, parcă dorm mai bine, dar tot mă trezesc peste noapte și mai trag câte o țigară, doua. Apropo, nu fumez mai mult de 20 pe zi, și ținând seama că sunt fără filtru, mai scurte și chiar mai subțiri, de la mama lor, cred că pot să spun chiar 15 pe zi. Sunt mândră de mine, dar nu mai spun, că zice că mă laud.

20.

Acum exact o lună plecam de acasă în lumea largă. Parcă ar fi trecut un an, și totuși e atât de puțin! Mi-e dor de fată, mi-e dor de Bulică, mi-e dor de acasă! Mai mi-e dor și de toate gagicile mele. Nu există situație în care să nu-mi amintesc de ele. De Lenuș, de câte ori trec strada sau mă duc la piață. De TJ, de câte ori n-am ceva la bucătărie sau nu știu ceva, de d. Gosp, de câte ori trebuie să-i spăl cămășile lui G. și să i le calc, de Gabi, când citesc câte ceva din religia vedică și știu că ar interesa-o și pe ea. Și când mă cuprinde tristețea, mi-e dor de toate, că mă simt singură. Și Mariana îmi lipsește, că e lipicioasă și sufletistă. Dar Lili a noastră, cum o duce, oare, cu flăcăii ei? Acasă o fi frig la vremea asta, aici e bine, cam ca în mai, dar nu e clima mea. Iar mă las luată de val! Gata! Azi o să ne ducem să ne cumpere ăia de la dept. ustensile de bucătărie. Eu renunțasem, dar văd că ei insistă. Măcar să am ce găti în ele! Că banii se duc pe mai nimica, și nici vorbă să economisim ceva. Ieri am aflat: biletul meu costă cam 36.000 rs. Vreo 700 USD. Plus vreo 3-4000 rs penalizare pentru G că schimbă data plecării. Am intrat iar în panică. Acum trebuie să reușesc să nu mă mai gândesc la chestia asta. Să văd întâi ce răspunde Nana, ce soluție găsește să ni-i trimită. Se pare că nici ea nu mai vine, că nu are bani și la slujbă sunt probleme de restrângere. Slavă Domnului că ea e în siguranță, dar sunt alții care pleacă. Nu prea mai merge treaba pe la noi, pe acasă, după cum văd. Ne tot uităm în ziare după vești despre noi, cucu, nici măcar la sport. Ne-or fi primit în NATO? Ne-ar fi spus Nana, probabil că încă n-a fost summitul. Aseară am citit din Upanishade câteva ore bune, așa am reușit să-mi stăpânesc panica de a nu putea să mai plecăm de aici în vecii vecilor! Nici nu voiam să mai mergem azi la Margaret și Nilima, dar când le-a sunat G să le spună că nu-mi place să ies pe întuneric (aici la ora 6 pm e beznă), Margaret a insistat să ne ducem cu taxiul. Iar o să cheltuim mai bine de 100 rs. O să vedem noi. Abia aștept să vină prânzul să vedem ce ne-a scris fata.

22.

Ieri a fost o zi plină. De la ora 10 dimineța am început să-l așteptăm pe tipul de la dept., care a promis că vine să ne ia la cumpărături. La 11,30 încă nu venise! Sun la Margaret să-i spun că o să întârziem, că ne aștepta la 12. Nici să n-audă! “You made me to ruin more than a hundred rs!” Ce să zic! Ea, că nu mănâncă fără noi. Sun la dept, să-l amân pe ăla. Plecase spre noi. Îl mai așteptăm câteva minute nesfârșite și vine. Mai vedem o dată lista și-i zicem să se ducă singur, deși tânjisem după ziua asta de o lună. Plecăm spre pupeze. Primul scuterist

cere 40 rs. Al doilea are aparat. Îl luăm și ne uităm cât marchează. Aproape 15 rs, când ajungem. Ce șnapan, ce bandit, comentăm despre primul. Țasta ne cere 60! Cuiuum? Păi uite, 14,80, zicem noi. Nuuu, ăia sunt km, cred că zice el în hindi, arătându-ne o lista pe care nu știu ce scria, că era în devanagari. Gigi se ceartă cu el, fiecare pe limba lui, și-i dă 50. Ajungem la ele, stau într-un bloc la et. doi, cu portar la care te scrii cine ești, la cine mergi și ora. Ne-au primit pline de efuziune, masa era pusă, vreo 4 feluri, fără spices, bună, nimic de zis. Înghețată, la desert, cafea. Apartamentul cam înghesuit cu mobila, dar se adunase de la amândouă. Niște drăguțe! Cred că s-au bucurat sincer că ne-am dus. Nu prea mai avuseseră cam de mult prilejul de a vorbi și cu alții de altă nație. Margaret, cel puțin, e foarte nefericită și încă nu s-a acomodat nici cu casa, nici cu vecinii, nici cu restul societății, nici cu un soi de claustrare auto-impusă, încercând să facă abstracție de ce-i în jurul ei. Asta știu de la Nilima, căreia îi este aproape la fel de greu ca și maică-sii. După atâția ani trăiți în Anglia, e de înțeles.

Am făcut pozici și ne-am povestit biografiile de când ne-am despărțit (peste 20 de ani!). Am văzut poze de la nunta lui Neetu, care s-a făcut frumușică. Bărbatu-său e și el frumos. Prin aprilie or să aibă un copil. Neetu face filme documentare pentru Discovery Channel. Pe balcon au o mulțime de ghivece. Le lipsește grădina, cu atât mai mult cu cât chiar în fața blocului e o așezare de oameni sărmani, cu coșmelii, mizerie și gălăgie. Margaret e mereu depresată. Nilima lucrează nu știu ce la calculator pentru o firmă, cântă în corul bisericii, "I am a liberal Christian", spune ea, după ce o întrebăm dacă este credincioasă. Cu una, cu alta am stat aproape patru ore. Plecăm. Scutere, ioc. Într-un târziu vine unul, care nu înțelege unde vrem să mergem și ne lasă părăsiți tot acolo. Peste vre-un sfert de oră, sau și mai bine, mai oprește unul. 60 rs, nu ne mai tocmim că pe la cinci jumate se întunecă brusc, și ajungem acasă. Îi compunem emailul fetii. Când să plecăm, vine Vinod și cere o carte să se ducă s-o "girox"-eze O jumate de oră se face o oră până vine înapoi. Mai reia, peste încă o oră, teoria lui cu Ravana, cu bumerangul în formă de "Ra", cu scrisul orientat după soare etc. (Aici trebuie să spun că Vinode, cum îl alintăm noi, e pasionat de descifrarea unor plăcuțe ceramice găsite pe Valea Indusului, vechi de mii de ani, are el teoriile lui foarte interesante, pe mine mă incită, despre scrierile astea vechi, cu care zăpăcește de cap pe oricine e dornic să-l asculte. Oare ce-ar zice despre tăblițele de la Tărtăria?) După ce reușim să-l facem să înțeleagă că trebuie să plecăm, pornim împreună. Pe drum ne povestește iar despre frații lui care-l ostracizează pentru avere. "Pa. Să mai vii". Intrăm în curte la Cyber Cafè daba. Închis. Trebuia să funcționeze până la 23³⁰! S-a terminat cu emailul nostru! Ne întoarcem acasă și apare Ashok cu cartea de bucate. De împrumut, nu de cumpărat! Am mai luat două cărți de la Nilima, trebuie să mă apuc să le conspectez, cam prea mult de lucru. S-a făcut mai răcoare. Noroc că ne-a cumpărat tipul de la dept. două reșouri. Dar numai cu câte un singur element. Mă rog, asta e. În schimb nu a cumpărat oală de presiune, oală de fierț apa, ceainicul și serviciul de ceai. A luat o tigaie și o cratiță, de teflon, un serviciu de masă într-un totu din plastic, un set de tacâmuri, șase pahare și un cuțit de bucătărie extra. Taie perfect. O să-mi cumpăr și eu unul când oi pleca. Acum îl aștept pe G să vedem ce a aflat despre restul de cumpărături. Și n-am nici un loc în care să le pun, afară de polița aia de ciment, care e deja plină cu rămășițele de la profesoara de dinaintea noastră. Să cercetez pe jos, pe la mr. Kurup dacă n-are ceva adecvat. Nu m-am mai dus, le-am mai înghesuit pe ici, pe colo. Emailul nu merge, mai încercăm după-amiază. Mă apuca să scriu "rațete". E prea mult de lucru. Să vedem, poate găsec o carte de bucate că n-am răbdare. G e la ședință. A venit supă, că l-a

certat Vibha, șefa, că de ce a luat reșouri, că n-au mai ajuns banii pentru oala de presiune. Ce măgăriță, că am tăiat de pe listă o mulțime de itemuri. Se mai laudă cu sofale și alte chestii! Dă-i în mămicuțele lor, uite și d-aia o să plecăm în aprilie, debordează de politețe, solitudine și dragoste de români, dacă dă Domnul să avem bani de bilet. Ne duserăm din nou la internet. Iar nu merge! Ne ducem încă o dată mai pe la ora opt.

23.

Am avut noroc aseară, că funcționa internetul, erau vreo 7 emailuri. Ne-a făcut foarte bine să le citim, ne-a mai remontat psihicul. Azi avem chat la 2.30 pm. Dimineață, pe la 6, m-a trezit o litanie ca un bocet sinistru și înfricoșător, pus pe difuzoare la maximum, de m-a dus gândul la tot felul de ritualuri macabre, tainice și ancestrale. Mai bine nu mai citim tot felul de cărți despre tot felul de rituri și credințe, că ne sonăm. A durat 15 minute îngrozitor de lungi, sinistre, răscolitoare după aia am adormit la loc dar mi-a fost foarte frig și m-am tot zvârcolit, mai mult cred că nu am dormit de loc, ci eram numai pe jumătate ațipită, cu tot felul de viziuni apocaliptice. Ar trebui să mergem la cumpărături, da' nu mă trage inima defel.

Până la urmă ne-am dus în Timarpur, înfruntând riscurile traversării Mall Road-ului de două ori. Am cheltuit 300 de rs, plus 100 pe țigări. Degeaba am sperat că va merge internetul, am pierdut prilejul de a chatui cu Nana. Ce ne-o mai fi așteptat! Sper că a realizat că legăturile sunt de vină. Am pus la fiert niște noodles, dar G a adormit între timp, așa că nu-l mai trezesc. Mai încercăm mai pe seară la internet. Am încercat și tot nu merge. Acasă citim din Upanishade. S-a făcut frig, așa că am pus un heater în priză ca să ne încălzim picioarele care îngheață repede pe cimentul de pe podea. Altă viață! De nu s-ar strica. Peretele dinspre balcon, e cald dacă îl pipăi pe dinafară și rece pe dinăuntru! De bășinici (jocuri pentru tâmpiți pe calculator), m-am plictisit, dar n-am alt mod de a-mi omorî timpul când n-am chef de nimic. Nici măcar de viață. Că dacă o lași slobodă, mintea o ia razna! Ce-or mai fi făcând ăia din „Tânăr și neliniștit”? Azi ne-am întâlnit pe stradă cu o nonindiancă și ne-am salutat! Și ne-am amintit de ce spunea Lenuș, că în Mozambic albi, chiar dacă nu se cunoșteau, se salutau când se vedeau pe stradă. Tot aici e cazat un tânăr doctorand spaniol, Juan Pablo, simpatic. O fi însurat? Na, că am luat-o pe urmele lui Gigi! Cum văd un băiat, cum mă gândesc la fie-mea! Pleacă peste o lună, poate vine și Nana până atunci.

24 nov.

Peste noapte iar m-am trezit de la vreo 1 până după 4. Iar cânta aia. În plus mai huruie și un transformator. Apoi, când m-am culcat, mă lua cu frig. M-am trezit după 9,30, când hop, și Nilima. I-am făcut un nessulică tare, a zis că vrea cafea „pe românește”. Ne-a povestit despre divorț, despre Margaret, despre Neetu. I-am înapoiat cartea de bucate, (doar n-o fi venit special pentru ea!) și, după ce a plecat, ne-am dus la Cyber Café. Noroc că ne-am dus la 12, am reușit un email de-o oră, că i-am trimis rețeta de Gulab Jamun, (pe G l-a cuprins turbarea, că rețeta e lungă și el e zgârcă, și s-a cărat după ce era să ne certăm acolo, fără pic de jenă, că mai erau și alții, printre care și spaniolul nostru, cu care mai târziu ne-am întâlnit pe hol și l-am întrebat dacă e însurat. Nu e, iar G i-a și zis că are o fată!). Când ne-am dus din nou la internet, pe la 2³⁰, nu mai funcționa, așa că am rămas doar cu emailul ăla.

26.

Ieri n-am vrut să mai scriu. Am avut o stare „filosofică”, n-am avut chef de nimic. Mi-am făcut „baie”. Adică am umplut o căldare cu apă fiartă și rece, mi-am potrivit-o și mi-am

turnat-o cu cana pe cap și pe rest. Șamponul ăla adus de acasă parcă nu e prea bun, cred că e pentru păr gras, dar n-am pe ce lua altul. Țștia nu ne-au dat încă salariul, Poate pe 29, să vedem. Toată ziua n-a mers internetul. Pe seară m-am dus la nimereală și am nimerit bine, că am reușit să scriu unul scurt. Nici al ei n-a fost prea plin de vești, așa că am rămas cam „pleoștită”. Nu mai zice dacă vine sau nu. Acu’ și eu, ce să-mi spună după un weekend! Cred că am răcit puțin după baie, că mă doare spatele. Am luat acum două pastile, poate o păcălesc, nu vreau să mă-mbolnăvesc. Am zis eu că nu mă mai scald până ajung acasă! Afară era cald, m-am uscat imediat la soare, dar în „baie”- ca în frigider. Măine ne ducem la Kurukshetra, nu știu ce conferință ține G acolo. Vine SVS și ne ia cu mașina la 7³⁰. Nu-mi place să mă duc de acasă. Dar n-o să rămân nici singură. Mi-e frică de accidente, mai ales de când cineva de la biblioteca de aici a avut un accident chiar în ziua în care ne-am văzut cu el. Noroc că n-a fost foarte grav, dar tot a stat vreo două săptămâni în spital. Trebuie să-mi înfrunt spaimetele ca să scap de ele odată. Ce-o fi o fi!

După ce a plecat G am mai dormit vreo două ore, că aseară nu ne înduram de o carte despre arieni în India și ne-a prins ora 1. Pe la ora 5 pm m-am dus și am citit emailul foarte scurt de la Nana și am trimis și eu unul la fel. Apoi, până la jumate de oră am tot încercat să intru pe chat, era acolo dar nu m-a văzut or ce-o fi fost, și tare-mi pare rău. Acum sunt aici Ashok și Shishupal, și fac politică cu G. Mi-e o foame de mor și e ora 8¹⁵ seara.

28.

Ieri am fost la Kurukshetra, 3 ore jumate distanță. A venit Satiavrat și ne-a luat la aproape ora opt, cu mașina. Nici nu mă așteptam să-mi placă atât de mult călătoria asta! Drumul a fost perfect, tot cu peste sută, case de-alungul lui, frumoase, noi, curate. Despre peisaj, nu mai zic. Eucaliptii, ca plopii, într-o parte și cealaltă, șoseaua fără nici un hop, câte trei benzi pe sens, pe mijloc buganvilii; leandri și trandafiri, toți în floare! Mașinile și în general traficul, pline de pitoresc. Camioane supraîncărcate cu diverse bulendre, tractoare care duceau remorci arhipline de tot felul de colete, fân, saci și ce-or mai fi avut ele acolo, cotigi trase de câte un cal, bivoli sau bou, motoscutere-taxi, motociclete cu cel puțin trei persoane și un pachet mare, mașini elegante, mașini mai ponosite, autocare, autobuze, jeepuri extra, bicicliști, ricșe etc. Tot drumul, pe o parte și pe cealaltă, dabe de reparat vehicule, ceainării cu scaune de plastic foarte viu colorate și cu beteală rămasă, probabil, de la Diwali, benzinării ultimul răcnet cu cel puțin zece pompe fiecare, și cu toalete, că Satiavrat se tot duce din oră în oră și ne-am tot oprit, hoteluri moderne și mai vechi, ce mai, parcă nu-mi venea să-mi cred ochilor: foarte curat! Nu mai e India aia de acum 20 de ani, cu câmpii goale și grămezi de gunoi. Mi-a plăcut! Cum intri în Kurukshetra, o statuie a lui Krishna, pictată desigur, chiar în intersecție. O faci la stânga pe lângă el, și după 50 de metri, un arc de-a curmezișul străzii, poartă pe el precum Poarta Brandenburg, o Chariotă cu Krishna și Arjuna în bătălia respectivă. Mai peste vreo 2 km, Regele, nu-mi amintesc numele acum, (Dasarata, dar nu știu cum se scrie), mai încolo o statuie a unui personaj modern. Asta pe traseul nostru către universitate, care nici nu se compară cu cea din Delhi. Clădiri moderne, cu geamuri mari, curate. Bine, universitatea din Delhi, la care suntem noi a fost construită de englezi, și a fost palatul viceregelui până acum vreo 80 de ani dar, de atunci, nimic nou sau măcar modernizat. Profesorul S. a rămas la treaba lui și noi ne-am dus, împreună cu un alt profesor de acolo, să vedem orașul. Ne-a dus mai întâi la templul construit pe lângă doi banian trees, unde, susțin ei, Krishna a revelat Bhagavad Gita. Acu, și eu, trebuia să aflu cum se numește templul, dar știe G, că el a vorbit mai mult cu tipul care ne însoțea, în timp ce eu mă agitam

să fac poze. Oricum, ăla susținea că sunt aceiași copaci de acum vreo cinci mii și ceva de ani, și deși erau bătrâni și protejați cu plase pe deasupra coroanelor, parcă n-aș crede. Ne-a prezentat și unui swami foarte inteligent, cult și vorbăreț, după care am reușit să-i fac să plece. Între timp i-am făcut o poză unui călugăr cerșetor, care, dacă îmi iese, o să fie trăsnet! I-am dat 10 rs. Mi-am cumpărat un fund și un făcăleț pentru ceapati, o lingură și o spatulă de lemn minunate, n-o să le folosesc, le duc acasă că sunt prea frumoase. Am mai cumpărat o Shivalingam și un suport de incensuri din lut glazurat, întruchipându-l pe șarpele Shesha, folosit de zei drept făcăleț, pentru a bate într-un fel de putinei cosmic oceanul primordial, din care au extras „amrita” – ambrozia, hrana nemuririi trupului și spiritului, precum untul din lapte! Ne-am dus la cantină, Guest House de acolo, unde am mâncat foarte bine și nici prea iuți, vreo 4-5 feluri de vegetabile cu orez, fructe, ceapati cu nu știu ce verdețuri prin ele, ceai. Foarte bun totul. Era și un ministru, mi se pare că de finanțe, care mânca acolo tot atunci. M-am cărat afară, m-am pitulat după mașina lui Satiavrat și am tras, în sfârșit, o țigară, că crăpam. După aia, cu toții ne-am dus de am mai văzut Birla Temple, care are gravat în plăci de marmoră, încastrate în zid de jur împrejurul sălii, tot textul Bhagavad Gita. Un Hanuman destul de mare, îmbrăcat în văluri roșii, care-și „sfășie” pieptul să vedem noi că are acolo o poză a lui Rama, ne primește patetic la intrare. Mai avea un glob terestru din marmoră sculptată cu continente, munți și mări, care părea foarte vechi, dar căruia nu i-a dat nimeni altcineva, în afară de mine, vreo atenție. În curte o altă chariotă (nu știu ce cuvânt să folosesc, poate cabrioletă sau car de luptă) mișto de tot. Am pozat-o și o am și într-un pliant. Am uitat să spun că înainte de masă ne-am dus și la muzeul de arheologie și nu numai, pe care l-am văzut în fugă pentru că directorul ne-a ținut mult de vorbă, dar mi-a plăcut de el. Era plin de pasiune și pătruns de respect pentru Câmpia Kurukshetrei, care, spunea el, l-a iluminat și l-a făcut mai bun. Era din Orissa, ca și celălalt profesor, și n-a mai putut să se despartă de acel loc (sau locul nu i-a mai permis să plece), unde chiar și Buddha, zice el, a venit de două ori să predice. (Orissa, la 2.000 km în spre Sud, Doamne, că mare mai e India asta!) Revenind după-amiază, am văzut un lac pătrat, cu porticuri de jur împrejur, unde, zic ei, Brahma ar fi creat lumea(!). Cam prea mic pentru asta, cred, dar destul de mare, cam cât 4-6 stadioane la un loc. Temple peste tot, roz bombon, dar și câteva albe. Cu asta, s-a făcut aproape ora 16. Hai și la muzeul de “Științe din vremea Vedică”, și la Panorama Bătăliei de la Kurukshetra. La “Științe” nu prea m-au lăsat ăștia să mă uit, noroc cu “urgentele” lui S, că s-a dus de două ori, și, până l-au așteptat ei să vină, eu am tras cu ochiul primprejur. Magneți, clepsidre, harta cerului pe un balon de sticlă, ceramică, un alambic din două oale și un tub de pământ ars, eclipse solare, industrie textilă etc. etc. Mi-ar fi plăcut să stau mai mult să cercetez. Ne-am dus la etaj unde, de jur împrejur este o dioramă (sau cum i-o fi zicând) imensă, cu scene de luptă. Înaltă de 4 m, cred, și continuată în partea de jos, pe orizontal, cu manechine în trei dimensiuni, care vii, care morți, nisip, vulturi care ciugulesc morții, mă rog, tot dichisul. Tu te-nvârți roată și găsești explicații pentru tot ce vezi pe perete. Satiavrat era foarte mândru de realizare. Bună, într-adevăr, pentru impresionat copiii de școală primară, dar acu’ ce mă bag eu, babă ciufută! Bravo lor că au făcut-o, deși puteau să folosească banii mai bine! (Io-te la mine ce de valoare mă dau!) Și, cu asta am plecat spre Delhi, unde am ajuns pe întuneric pe la ora 7. A venit puștiul -Akeesh, parcă a zis că-l cheamă, de la (Achile?)- așa cum a promis. Mi-a plăcut de el. Are 24 ani, conduce de cinci ani prin toată India, pe unde îl cară S, și mai are și grija lui: îl hrănește, îl învește și îl pișă. Pentru excursia asta l-am iertat pe Satiavrat pentru toți nervii pe care mi i-a făcut când a fost la noi! După aia am fost repede la

Cyber Daba de am citit mesajele de la fată și i-am trimis și noi un scurt reportaj de pe drum. La daba făcurăm un kk mare, emailul s-a pierdut în neant când l-am trimis, deși, după unele teorii, nimic nu se pierde, cine știe prin ce virtualitate rățăcește în căutarea unui destinatar! (Frumos zis, nu, măi, Marinele!). Am prins-o pe ym și după o vreme s-a disconectat de la sine, bine că am reușit două-trei vorbe cu ea! Nici ăsta, calculatorul, nu merge prea bine, literele apar cu întârziere, așa că renunț.

29.

Azi e petrecerea ambasadei pentru Ziua Națională. Sună de dimineață Daniela T. să ne ducem că vrea ambasadorul să ne vadă. G nu era acasă, așa că i-am spus că n-avem bani de drum până acolo. A zis că să o sune. ăsta nici n-a vrut să audă, așa că s-a cărat la o conferință despre Maica Tereza și m-a lăsat pe mine să fac față. E aproape trei, cred că n-o să mai sune aia iar, că la 3 se ducea la coafor (!). Au venit cărțile de la biblioteca de acasă, s-a dus G de le-a luat, pe jos în Malka Ganj (nu prea știu pe unde vine ăsta) și a venit cu ele în cârcă. Ne-au mai pus și niște coli de hârtie, ce bine, un scoci, niște mape de plastic și un lipici. Am colectat și sfoara, că nu știi când ai nevoie de ea. Poate, dacă găsesc cu ce să îmbrac un carton, fac un suport pentru poza Nanei, că o tot ia curentul de pe priză ventilatorului. Am gătit mâncare de cartofi, la care am pus o masala de la noodles, o jumate de pachet de supă de pui și o linguriță de garam masala, trei cepe și doi morcovi. A ieșit destul de bună și avem și mâine, că acum mâncăm foarte puțin, mai completam cu banane și santre (un fel de mandarine mari).

1 dec.

Ieri n-am avut ce să scriu, nici azi nu prea am. Decât că am fost la Cyber Cafê, alături, și am chatuit cu Nana. Încă mă mai deranjează stomacul, dar nu mai iau nimic. Am visat-o pe Cristina azi noapte. O invitam la nuntă, a noastră, parcă un fel de nuntă aniversară, duminică, adică azi. A zis că vine. Apoi pe doamna Cantemir, care mi-a fost profesoară de desen în clasele 5-7, căreia îi spuneam că i-am fost elevă la engleză(!) și nu numai atât, mai sunt și soția lui Gheorghe Anca, pe care se pare că îl cunoștea. În rest, îmbâcseli cu trenuri în care n-ai loc, întârzieri nu se știe unde, chestii de-astea stresante. Am citit, adică mi-a citit, toată ziua din Kalidasa. Eu mă mai jucam la computator, ca să fumez mai puțin, ceea ce vom face și azi, după ce pleacă Shishupal și Ashok, care trebuie să vină pe la ora 10 la lecție, că ăștia sunt „mai avansați” și nu se pot duce la cursuri, nu știu de ce, poate au servicii.

2 dec.

N-au mai venit ăia și bine au făcut, că n-aveam chef de nimeni. Am tot lolăit-o până la 2 când am plecat la internet. Maimuțele se zbuguiu pe balcoane și pe acoperiș aruncând cu bucăți de moloz de acolo. Le-am turnat lui Castro, care a pus mâna pe mățăuz, să plece după ele. G o luase înainte și, grăbită să-l ajung, m-am împiedicat de o denivelare a betonului de pe alee și am căzut de mi-am zdrelit genunchiul și palmele. Nu prea rău, că am avut pantalonii, dar tot mi-am făcut o julitură frumușică. M-a pedepsit Hanumanji că le-am pârât! Am prins-o pe Nana pe chat pentru vreo 20' când am căzut, și noi și ea, de pe fir. Zicea ca se duce la Slănic. Vremea nu era prea bună și sunt cu grijă până o să am vești de la ea. Azi noapte iar m-a durut sternul, or ce m-o fi durând acolo. Luasem diclofenac și miofilin, preventiv (a fost a treia noapte la rând) și deși nu m-a durut tare, m-am trezit, cu respirația agitată de parcă n-aș fi avut aer. N-am mai adormit vreo 3 ore și după aia am avut un coșmar nasol: eram pe un vapor de ăla care parcă are un bloc în partea din față și trebuia să mă arunc de pe el. Nana, că

sare cu mine. Eu că nu, că poate nu pătesc nimic, să aștepte. Sar și nu pătesc nimic. Nana dispăruse. Pândeam acoperișul, ca nu cumva să sară neștiind ce s-a întâmplat. N-am mai dat de ea. După vreo două ore Mariana îmi zice că s-a dus în nu știu ce loc să doarmă. Am început să o caut, parcă mai era cineva cu mine, Jurcan sau Florin, îmi trebuiau bani și apare Petre Roman, care îmi dă multe bilete pe care scria 600 și 200, dar erau ca niște bonuri, nu bani. Pe urmă m-am trezit și pe fată tot n-o găsisem. Acum, când povestesc, nu pare prea fioros, dar aveam de ce avea palpitații. Mi-a fost și frig, cred că iar nu aveam mai mult de 35 grade (temperatura corpului) și mi-am adus aminte cu regret de pătura de acasă. Dacă se hotărăște cumva cu biletul, mă duc și-mi cumpăr una de aici, că am văzut în King's, n-o fi o avere că nici acasă nu era. Am ascultat toată ziua piese de Kalidasa, în lectura talentatului Gheorghe, m-am mai jucat la calculator, că altceva n-am de făcut. Decât să mă gândesc la diverse nasoale, mai bine mă joc, altfel iar intru în panică, abia scăpasem de ea, cred că și de-aia mă doare ce m-o fi durând și am și palpitații. Am fost la 2¹⁵ la email. Nu era, dar am prins-o pe chat și am stat cu ea o oră și mi-a venit inima la loc, că eram speriată după coșmarul de azi noapte. E o scumpă. Săptămâna viitoare poate că o să știe dacă vine sau nu. Ieri a fost la Sinaia. Era zăpadă. Acasă este lapoviță. Aici e soare, cald, G stă pe balcon fără tricou, să se bronzeze. Când mă dusei încolo, mă întreținui cu mr. Kurup. Despre bucătărie. Zice că să mă duc la nevasta-sa să mă învețe. Fuse foarte amabil! Nici nu știu cum să-l mai judec. Când venii înapoi, pe scară, între 1 și 2, o pereche de maimuțe. S-au luat după mine până la parter, că n-am așteptat să-mi sară în spinare, cum aveau intenția vădită. M-am dus la poartă și a venit cineva cu bâta și a aruncat-o după ele, și pe urmă îi era frică să și-o ia înapoi, că se repezeau la el. Ieri, numai ce băgasem masa și fotoliile înăuntru, că au și apărut, să se repeadă după G, care nu știu ce mai admira el pe afară. Azi dimineață, rufele familiei de la parter erau înșirate prin toată curtea, iar ceata de maimuțe se juca pe iarba iar cei mici se dădeau huța în pomi. Nu știu dacă am scris ce am mâncat azi. Varză acrită cu zeamă de lămâie și roșii cu orez. Mi-e dor de fată, de acasă, de gagicele mele.

4 dec.

Ăștia își fac metrou. Ce e prin oraș, tot un șantier. Noroc că nu plouă. Flyovere, devieri de circulație. Îmi veni în minte că auzii un cântec de genul „Trenul galben fără cai” al nostru: „Delhi Metro, mera Metro”, adică „Delhi Metro, Metroul meu”. E, sau cam așa ceva. Acum, dimineață de la 8 la 10 dau la radio muzică occidentală și mai și vorbesc engleza, reclame în engleză, măcar mai înțeleg câte ceva și nu mai aud filmigane. Azi noapte am lăsat radiatorul în priză și n-am luat foc, e drept că mai mereu m-am trezit să văd dacă e în ordine. Dar nu am mai suferit de frig. Și nu mă mai dor umerii, sternul, mâinile, capul. Nici că-l mai scot. O să cumpăr un prelungitor să-l pun și pe celălalt, că se face tot mai frig peste noapte. Mai rău e cu vasele. E chiuveta plină, dar nici că bag mâinile în apa aia rece. Să văd, poate la prânz se mai încălzește de la soare, că vine de la un bazin instalat pe clădire. Dacă nu, Gigi scrie pe ele. S-a dus la clasă și pe urmă la o conferință despre fascism. Nu l-am putut convinge să renunțe. „Dacă vorbesc despre holocaustul din România, cum vorbea și Margaret?” „Trebuie să fiu acolo și să protestez.” E nebun, parcă poate el schimba ceva. Treaba lui. Ieri am fost la Lakshmi Bhai Colege, dacă s-o fi scriind așa. În ziar apăruse că începe la ora 9. Directoarea a zis că trimite mașina după noi, așa că pe la 9 fără zece am fost în curte, puși la țol și am așteptat, și iar am mai așteptat. Pe la 10, mă duc să dau un telefon la Satiavrat, telefoanele nu mergeau. Mă duc la Cyber Daba, sun pe 2 rs, plecaseră, răspunde robotul. Pe la 10¹⁵ zic „hai sus, că dacă stăm în frig, tot degeaba, că nu vin.” Urcăm, îmi aprind o țigară și dau să mă

schimb. “Nu încă, zice, poate vin!” Peste vreo 4 fumuri, sună telefonul: veniseră! Era aproape 10³⁰. Aștia sunt, nu se țin de program, doamne păzește. Înșfac aparatul foto și fuga jos. Aia nu se grăbea de fel. Treaba ei, zic în sinea mea, și plecăm. În mașină mi-aduc aminte că nu știu ce-am făcut cu amărâta aia de țigară. Toate nenorocirile din lume îmi vin în cap, și adio liniște! Cum să fac să dau un telefon, că lăsasem cheia la poartă, poate vine instalatorul. Da’ cum să-i zic lui Kurup de țigară, că e interzisă! Să zic că am uitat ușa de la balcon deschisă și mi-e teamă să nu intre maimuțele? Ajungem la liceul respectiv, ce să întreb de telefon, că era 11 și trebuiau să începă. Mă las în voia sorții și renunț. Începe chestia. Toți au vorbit în hindi, așa că n-am înțeles nimic, străduindu-mă tot timpul să nu fac o mutră de idioată, că mai și filma unul pe acolo. La început ne-au pus – nu numai nouă, la toți vorbitorii – ghirlande de crăițe, și ne-au dat câte un dar împachetat frumos, cu o hârtie lucioasă, verde, pe care scria „surpriză”. Am ghicit că e vorba de un Nataraja, mai mare decât ăla de acasă. Satiavrat și Usha lui erau acolo. Bineînțeles că a vorbit el, ce-o fi zis, că are nu știu câte cărți despre Kalidasa. Ea se străduia să nu adoarmă, dar nici nu se simțea prea bine. El s-a dus de vreo 3-4 ori la pișare. A vorbit și Gigi, de fapt a citit ce scrisese cu o zi înainte, și bine a făcut, că îi fusese lene și voia să vorbească liber. L-am bătut la cap până s-a pus să scrie. L-au plăcut gagicele de acolo, erau ciorchine pe el. Pe mine m-a tras una de limbă ca să afle ce fel relație este între noi. Când a auzit că sunt nevastă-sa, și-a pierdut subit interesul pentru mine. După ce am mâncat o samosa și niște biscuiți, am plecat tot cu mașina cu care venisem. Directoarea a spus că a luat urma lui Auntie și că în curând o va întâlni și va veni cu ea la noi, dacă o să vrea. Să dea Dumnezeu, deși am văzut eu cum se ținăștia de cuvânt! Ne-am așezat pe balcon, la soare și ne-a luat somnul. G s-a culcat, eu m-am ținut tare, am mai citit, că mi-era teamă că nu mai dorm noaptea. Pe la șase și ceva ne-am dus la internet și am stat pe chat cu Nana, care se plângea de un nod în gât. Înainte însă, venise Rupendra în vizită, prof de engleză la un colegiu, foarte simpatic și deștept, circulat prin americi și europe, mai mare plăcerea de așa musafiri. A mai venit și Ashokul nostru cel de toate zilele, ce-o fi el, polițist, ziarist sau pur și simplu cam nărod, parcă n-are casă, n-are familie, Dumnezeu știe ce hram poartă și ăsta! Era să-l mănânc pe G, a plecat la 7³⁰ și a mai venit la 3³⁰, de mă apucaseră palpitațiile. M-am supărat pe el. Zice că n-a putut să plece. Și a venit și fără țigări! A plecat din nou, la bibliotecă și la țigări. Nici nu-l las să-mi povestească ce-a fost acolo, așa, de rea ce sunt, că știu că crapă să-mi spună! Gata!! A trimis fata banii de bilet. Opt sutici de molar, mâine sau poimâine trebuie să ajungă. O să ne ducem la bancă să cercetăm. Și apoi luăm biletul și gata, așteptăm 1 aprilie. Gigi o să le zică la departament că plecăm, să nu spună că nu i-am anunțat. Ura!

6 dec.

Trecu o lună de când am început să scriu. Mai sunt patru, și gata, plecăm. Hope so! Ieri am pelerinat prin campus cu diferite treburi, care de care mai urgente și mai importante, și aproape că n-am rezolvat nimic. Întâi la financiar, că în carnetul de la bancă, apăruseră 6400 de rupii intrate și scoase și am vrut să știm despre ce e vorba. Acolo, grevă. Hai la bancă să ne interesăm despre banii de acasă. Mister Tendon zice că e prea devreme, că ei sunt filială și că dacă din România fac o zi până la banca centrală, ca să ajungă la branchul lor, le mai trebuie vreo trei, cel puțin, așa că să venim luni sau marți. Gigi se duce și la ghișeu unde îți trece soldul, să întrebe dacă nu cumva i-a intrat leafa. Ța se uită la cei 6400, îi spune că a fost o greșeală, d-aia i-au scos, apoi când să verifice soldul, îi trece la loc și spune c-a fost altă greșeală, că, de fapt, asta e leafa. Așa că acum avem iar 10.000 în cont. Nu prea am

înțeles și ne-am dus și la dept. să întrebăm și am plecat de acolo, mai în ceață decât la venire. Dar am aflat măcar un lucru: leafa e de 13.000 de rupii, și că ne-au oprit o parte din datorie. Deși, dacă opreau chiar toată datoria, ar fi fost vorba de 7000 nu de 6000. O să ne ducem luni din nou, că nu e în regulă. Apoi am mers la cooperativă. Am luat iar macaroane și cafea, apoi pâine și brânză topită. După aceea ne-am dus la bibliotecă și am schimbat cărțile. La întoarcere, la statuia lui Vivekananda, greva studenților antifasciști, cu cântece revoluționare și un fel de pantomimă, cum omorau ăia oamenii și violau femeile. Lume de jur împrejur, ca la circ. Jumătate erau polițiști și polițiste, care se uitau și ei cu interes la spectacol. Expoziție de cărți de propagandă comunistă - Lenin, Castro - , cu vânzare. Era și Rupendra acolo, m-a întrebat dacă cumpăr cărți. I-am spus că n-am bani și că de cărți comuniste sunt sătulă până peste cap. După aia am aflat de la Gigi, care se întreținea cu un vorbitor antifascist din ziua precedentă, de la colegiu, ca Rupendra este comunist. Ei, treaba lui. În drum spre casă am mai cumpărat banane și santre, roșii și cepe. La palmierii fetii, printre crizanteme, pe iarbă, grupuri-grupuri de finanțiști în grevă, stăteau la taifas și mâncau munfalici (alune), că era plin de coji pe jos. Aproape de GH o maimuțică atentează la sacoșa noastră cu banane. M-am făcut spre ea și am grăbit pasul, dar tot a mai venit după noi. Nu i-am dat, nu de zgârcenie, ci pentru că ar fi năvălit toate – și sunt agresive. Îl mai atacaseră și pe Gigi, dimineață, când s-a întors de la clasă și avea câteva banane în sacoșă. Am păpat paste chinezești – cel puțin așa scria pe pachet – le fierbi trei minute, pui cele două pliculețe atașate, și gata pastele cu pui și lămâie. Ne-am scos la soare, pe balcon, am mai citit, G a mai dormit vreo două ore și apoi ne-am dus la internet. Nana ne-a trimis o poză, foarte frumoasă, am imprimat-o, dar n-a ieșit nici în culori și e și cam ștearsă. Încerc azi s-o scoatem pe dischetă, să văd dacă o putem pune pe al nostru. Peste noapte am dat masa la o parte și am pus radiatorul mai aproape de paturi și, în sfârșit, am dormit fără să-mi mai fie frig. Am fost acum la email. N-am dat de Nana pe chat, l-am citit pe al ei, speră la o nouă slujbă mai bine plătită. Dumnezeu să-i ajute, îi ținem pumnii.

7 dec.

Ieri a fost Sf. Nicolae. Abia aseară mi-am adus aminte. Țștia fac nu știu ce reparații aici la parter și bocănesc de zguduie pereții, de ieri. Mi-adusei aminte de Sorin, de la parter de la noi, și mi-am zis că mă urmărește. N-am dormit ioc azi noapte, de grija fetii și de dorul ei. Apoi, când am ațipit mi-am amintit de ăștia cu banii de salariu și iar mi-a sărit. A treia oară m-a trezit G că îl mânca un țânțar. Și e abia sâmbătă, 7 dec! Cât mai e până în aprilie?

9 dec.

Ieri n-a funcționat internetul, deci n-am putut lua legătura cu Nana. Sunt amărâtă, că și sâmbăta a fost scurtă, că avea G de trimis pe la ziare un anunț, așa că abia dacă am schimbat două vorbe. Mai că n-am putut să dorm și am fost cu capsă pusă toată ziua. Azi nu mă las până nu o găsesc. Găsesc pe pisici, că tot nu merge drăcovenia aia de internet. În schimb, am aflat două lucruri foarte importante: 1. Au venit banii de la Nana (!); și 2. Au reținut toată datoria, așa că pe luna asta luăm leafa întregă, adică vreo 12.000 și ceva 400 rs, mai puțin cu 800 decât spuseseră ăia de la dept. Și încă unul, al treilea: se poate pleca după 1 aprilie, așa că săptămâna asta luăm biletele. La internet mai încerc mai pe seară.

10 dec.

Se petrece o minune. O zi ca cea de ieri, nici nu știu dacă am mai avut, în ultimii 20 de ani, sau chiar vreodată. Seara a mers internetul și, după ce i-am trimis emailul, am prins-o și

pe chat. VINE! Este cea mai grozavă și mai minunată veste ce putea fi primită. N-am mai putut să mănânc, n-am mai putut să dorm. Nici eu nici Gigi. Parcă eram beți. Te poți îmbăta și de bucurie, deci. Dă-i cu planuri, cum să facem, unde să o ducem, pe cine să căutam, cum să aranjăm în cameră să fie mai plăcut, ce să-i dăm să mănânce, cum să o așteptăm la aeroport etc etc. Abia pe la ora trei noaptea am stins lumina. Și tot am mai vorbit și în somn! Nici nu știu cum să-i mulțumesc cum se cuvine Domnului pentru această bucurie pe care ne-a dăruit-o, pur și simplu. Nu prea știm noi, cei trăiți numai printre necazuri, cum să ne purtăm și să gândim în caz de bucurie. Mereu ne e teamă că ceva n-o să meargă, că ceva se poate întâmpla, nu știm să ne bucurăm. Sau sunt eu cu zdroaba mereu. În schimb, îmi vine mai ușor, mai natural, mai de la sine să spun o mulțumire Domnului, decât o rugăciune. Când cer ceva mi se pare o îndrăzneală, o obrăznicie. Dar când se petrece ceva frumos și bun, este numai voința Sa. Omul trăiește cu necazurile cum trăiește cu aerul. Când respiră ozon i se pare minunat, neobișnuit, de excepție. Nici nu știi cum să gândești. când ești fericit. La necaz, îți umblă mintea cu multă fantezie! Nu mai sfârșește cu detaliile, cu variantele, cu posibilitățile. La bucurie, rămâne mută, prostită, nu găsește cuvinte, nu găsește imaginația, a pierdut-o pe undeva, printre nefericiri. Psihicul, în schimb, își schimbă starea și astfel o schimbă și pe cea a fizicului. Nu te mai doare nimic, și de te doare, ce dacă. Tu ai alte preocupări, elevate, aceste probleme ale materialului, nu te mai interesează, se retrag pe undeva prin subsolul simțurilor și nu le mai iei în seamă. Și, culmea, trec de la sine! Îl întreb pe Gigi ce-i face junghiul. „Cui îi pasă!” zice el plecând la clasă în pas săltat. Când ești bucurios, nu știi cum să te manifesti: fredonezi, țopăi, te scâlâmbăi, te protestezi, ce mai... Dar când ești trist, Doamne, ce de gesturi tragice, plângi, te tângui, ești apatic, ai privirea stinsă, te tăvăli, îți smulgi părul... Un întreg evantai de posibilități. Și, parcă, din ce ești mai nefericit, de-aia îți vin și mai multe opțiuni! O fi fiind firea omului machetată pe tragedie? O fi drama mai firească decât fericirea? O fi nefericirea starea normală a spiritului omenesc? Și la teatru, ceea ce ne atinge cel mai mult nu e siropul fericirii ci otrava tragediei, nenică. Vorbesc cu păcat! Doamne, îți mulțumesc pentru starea asta de fericire pe care ne-ai dăruit-o și ajută-ne să ne bucurăm de ea, te rugăm cu tot sufletul. Mă duc să fac paturile, ca să-mi vin în fire.

11 dec.

Aseară a venit Mrs.Anand cu vești despre Auntie Trikha. Până azi, e singura care s-a ținut de o promisiune făcută. Avem adresa, ne vom duce, probabil mâine, s-o vedem, după ce vom lua biletele de avion. Se pare ca Auntie o duce foarte prost, stă cu doi frați și o soră, cam nebuni, în mizerie mare. Dar o să vedem noi, că îi știu eu pe indienii aștia cărora totul le pute, dacă nu e la standardul lor. Seara am vorbit cu Nana pe chat. Gigi se simțea cam rău, că a răcit, de, cu scâldatul ăsta în frig, ce să-i fac! I-am dat paracetamoale și antinevralgice, că îl supăra și junghiul. De dimineață era mai bine, după ce transpirase peste noapte. Eu n-am curaj să mă spăl, probabil că voi aduce în cameră ligheanul și căldarea și mă voi spăla la radiator, și tot la el mă voi usca.

12 dec.

Nu știu ce pisici are „computatorul” ăsta, că nu mai se vede partea dreaptă a paginii și scrie aiurea. Se mută pe câte o juma' de pagină, ce i-oi fi făcut că nu nimeresc să-l pun la loc. Mă rog, oi vedea când vine Nana sau ajung acasă. Am reușit să văd fotografia pe calculator dar n-am reușit s-o salvez, deși am apăsat pe ce spune ea. O mai fi ceva ce nu fac. Ieri plecasem după bilete și la Auntie, dar n-am găsit scuter și după mai bine de o oră ne-am

întors acasă. (Nu vrea să scrie asta, încerc mai târziu). Nu ne-am dus nici azi la bilete, că este tot grevă. Am întrebat noi la poartă. Așa că am fost la cooperativă și am luat paste făinoase cu masale și apoi, la chioșcul cu samose. Am luat opt bucăți și am dat 20 rs. Foarte ieftine și foarte gustoase. Cu două ești sătul până seara. Gata, nu mai scriu acum, că mă enervează „calculatorul” ăsta !

13 dec.

Aseară am conversat cu Nana pe chat. Se agită cu venirea, dar încă nu e sigur. Pașaportul trebuie schimbat, banii încă nu-i are, concediul nu e încă aprobat. Dar știu că se agită! Dacă o vrea Dzeu, o să vină, dacă nu, nu. Mă pregătesc pentru ambele variante. Starea aia de euforie este depășită. Acum parcă mă rușinez că am fost atât de bucuroasă, de parcă am profitat de ceva ce nu mi se cuvenea. Ei, astea sunt suișurile și coborășurile (că „sinuozițiile” sună prea „classy”– ce-o fi aia?) psihicului! Mai bine mi-aș vedea eu de citit și n-aș mai mesteca în oala cu zdroabe, ca să nu mă ia iar vârtejul minții pe fundul butoiului cu melancolie (ha!, îți place cum gândesc de “elevat”?) Am vorbit cu Nana și cu Cora la telefon. Vineeeee! Are pașaportul pe 23 dec, îi dau viza pe loc, a primit și indemnizația de 170 USD! Vine, ce mai... Am fost și la conferința aia despre “the philosophy of the given and of the created”, la care primii doi au vorbit în hindi, deci n-am priceput mai nimic, al treilea în engleză, părea interesant dar a trebuit să plec, că așteptam telefonul de acasă. Acum o să citim ziarele .

14 dec.

Azi am fost iar hărnicutză! Am spălat câteva rufe și acum stau să le păzesc de maimă, că dau târcoale prin curte. Furaseră o pătură, de la parter de pe undeva și l-am văzut pe păgubit alergându-le cu bolovanul să și-o recupereze! In afară de asta, ăștia cu reparațiile exterioare sunt atât de zeloși cu spartul tencuielii, că au ajuns până în interior. Noroc că nu mai dormim în camera aia, că au căzut niste bucăți de moloz drept lângă, dar și pe pat. Și bocăne de azi dimineață fără încetare. Poate termină până vine fata. Ar fi neplăcut dacă nu.

16 dec.

Mai sunt mai puțin de două săptămâni până sosește. Aș vrea să pregătesc ceva minunat, dar posibilitățile sunt aproape de zero.

17 dec.

Am aranjat pentru un taxi să ne ducem azi la bilete. Aseară am vorbit cu Nana. Azi la ora 9 (12³⁰) se duce la interviu. Doamne, ajut-o să-l ia, Te rog. Aș fi atât de fericită pentru ea și mult mai liniștită pentru starea ei psihică și financiară. Îi ținem pumnii și ne rugăm pentru ea. Altfel, nimic: citim, citim. Cred că e un dat! Nici azi nu ne ducem la bilete! De mai bine de o săptămână încercăm aproape zilnic să ajungem în Connought Place și n-avem cu ce. Azi, când ăsta cu taxiul din GH a zis că mergem, ne-am luat toate cele și ne-am dus jos să îl așteptăm, a venit și a susținut că e bătaie mare cu șoferii de taxiuri și că să mergem mâine. M-am desumflat! Îi detest pe toți!

18 dec.

Aseară am vorbit cu fata. Era mulțumită de interviu, chiar exuberantă. Mă bucur. Ieri la 12³⁰, pentru o oră, i-am ținut pumnii și m-am concentrat să fie calmă și dezinvoltă. Cred că a ținut, n-a zis că ar fi fost timorată. Vineri sau luni o să știe dacă l-a luat. Nu știu de ce, dar eu sunt optimistă. Cred în ajutorul lui Dumnezeu. Na, văd că am început ca TJ! După vreo două-trei ore aseară, m-am liniștit. Înainte am stat ca pe ace, după aia am fost într-un soi de euforie,

apoi, gata, m-am detașat. Acu, dacă l-a luat, nu mai vine, și-mi pare rău pentru noi. Dacă l-a luat, are o slujbă mult mai bună, și-mi pare bine pentru ea. Dacă nu l-a luat, vine, îmi pare bine pentru noi. Dacă nu l-a luat, rămâne pe slujba veche, care nu e de coala, și vine și la noi, și-mi pare și rău și bine, pentru ea. Nu e vorba de două rele, ci de două la fel de bune: a lua și a veni. Cu ajutorul lui Dumnezeu, azi o să ne ducem după bilete, să scap odată de grija banilor din casă. Aici suma asta e o mică avere, și sunt stresată. Nici nu-mi vine să ies din casă. A promis ăla cu taxiul că la 10 plecăm.

A fost foarte punctual. Jos pălăria, retrag ce am spus! Altă viață să te duci ca boieru' cu mașina! Nu tu frică să nu dea camioanele peste tine, nu tu cerșetori leproși să se bage în sufletul tău la stopuri, nu tu inhalat de monoxid de carbon! Boieri, ce mai! Plus că am putut să privesc orașul, scăpând de timorarea traficului. Mare, domne, maare! Flyovere ca la americani, cum am văzut eu în filme. Metroul o să meargă și pe sub și pe deasupra. Să vezi ce impresionante sunt fly-urile speciale pentru el! Și sinuoase, și suple, peste case, peste străzi. Măi, măi...Blocuri noi și înalte, curate, și foarte mulți pomi, da' pomi, nu glumă, cât vreo patru-cinci ca ăia cu vrăbii de la Universitate de la noi, la un loc – unul singur. Și unul lângă altul, plus parcuri, zone cu verdeață, de zici că ești în Herăstrău. Mi plăcu, zău. Baracamba Road este lângă Connought Place, sau Circus, nu știu. Numai buildinguri mari și noi, bănci, societăți, sedii de ziare, agenții de călătorie, firme străine și ce-or mai fi fost ele, care acum 25 de ani nu erau pe acolo. Că era și a noastră: Emirates Airlines. Foarte primitoare gagică la care am apelat, și care ne-a sfătuit să ne ducem la o Travel Agency, că este mai ieftin decât dacă plătim la ei direct, ceea ce am și făcut, hotărându-ne pe loc, după ce am aflat prețul lor, adică 45.000 rs, plus ceva taxe, plus taxa lui G pentru schimbarea datei! Așa că n-am mai stat pe gânduri și ne-am dus în clădirea de alături, la NTP Tourism Affairs Limited, unde trei fete foarte amabile s-au ocupat de noi, au telefonat la Dubai (cred că au auzit pentru prima oară despre România, București și, mai ales OTP –adică Otopeni, că nici eu nu știam ce înseamnă OTP, noroc cu G, că e călătorit) și ne-au scos biletul meu la aproape 31.000 cu totul, dar nu mi l-au dat acum ci după 1 ianuarie, că se schimbă taxele, mai mici, mi-au spus când le-am întrebat alarmată. Așa că am făcut rezervarea pe 4 aprilie. (Pleacă la 4³⁰ dimineața, da' asta e. Seara, la 8³⁰, suntem acasă, la București). În timpul ăsta, de peste o oră, taxiul aștepta afară. Dar înțelegerea a fost pe 300 rs pentru drum și trei ore ca timp, așa că asta am plătit. Plus 10 rs bacșișul șoferului. „Puteai să-i dai 20, că era cam puțin”, zic. „De, nu știi că sunt zgârc?”, zice el dându-mi dreptate. Tot cu el o să aranjăm pentru aeroport, dacă vine fata. La ora 13 am ajuns acasă și am plecat să depunem cele 38.000 rs la bancă, unde am întâlnit un bodyguard foarte săritor, care ne-a dat toate „explicațiile” în engleză și ne-a urmărit tot timpul să vadă dacă ne descurcăm. Era bătrâior, cred că ieșise la pensie, ori ce o fi fost el înainte, că nici nu-mi credeam ochilor și urechilor, ce amabilitate dădea din el! Zău, nu fac mișto! La plecare i-am mulțumit pentru sfaturi. După aia ne-am făcut de cap la chioșcul cu samose și am lăsat acolo 50 de rupii pe vreo patru feluri de chestii, bune-bune, la pachet, apoi la cooperativă am mai lăsat 400 pe paste, ceai, cafea și supe, 100 la chioșcul cu pâine, ouă, brânză, și gata, am venit acasă, unde ne-am pus pe înfulecat samose și cum s-or fi numind ele, cealalte. Mai avem și mâine. Să mă gândesc cum să le încălzesc. Găsesc eu o soluție. Am uitat să spun că la întoarcerea din centru am trecut pe lângă Old Delhi Gate care abia ce se mai zărea printre blocuri. Ca și Red Fortul și Jammia din Chondi Chock, cred că așa se scrie, în orice caz așa se pronunță. Hai, că mai scriu după ce venim de la email.

19 dec.

De azi într-o săptămână este Crăciunul. Dacă eram acasă, aş fi cumpărat bradul, cadourile, aş fi făcut oarece aprovizionare cu de-ale gurii. Aici, nimic. Nu există „spiritul Crăciunului”, cum spun americanii, nu e nici o agitație, nu se simte nici o emoție... Și dacă nu mai vine fata, nici că mă bântuie vreun interes! Număr zilele până pe 4 aprilie, asta fac! Ei, încă nu știu, o să aflăm sigur în câteva zile. Ieri era obosită și tracasată, n-am stat decât o oră, cu două emailuri cu tot. Poate azi e mai odihnită. Se pare că ieri am fost foarte norocoși că am putut ajunge în Baracamba. Acum spuseră la radio că un marș de 2-3000 de persoane pornește de aci, din Kamla Nagar către Connought Place și că trebuie evitate deplasările într-acolo. Nici taxiul n-ar fi mers azi, cum n-a mers nici alaltăieri. Și mai e o manifestație sau un meeting al scuteriștilor, tot în zona aia, că e pe lângă guvern, cred. Pincu e tot mai îndrăgostit de ceasul nostru, i l-am promis la plecare. Mi-a adus un burete de sârmă să încerc să curăț oala de fiert ceai, dar nu am spor nici cu ăla. Ce-o fi făcut tipa dinainte cu ea, nu-mi dau seama. Sau o fi moștenit-o și ea, la rândul ei! Va trebui să cumpărăm, că mă frig la degete de fiecare dată când fac ceai, adică de trei-patru ori pe zi!

21 dec.

Nu mai scrisei de vreo două zile, trei. Între timp am cumpărat cană de ceai și azi ne duserăm în King's Way Camp de-i luarăm fetii un colier de Moș Crăciun, cadou. E frumos, o să-i placă. De argint. Și are și cercei în garnitură. Luarăm din nou paste de la Tibetani, înfiorator de iuți. Mâncă G amândouă porțiile. Cred că o să-l usture toate mațele! Vorbirăm și cu fata pe chat, încă nu știe rezultatul. Luni se duce după viză la indieni. Crede că tot atunci o să afle și rezultatul. Eu sunt sigură că l-a luat, dar mi-ar plăcea să și vină încoace.

24 dec.

Ajunul Crăciunului. Parcă nu e nimic. Ce înseamnă atmosfera! A primit G o felicitare de la studenți, mare, cu mai multe straturi, pe care am lipit-o pe perete. Cu Nașterea. Țsta e singurul simbol care amintește de sărbătoare. Încă nu știm dacă vine fata. Poate azi. Aseară nu prea am reușit să vorbim, că am „căzut de pe fir” cum zice ea. Oricum, nu aflase încă nimic. Încerc să nu mă mai gândesc la interviu și la venirea ei că-mi pierd liniștea de tot. G a intrat în vacanță până pe 8 ian așa că doarme de nu poate omul să bântuie prin cameră! M-a durut iar sternul azi-noapte așa că n-am prea dormit și pe la 7 m-am ridicat din pat, am foșnit în draci la punca cu medicamente, da' n-a zis nimic, și m-am cărat dincolo, la mucegai, împreună cu radiatorul celălalt, cu cafeaua și țigările. După ce m-am uitat la gili, care cred că sunt vulturi, că prea sunt mari, o vreme, am început să citesc și am dus-o așa până la ora 9, când am simțit că leșin de foame. Acum, după ce am mâncat amândoi, G s-a culcat la loc iar eu rămăsei să lolăi pe lângă el, sau să mă duc dincolo la o țigară, sau să mă joc la calculator. Până deseară la vremea internetului nu mai am nimic de făcut, decât la prânz, eternele macaroane cu masala. Până atunci mă culcai la loc, nu mă simt bine de fel. Stătui întinsă până pe la 11 (poate oi fi și ațipit, nu știu), și mă ridicai o dată cu G, care se puse pe citit. Deodată o bufnitură teribilă afară. Ies ca tâmpita să văd ce naiba se petrece, când, din balconul vecinului spaniol, de care ne desparte un zid incomplet, se reped la mine două maima nebune! Noroc că lăsasem ușa deschisă, că am sărit, pur și simplu, în cameră. Până să ajungă ele la ușa, tranc cu ea! Să se repeadă prin geam, nu alta. Noroc că sunt gratii. Am bătut cu o țeavă în ele și s-au cărat îndărăt, la vecin, care nu e acasă. Acum nici nu mai am curaj să ies pe balcon. Aoleu, ce mă speriai! Îmi tremură genunchii ca la cutremur! G zice că fac prea mare caz, da' când ne-au atacat pe scară, el o luase înainte la vale, și mă lăsase pe mine să

mă fac urât la ele! Sunt mai rele decât câinii, ăia măcar se dau un pas înapoi, dacă te faci la ei. Astea, să-ți sară-n cap, nu altceva! Obraznicele și nesimțitele! Ca la închisoare, numai că nu mă obligă gratiile ci maimuțele, lipsa de bani, lipsa de dorință de a iesi. În afară de asta, știu de ce mi-e rău: e înnorat afară, ceață, de-aia mă dor oasele și gâtul, și capul, și inima, și sufletul! Se făcu ora 2. Fiersăi macaroanele, făcui nu știu câte integrale, că era G la șah, și n-aveam ce face. Între timp, veste mare: PLOUĂ! Nu prea tare, cam mocănește, dar mai firav. Cred că am mai prins o ploaie în iarna lui 1977, când am venit prima dată. Tot la GH stăteam. Mai e mult până la ora 6? Că nu mai am răbdareeee... Ora 4 pm. Nu mai plouă. A ieșit soarele! G, citește o povestire cu un cal de D.H. Lawrence. Ora 7 seara. Venirăm înapoi de la email. Nu am aflat încă dacă vine sau nu. Ea nu era acolo sau nu îi mergea mesangerul, că nu era galbenă. Citirăm emailurile de ieri, dar nici ea nu știa încă nimic. Om vedea mâine.

25 dec.

Visai că venise fata...O veni, deși mie tot nu-mi vine să cred că n-a primit jobul ăla. Se duse G de luă de-ale gurii de dimineață, apoi veni un student cu o felicitare cât toate zilele. Dupa aia, ne duserăm la email, care nu mergea, ne-am dus dincolo, concurență, și am sunat-o. Dormea, parcă era răcită, vorbea pe nas și parcă nici nu se bucură prea tare că o scularăm din somn. Ei, poate mi se păru mie, dar mă așteptam să fie mai bucuroasă... Zise că vine sâmbătă. Nici nu putui, că mergea destul de prost telefonul, să aflu dacă a primit răspunsul de la interviul ăla. Eu tot nu cred că n-a luat... Venirăm acasă, după ce am tras iar o sperietură cu niște maimuțe de pe stradă (cred că e tot ceata care bântuie și pe aici pe balcon). Macaroanele de Crăciun ne ținură loc de sarmale, cozonac, friptură etc, dar, ca să o zic pe-a dreptă, nici nu le simțirăm lipsa. Ne lipsesc atmosfera, fata, prietenii ... G se culcă și nu-mi mai termină de citit cartea aia bună. Acum stau și mă lălăi, că mi-e frică să mai ies să stau la soare pe balcon. Azi e frumos afară, nu ca ieri... Mă duc să-mi fac o cafea. Da' las' că și noi mâncărăm la banane, pe săturate, și santre! Iar mai încolo o să fac și niscaiva clătite, uite-așa, na!

E aproape 10 seara. N-am făcut nici o clătită, ne-am dus la email. Încă n-a primit nici un răspuns, deci încă nu știe. Dar ea zice că vine. Mă rog, mai vedem până sâmbătă.

27 dec.

Uite cum îmi strică ei echilibrul psihic, tu-le neamul lor de căcănari! După ce că nu ne-au luat oala de presiune pentru că am cerut heatere, acum ni le iau și pe astea, la departament, că le e frig acolo!!! Îmi vine să urlu. Zice Kurup că ne dă el altele de aici, da' știu eu că sunt vechi și se pot strica oricând. O să mă duc să cumpăr unul, dar sunt bani aruncați, că nu pot să-l iau acasa. CĂCĂNARI, asta sunt toți, toți, dom'le!

Se pare că totuși vine fata mâine seară, deși nu a primit încă rezultatul. Aș fi vrut să aranjez frumos, să cumpăr un preș, și alte chestii, dar nici leafa încă n-au dat-o nenorociții ăștia de birocrați de la departament. O să ne limităm la fructe, samose și gulabe. Ca să avem bani pentru ea. La o adică, intrăm în banii de bilet până ne dau leafa. Aoleu, ce draci am pe mine!

Gata, știm sigur că mâine vine fata. Ura! Nu are încă răspunsul, dar vine, și-a lut biletul. Azi am aranjat prin cameră, adică am mai adus un pat, am adaptat totul la spațiul respectiv (dacă nu le-am sucit cu Pinku de le-am zăpăcit, până am găsit cea mai nimerită poziție), am făcut curățenie peste tot, am frecat la bucătărie, la baie, numai pe mine nu m-am scaldat, dar la ora asta nici nu mai încerc, că e prea răcoare. Mâine facem cumpărăturile necesare pentru a se simți „ciupilu' ” bine, că unul avem și-l iubim!

28 dec.

Asta este ZIUA. La noapte VINE FATA! Am vorbit cu mustață de Vishvanath pentru taxi. După ce am strămutat ieri paturile și am schimbat totul în toată casa, azi le-am pus la loc! Nu era bine. Eu nu pot dormi noaptele, nici acasă nu puteam, mă frichin, mă duc la baie de 4-5 ori, era prea mare înghesuiala, reșoul nu stătea bine, așa că dimineață le-am tras pe toate la loc. Și nici nu era corect să dormim toți într-o cameră, că ea se scoală mai târziu și o deranjăm. Pe urma ne-am dus de am cumpărat fructe, brânză, munfalici, samose. Ne-am întors după ce am trecut pe lângă un idol pictat pe o tablă, ca o cruce cu brațele ridicate, pe marginea canalului de lângă King's Way Camp, trebuie s-o duc și pe ea să-l vadă. Impresionează, cum stă el acolo, pe marginea străzii și a canalului, pricăjit și cu un aer dezolant, datorită brațelor ridicate cu disperare tăcută către cer, cu câteva ghirlande puse de cine știe ce credincios, peste el. Tot în drum, o vitrină mare cu Nașterea Pruncului, cum la noi, țară de credinciosi creștini, nu văzui niciodată. Mai încolo, chiar la intrarea spre bibliotecă, un mic templu, cred că 2/2 m. Un templu alb, care avea înăuntru pe Durga călare pe tigrul, pe Kali, neagră și cu limba roșie scoasă, și pe Hanuman, cam nereușit. Am dat și noi 5 rs, și panditul, ori ce-o fi fost el, a rostit un fel de binecuvântare, cred. Acasă, mă scăldai, în sfârșit, să nu mai râdă G de mine și să mă pârsacă la față că nu mă spăl de fel. (Uite, na, că acum străfig!). Bineînțeles că reșoul ala pe care ni l-au dat de la GH nu merge decât dacă vrea el, 3-5 minute și pe urmă stă 10, și tot așa. La plecare am lăsat bani și a trimis Kurup pe careva în Kamla de ne-a cumpărat gulabe și trei ghirlande, că vrem s-o așteptăm cu flori la aeroport. Aranjai fructele pe masă, că-mi tot amintesc că atunci când am venit noi prima oară aici, G ne aștepta cu o masă plină de fructe, și vreau să aibă, din nou, aceeași bucurie. Am luat și pepene roșu, papaia, o rodie, mere, portocale, santre, banane, curmale, cicu, încă unul căruia îi știu numele dar nu-mi vine acum, altele, cărora nu le știu numele dar nici nu sunt prea bune, seamănă cu perele, și un strugure. Trei sticle de nectar de mango (din păcate nu este sezonul lor) orange și lămâie. Sper să se bucure de ele. Le aranjai pe mäsută cum putui eu mai frumos și le făcui și două pozici, pe post de natură statică. Că de pictat, mai ușurel. Acuma G doarme, iar eu aștept să se facă ora 21³⁰, să plecăm la aeroport. Fata trebuie să fie în avion, plecată de la Amsterdam. Doamne, ajut-o să-i treacă stresul. A, am uitat să spun că pe post de „bouque”, am cumpărat un frumos brocoli, pe care l-am pus în apă și l-am plasat în centrul aranjamentului. Și care arată de nu se poate de bine. Mâncai și eu o samsă de prânz și mă apucă sughițul de iute care este. Da' G, care mănă cinci? Drept la culcare se duse, poate ca să nu mai simtă arsurile din stomac. Da' lui îi plac. Avem și vreo șase feluri de spices, de-ale de se papă la ceai.

31 dec.

Veni Nana de trei zile și nu mai scrisei de atunci. E aproape ora 10 noaptea, așteptăm cu toții (adică noi trei) să se facă miezul nopții odată, apoi, peste trei ore jumate, încă odată. Fiecare își ocupă timpul cu câte ceva altceva: eu scriu, după cum se vede, Gigi scrie în caietul lui personal, Nana își aranjează cadourile și cumpărăturile de azi. S-o iau creștinește cu povestirea. Pe 28 seara, trebuia să plecăm la ora 9³⁰ la aeroport. Pe la 8³⁰ eram gata echipați și făceam ronduri prin casă. La 9 nu ne-am mai putut ține și am coborât. Bineînțeles ca Vishvanath nu venise încă, noi nu știam din ce parte apare și am ieșit la poartă. Dacă vine, dacă nu vine, să nu cumva să întârziem, să luăm un scuter, să mă duc până la email să văd dacă e ceva, stai, fato, liniștită, că vine, lasă că știu eu cum e cu punctualitatea pe aici, când, pe la 9²⁰, din fundul curții apare tipul cu dubița. Nu știam că locuiește chiar în curte. Sus și la

drum, care a durat nu două ore, ci doar una și un pic. De data asta, nu mi s-a mai părut chiar atât de janghinos aeroportul. Probabil că la sosire, venind de la Dubai, unde era luxul de pe lume, am avut un șoc. (Și Nana a spus la fel, iar ea venea de la Amsterdam!). Între timp, obișnuindu-mă cu toate cele de pe aici, mi s-a părut chiar acceptabil. Televizoare, căldură, scaune, toalete curate, chioșculețe cu de toate, ca să nu te plictisești (am cumpărat și eu un ceai și o cafea, pe care le-a băut G fiindcă și cafeaua era cu lapte, nu numai ceaiul) taxa de intrare (50 rs de persoană), taxa de parcare (80 rs) etc. Ne-am postat la grilaj, după ce am aflat, cu bucurie, că vine cu un sfert de oră mai devreme. Ne-am uitat la alții care veniseră cine știe de unde – erau vreo 15 sau, poate, chiar mai multe femei ce păreau chinezoaice ori alte neamuri de astea galbene, îmbrăcate în alb, ca niște călugărițe, dar cred că puteau fi foarte bine și surori medicale, ori din vreo organizație de-asta umanitară, că aveau nenumărate bagaje albe. Ne-am mai uitat la televizoarele care transmiteau imagini de la debarcare, până la urmă a aterizat și avionul nostru, am văzut-o și la teveu, într-un târziu a apărut, noi să sărim grilajul, fuga la ieșire, fuguța cu ghirlandele și cu pozele, vârtej, ce mai, beție, nebuneală! Am ajuns acasă pe la ora 1, ne-am pus pe povestit, nici vorbă să ne fie somn, nouă, cel puțin, nu. Dar nici ei. În cele din urmă am lăsat-o să se culce, că era pe drum de aproape 24 de ore. Am „dormit” până pe la 11 și hai prin Kamla să ne reamintim de vremurile de mult trecute. Am plecat toți trei, Nana a intrat să comande un costum de ăsta de pe aici, shalwar-camish extra large, pentru o colegă care îi dăduse și bani. Și bine a făcut, că durează o săptămâna, dacă se țin ăia de cuvânt. G înnebunea pe afară, așa că atunci când a zis că el se duce acasă, l-am eliberat și l-am făcut fericit. Apoi am bântuit cu Nana pe la diverse magazine, am și cumpărat câte ceva, încercând să redescoperim străduțe și cotloane de acum douăzeci și cinci de ani. Peste vreo trei ore am ajuns și noi acasă. Cu dulciuri specific indiene, de care nu se mai satură și de care își amintește cu multă plăcere. Seara ne-am dus pe la internete și, într-un târziu, ne-am adunat de pe drumuri, obosite dar bucuroase. Asta a fost prima zi, 29 dec. A doua zi programul a fost Auntie Trikha. Aveam adresa, știam cam la ce să ne așteptăm. Am pornit de acasă aproape de prânz. Am trecut pe la bancă mai întâi, de am scos niscaiva bani, apoi pe la dept. să ne ploconim pentru leafa care ar fi trebuit să intre în cont de câteva zile, am cumpărat apoi samose pentru auntie. Am trecut pe la templișorul de la poarta facultății, Nana a făcut poze, am lăsat și noi un obol acolo, și ne-a permis să facem pozici înăuntru, dacă se poate spune așa, că are numai doi pereți. Eu credeam că vânzătorii ambulanți n-o să ne lase să-i pozăm. Da’ de unde, sunt chiar bucuroși, se aranjează, se dichisesc, intră în poză, ce mai! Era unul care vindea ceva cald de mâncare. Țștia au un vas mare de alamă, în care prăjesc diverse chestii și pe care-l țin într-o poziție ciudată, pe o parte, cu gura pe lateral, și când s-a prins că i se face o poză, imediat și-a scos fularul cu care se înfodolise pe cap și cu care arăta de nu se poate. Apoi am luat-o pe jos spre King’s și am mai făcut poze pe drum și la vitrina cu Nașterea. Am descoperit încă un magazin cu dulciuri, am mai luat două rânduri – unul pentru auntie, unul pentru noi – pe G îl apucaseră neliniștile, așa că a oprit un scuter și am pornit-o spre Naraiana, cartierul lui auntie. Driverul era mai în vârstă, da’ mergea ca nebunul, de am înghețat de frig până acolo. Și e destul de lung drumul. I-am dat lui G vestuța mea de și-a pus-o pe cap. Ne-am strâns unul în altul și după aproape o oră în bătaia rece a vântului, am descoperit-o pe Auntie. Mai bine zis, scuteristul a găsit-o. Doamne, ce schimbată era! De unde fusese cât un munte de grasă și de mare, acum este o bucățică de om, slăbuță și parcă mai scundă. Dar era curat îmbrăcată și dichisită, deși nu știa că ne ducem. Ne-am îmbrățișat.

1 ian 2003.

La mulți ani! Aseară ne-am dus jos la un diner de Anul Nou organizat de stafful de la GH. De la 7.30 la 21. A fost papa bun și nu prea iute – pui, orez, chapati, salată, asta ce am luat eu. Mai erau felurite vegetabile. Dar a fost plăcut surprinzător. Toți băieții de la bucătărie, incluzând și șoferul, erau îmbrăcați în haine albe, cu mănuși așisderea; pe o masă lungă erau aliniat vreo 7-8 tăvi cu mâncăruri felurite, puse fiecare pe câte un trepied, sub care ardeau tot atâtea flăcări, cred că de la lămpi cu spirit. Impresionant! La capătul mesei, un vraf de farfurii. Luai una și tacâmuri și te serveai cu ce, cu cât și de câte ori voiai, din toate sau din oricare tavă de pe masă. Pe urmă te duceai și te așezai la una din mesele de 6 persoane, din sala frumos împodobită a cantinei. Ca desert a fost un fel de salată dulce, din morcovi fierți în lapte, cu nucă de cocos, migdale, cashew și nu știu mai ce. Mie nu-mi place cu lapte – deși nu se simțea, eu știam – dar Nana a luat o linguriță, două. Am întâlnit acolo pe ceilalți gueshti, pe șeful ăl mare – care ne-a invitat la nunta fie-sii pe 23 ian. „Albul de paradă”, cum zice G. Da’ mie nu-mi prea vine să mă duc, oricum o să fim lefteri. Ei, om vedea. Mai era o negresă din Sudan, o frumusețe. Mi-a spus cum o cheamă, dar nu am putut înțelege prea bine, ceva gen Selima dar nu chiar, frumoasă foc, ce mai. G zice că astea, frumoasele, sunt prințese acolo, în țara lor. După aia am venit sus și ne-am făcut de lucru până la 12, când Nana ne-a chemat la ea în cameră, unde așezase masa cu câte un sandwich cu brânză, dulciuri și fructe, ceai, lumânare și incensuri. Și ne-am pupat de La Mulți Ani. Eu eram cu nasul în plin guturai, că am răcit, tot pe drumuri zilele astea. Și-mi era tare rău. Înainte de dinner am fost în vizită la ceai, la Margaret și Nilima. Ne-a ocolit scuteristul de ne-a amețit, că nu mai nimeream. O iubesc pe Margaret! E o doamnă desăvârșită, deșteaptă, cultă (de, filosoafă, pianistă, scriitoare, profesor universitar!) plină de viață la cei peste 75 (?) de ani și frumoasă și cochetă pe deasupra! Îmi amintește perfect de missis Marple, personaj din Agatha Christie. A rămas stabilit că pe 10 ian vine Nilima și ne ia, pe mine și pe Nana, s-o vizităm pe Neetu, fiica ei, care e însărcinată în luna a opta. Mai înainte de vizita la Margaret, am fost cu fi-mea în Connaught Place după diverse cumpărături pentru acasă. Și ploua, și era frig, și eram deja răcită după călătoria la Auntie... Câine să fi fost, nu m-aș fi îndurat să mă dau afară. Dar, pentru fată... Că o dată vine și ea tocmai la capătul lumii să ne facă o bucurie! (Oricum, azi mă simt mult mai bine, m-am gândit eu dimineață, când ne-am dus în Kamla pe jos și ne-am rătăcit și am mers, cred, 10 km în total și eram gros îmbrăcată și transpirată flească, m-am gândit, zic, așa o să-mi iasă toată răceala din mine și se pare că așa a fost, doar nasul îmi mai curge, dar nu atât de mult ca azi noapte). Ne-am dus întâi la State Emporium. Lucruri de toată minunăția, dar nici să te uiți nu-ți venea, din cauza prețurilor. Mamă, ce frumuseți și ce scumpe!... Așa că am plecat pe ploaie la un alt, cum să-i zic, emporium?, underground, sute de buticuri cu de toate, pe vreo trei inele concentrice, de am rătăcit pe sub pământ vreo aproape trei ore, am spânzurat o groază de bani, și să mai fi avut încă, tot nu ne-ar fi ajuns. Dar și-a luat fata o brățara de argint care-i place tare și de care e mândră, un inel, diverse cadouri pentru cei de acasă. Doamne, și ce nebuneală: toți trag de tine, toți te îmbie, nu poți doar să te uiți că te și înhață și te trag în magazin... Și lume... Și gălăgie... Și haos... Și minunății... Și prețuri... Ne uitam la niște valize, dar nu voiam să luăm că n-aveam bani, doar așa. Am întrebat, asta chitne pese? 1650! Au! Hai! Când au văzut că plecăm, pe o distanță de doi metri, cât era până la ușă, au redus de trei ori prețul. Dacă aveam bani, o luam cu 500. Cu sandalele, la fel: a cerut șase, le-am luat cu două sute. Eu să mă tocmească! De fapt, nu era tocmeală, nu aveam atâția bani. În cele din urmă am găsit ieșirea prin care intrasem (și

unde, la sosire, ne-au căutat în geantă, cred că de bombe!). Nu ne-a mai căutat nimeni în genți și hai, să plecăm. Ploua înainte vehement, așa că ne grăbeam să ne îmbarcăm în ceva, până nu ne făcea ciuciulete. Scuterul cerea 150 rs. Cum, domne, că am venit cu taxiul și am dat 120! Taxiul cerea 350! Nana zice, hai pe jos până la colțul celălalt, că mai erau niște magazine care ne făcuseră cu ochiul la venire, trecem și pe acolo, să tot fi avut bani, că aveai ce face cu ei, dar nu mai aveam decât de drum. Luăm un scuter, zice 90, zic 70, zice 80. Tickhe, zic, și sus. Era aproape ora 4 și la 4³⁰ trebuia să fim la Margaret. Ei, și ce, eu trebuie să mănânc, că leșin de foame, zice Nana. Cum să las fata să leșine? Las-o pe Margaret să aștepte! Ajungem la GH, ăla mai adăugase 10 rs, pe drum, îi dau 100 și sigur că nu-mi mai dă restul! Ba îmi cere și un Poll Moll, că nu m-am mai abținut și am tras unul pe drum. Lasă-l în pisici, vorba spaniolului, „sunt atât de săraci!” Acasă G era tot un drac și-un nerv. De grija noastră sau a banilor cheltuiți, n-am avut curajul să-l întreb. Și uite așa a trecut cea de a treia zi de când a venit fata. Dar n-am terminat-o pe cea de a doua. Eram la Auntie Trikha. Ne-a invitat în casă. Numai în filmele neorealiste am văzut asemenea décor și personaje. Mizerie, mirosuri grețoase, boarfe inutile clădite până la tavan, pline de praf, printre care abia te strecurai, o toaletă fără ușă și fără vas, de nici un fel, lături, oh, Doamne, nu mi-am putut imagina că așa trăiește! Din coridorul ăla am intrat, nu se poate spune așa, ne-am îndesat, într-o cameră în care, pe un pat stătea culcat cineva care nici nu s-a mișcat în cele 10-15 minute cât am stat, în celălalt era așezat un bătrân zburlit la păr, și zgribulit de frig, fără dinți, dar care a vorbit cu noi, spunând că Auntie i-a povestit despre noi. G stătea pe pat cu el, Nana, pe singurul scaun, eu, la picioarele celui care nu se mișca, între noi un alt scaun, pe care Auntie a pus o tavă cu două cești de cafea și două căni de ceai, în care ne-a turnat, eu am turnat, că ea nu mai avea loc înăuntru, ci stătea în ușă, câte un strop de Coca-Cola. Ca să n-o jignim refuzând-o, am băut. N-am stat mult și am plecat, că scuteristul ne aștepta și nici nu se mai putea sta acolo, între lăzi și cuferi și boccele clădite în tot spațiul rămas neocupat de cele două paturi. Parcă mai era o cameră, dar acolo nu am ajuns. Auntie ne-a dus până la stradă, abia poate să pășească, dar a insistat să vină. Încă mai știa câteva cuvinte românești! Ce păcat că trebuie să ducă o astfel de viață! N-am întrebat-o nimic, nu am vrut s-o fac să se simtă prost. Cred că nici nu prea vorbește, când ne-a văzut era cam buimacă, de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn adânc, îndelungat și urât. Parcă nu-i venea să creadă că e adevărat. Am rugat-o ca, dacă vine Dna Anand s-o ia cu mașina s-o aducă în vizită pe la noi, să facă tot posibilul să vină. Dar ea spune sigur, sigur, deși știa foarte bine, cum știam și noi, de altfel, că nici ea n-o să vină, nici dna Anand n-o să se ducă s-o ia, și că asta este sigur ultima dată când ne mai vedem și ne strângem în brațe cu durere, cu neputința fiecăruia de a schimba ceva din soarta ei cea nefericită. Cred că cel mai mult s-a bucurat de Nana, a strâns-o la piept ca pe propria ei fiică, de care n-a avut parte. Am plecat de acolo plini de tristețe și de durere. La plecare a dat fuga înapoi și s-a întors cu vreo trei ciocolățele, pe care i le-a data Nanei, de parcă ar fi avut tot 7 ani, așa cum o știa ea. Doamne, Auntie, mi se rupe sufletul pentru tine și nu pot face nimic să te ajut, măcar cu câte o vizită, până plecăm, că tare departe mai locuiești!

Azi, 1 ian, ne-au trezit muncitorii cu bubuielile lor, încă de dimineață. Nana zice: umblă elefanții pe acoperiș? Plecarăm în Kamla, că sună ăla unde comandase rochia lui Teo, că costă mai mult, că intră mai mult material, că nu poate schimba suta aia de dolari etc. Spusei că am ocolit ca naiba, cu simțul meu de orientare. Nana și-a făcut nervi cu ăla, care cred că vrea să ne păcălească. Mai înainte însă, dăduserăm peste un scaun de ăla din bambus și sfoară pe care l-a și cumpărat, cum s-o duce cu el pe la Amsterdam, ea știe. Până în

KWCamp am luat un scuter că eram rupte de picioare. Dădurăm pozele la făcut și mă puse naiba să cumpăr un radiator, care, desigur, că acasă n-a mai mers, de mă certai cu G chiar din prima zi a anului. Luarăm și noodles de ta tibetan și venirăm acasă tot pe jos. Durere, cât am putut să mergem per pedes. Acum, pe seară, s-au dus ei amândoi de le-au scos pe pozici, pe care le și văzui acuma. Mi-ar trebui unele de ilustrații la Dedeliul meu. Uitasem ce era cel mai important: disperată că nu merge radiatorul, mă dusei cu el jos, pe la administrație, poate mi-l drege careva. Nu-l dreseră, în schimb îl înlocuiră pe prăpăditul ăla dinainte cu unul extra, cu doua rezistente, care merg amândouă! Ura!

3 ian.

Ieri o pomirăm de la ora 9 și un sfert, împreună cu Ruru (o chinezoaică din Anglia, aflată în trecere prin India –călătoria vieții ei, zicea ea – antropologă în următoarea viață, acum teatrologă), care închiriasse un taxi pe toată ziua, să facă turul orașului. Ideea ne-a surâs, mai ales că făceam o economie, dacă împărțeam pe din două (ceea ce am și făcut = 400 de fiecare parte). Mai întâi am făcut Red Fort ori Lal Kila, pe care eu și Nana îl mai văzuserăm și acum 25 de ani de câteva ori. La intrare, să mă lovească leșinul: câte 100 de rupii de persoană! Dar luasem 1000 de acasă, așa că, de, plății și pentru mine. Asta, mai mult ca s-o însoțesc pe fată, că nu-mi plăceau de fel personajele care mișunau pe acolo. Chinezoaica alerga ca pe bicicletă, a mea vroia să stea să pozeze, așa că o lăsarăm pe ea singură, pe Ruru, și ne dădurăm întâlnire la poartă. Poză ici, poză dincolo, detalii de decorațiuni, de arhitectură, lecții pe care le-am primit cu toată plăcerea, înțelegerea și înțelepciunea vârstei, de la fi-mea. Aia, indienii adică, ciucure în jurul ei. Ea, nervi și “idioti tâmpiți” (!), eu, “lasă-i, mamă, că sunt și ei curioși, n-ai ce le face”, până la urmă și-a fixat trepidul (fapt care a mai atras câțiva spectatori), și și-a făcut poza aia, pe care ținea morțiș s-o aibă. Eu, una, aș fi renunțat. Pe urmă, fuga spre poartă, oprindu-ne mai întâi la câteva magazine de mărgele și brățările, de a mai cumpărat câte ceva pentru cei care o așteaptă acasă. Ne găsim cu Ruru și plecăm spre geamie pe jos, că taxiul venea peste o oră să ne ia din fața Fortului. Trecem printr-un pasaj subteran plin de pișaiți și de cerșetori, care se adăpostiseră acolo, că era o vreme de câine: frig, ceață, vânt și răceli ce pândeau după fiecare cotitură. Vis-à-vis, haos și îmbulzeală. Întreb și eu din unu-n altul cum ajungem la geamie, pe-acolo, pe dincolo, ne ducem printr-un labirint de cocioabe-magazine, printre scutere, ricșe, bicicliști, pedestri, câini, capre, coșuri cu fructe și legume, țoale întinse pe jos la vânzare, dabe cu de-ale gurii, cerșetori, puradei agresivi, mașini mai de lux și rable ruginite, corturi cu haine noi și vechi, ceainării pe lângă garduri, lume, lume. Ne strecurăm cum putem și, după aproape o oră, iat-o; Jamma Mashid, frumoasă, mare, roșie, încuiată și în plină ceață. Nana iar se înfurie că nu poate face poze ca lumea, eu fac și eu ce pot, adică nimic, s-o calmez. Plecăm. Văd un magazin, sau un cort, mai corect, cu țoale musulmane pentru femei și-mi amintesc de minunăția aia de femeie din aeroportul din Dubai, și, gata, să-i iau și Nanei o burkha. Reușesc să-i cumpăr un fel de sorțuleț negru cu o despicătură din voal în dreptul ochilor. Oribilă. Nici modelul nu era același, nici culoarea, aia era albă, în întregime din voal, și avea cu totul altă croială, iar ochii nu erau astupați. Vai de biete! femeie musulmane de pe aci! Acu, chiar că trebuia să o luăm la picior, că ăla cu taxiul nu avea voie să parcheze, trebuia să fim acolo la fix. Ieșim cumva din nebuneala aia la strada dintre noi și Red Fort, dar în cu totul altă parte. Eu pe acolo, Nana pe dincolo, Ruru, picată din cer, așa că propun un scuter să ne scoată din încurcătură. După ce toate suntem în deplin acord, urcăm într-unul care cere mult, ne înțelegem pe 20, pornim, și ne duce vis-à-vis la o altă poartă, pe unde nu mai are voie să treacă. Nu mersese nici 50 de m!

Ne dăm jos și nu-i dau decât 10 rs, că Nana începuse cu gura. Și plecăm peste câmp, că mai treceau și alții pe acolo, deși era plin de polițiști cu bastoane, care-i fugăreau pe cei ce ieșeau prea mult din coloană, ca pe oi. Cu sufletul la gură, ajungem cu vreo 4 minute întârziere. Taxiul acolo, tuști în el și hai mai departe. Următorul obiectiv nu știu cum se numea, dar acolo mi-a picat falca de tot: 250 rs intrarea! Du-te singură, cu chinezoaica, că eu și fac apoplexie dacă dau atâția bani! Indienii plăteau 5 rs! E posibil? E posibil! Nu știu ce era acolo, ba da Old Fort, Purana Kila, lângă Zoo. Rămân afară, taxiul plecase în parcare, nu știam cum să dau de el. Tărăbuțe cu ceai și Coca-Cola, cu samose și alte delicatose indiene, iau și eu două samose și două pacore, uitând că Nana nu mănâncă de pe stradă, și că nici pe mâini nu eram curată. Cer voie, că așa se cuvine, mă așez la o masă și scot sticla cu cafea și pachetul de Poll Moll. Trag și dintr-una și din cealaltă și apare un câine cu o ureche bleagă, destul de costeliv, și se proptește drept cu ochii ăia triști într-ai mei. “Ce vrei, mă, că n-am de papa... ba, stai, ia o bucățică de pacora”, îi zic, murdărindu-mă și de unsoare pe mâinile deja jegoase. Ei aș, mai văzuși să vrea, că era iute. Peste alee, doi pici de căței care, știu eu, îl mănâncă și pe tac-su dacă le pică sub bot. Așa că ridic bucățica și mă duc la ei, care, nici s-o miroasă nu s-au mai gândit, și haț, au înghițit-o, că le-o făcusem în două. Pe urmă, ce să mai scap de ei! Ca și copiii cerșetori, plângeau să le mai dau, așa că am scos toată pacora. Văzând ăl bătrân că aștia micii mănâncă de zor, tot într-o veselie, hop și nea Ion, așa că am luat de la gura copiilor și i-am dat și lui, că într-a lui ploua cu găleata, de-i dădea pe-afară! După ce am terminat-o, văzând ăi mici că nu mai pică nimic, s-au dus în joaca lor, da’ ureche bleagă a venit din nou la masa mea să-mi facă conversație. “N-am”, îi zic eu de vreo două ori, pleznindu-mi palmele și arătându-i-le, și a înțeles, s-a dus să se joace cu ăi mici. Peste drum era un grup de vreo 3-4 indieni care se încălzeau la o tavă mare cu jăratec. Au avut și ei cu ce se amuza pe frigul ăla, că râdeau și își dădeau coate. Dar era cu simpatie, nu cu batjocură. Le-am zâmbit și eu, și tocmai au apărut și fetele mele. Ruru își ia și ea o samosă. Ea a plătit 3 rupii, mie mi-au cerut 5! “Nu-i mai spune”, zice Nana, “să nu se simtă prost”. De ce? Pentru că eu arăt mai “angrezi” decât ea, deci am bani! Plecăm mai departe, acum chiar că nu știu unde! Nana nu mai intră, (era tot o construcție veche), că taxa era tot 250, și n-am mai fi avut pentru Qutub Minar, stăm cu șoferul în mașină. Pe alături, mulți vânzători ambulanti cu tot felul de fleacuri și kitschuri, multe alte mașini, veverițe, ciori, și cerșetori. Nana se pune pe făcut poze cu veverițe și ciori, mai face una și cu un puști cu șerpi, care îi cere 100 de rs pentru asta, ea îi dă 5 și se bagă în mașină. Un alt puști, care vindea nu știu ce vederi, vine la mine. “Pese nehi he”, adică, n-am bani, zic eu. “E, pese nehi, dolars O.K”, zice el. Io-te! “Me american nehi he”, îi zic. “Khia cantri?” mă întreabă el. “Mera cantri Romania he” zic eu umflându-mi pieptul. El face ochii mari și ridică din umeri. “Chota cantri” (țară mică) adaug, “dolar nehi.”! Mai apar două puștoaice. Ce să le dau, chiar nu aveam nici măcar o rupie mărunț. Scot tubul de mentosan de ăsta de pe aici. Băiatul zice că nu vrea. Îl rup în două și le dau celor două fetițe. “Tumare chia nam he?” “le întreb. Roxana (!) zice una, Sima or Selima, zice cealaltă. “Capre”?, adică haine, își încearcă ele norocul. “Ney,” spun și le arăt gaura din vestuța lui Bulă. Până la urmă, le-am mai dat munfalicile rămase de la veverițele pe care le momise Nana cu ele, și și-au văzut de ale lor. Vine Ruru. Vrea să mai vadă și Nizamudin nu știu cum, ne ducem, Nana zice că ea rămâne, eu, du-te mă, că se rătăcește, dă să plece și deschide portiera drept peste unii care treceau cu motocicletă pe stânga și îi trânteste. Noroc că nu aveau viteză, și n-au pățit nimic. Ei, li s-a rupt frâna și s-a zgâriat și portiera taxiului. Nu știu ce a vorbit șoferul cu ei, că a rămas baltă. Da’ era vina lor, că aici se

circulă pe stânga, și ei s-au băgat pe unde nu trebuia. Și nici de portieră n-a zis nimic, că era mașina firmei de turism. Până să vină Ruru am stat de vorba cu el. Vorbea engleza mai mult decât alți indieni și, deși avea doar 5 clase, învățase de la clienți și câtă engleză îi trebuia, cât să se descurce cu ei. Fuma, așa că l-am tratat cu Polmoale, el fuma Five Stars, cred, scumpe, cred ca 20 rs pachetul de 10, dar zicea că primește bacșiș bun de la clienți. Are 5 copii, musulman nepracticant, hindus când e nevoie, altfel fără să fie religios decât la sărbători. Ca tot omul. S-a întors și chinezoaica noastră, vizitase tot o geamie și era o zi în care era permisă fotografierea. Avea voie să intre și să-i pozeze pe muslimi la rugăciune. Am plecat spre Qutub Minar. Știam deja că nu pot intra, nici n-am mai încercat, tot 250 rs de persoană, așa că s-a dus numai Nana. Și Ruru. Zice că nu te mai poți apropia de coloana lui Ashoka, aia care nu ruginește de 4000 de ani deși stă în ploaie. Lanțuri și polițiști. Zice că și-a luat rămas bun de la Qutub Minar, că n-o să-l mai vadă vreodată. Cine știe, zic eu, nici noi nu credeam că ne vom mai întoarce, și iată-ne aici. Cât timp erau ele înăuntru eu m-am întreținut cu vânzătorii de nimicuri de la poartă. Era unul care vindea incensuri și care n-avea nici o mână. Toți o rupeau pe englezește, mi-au ținut de urât până a venit fata. Mai era unul cu șerpi și aici dar, neavând nici un ban, nu m-am apropiat, deși, la un moment dat, când n-avea clienți, m-a chemat. Mie îmi plac șerpii, m-aș fi dus să pun mâna pe ei, nu cred că și pe cobre, dar, cum spusei, pese nehi he, (adică n-am bani). Qutub Minarul ăsta e departe rău, bine că ne-am dus cu Ruru. Înapoi, în Connought Place, ne-am despărțit de ea și de taxic și am luat un scuter până acasă, cu ultima sută de rupii din buzunar. Am ajuns rânjite, că se făcuse seară și era și mai frig, ca să nu mai spun de curentul care te ucide când mergi cu scuterul. Tata ne aștepta cu noodles, samose, pacore, clatită cu pui pentru fată, după care, când s-a întors ea de la internet, am stat la povești până bine după ora 1.

Dimineață m-am trezit certându-mă cu Kurup, și am ținut-o tot așa cu cearta, când cu el, când cu croitorul, în gând desigur, până s-a trezit și G pe la ora 11 am. Păi cum să nu mă cert, când Kurup nu-i dă radioul nici lui Pinku, nici mie îndărăt. Și croitorul, care vrea să ne tapeze de 100 dolari! G zice că, "las, că vin eu cu voi și-i zic că lucrez la guvern, poate se sperie". Că dacă a avut noroc cu reșoul ăla stricat pentru care a primit banii înapoi, cu chestia asta, speră să-i meargă și dincoace, la croitor, Tot certându-mă cu tot satul, m-am dus la bucătărie și am pregătit „ouălelele” pentru noi și cartofii prăjiți pentru Nana. Am trezit-o și hai în Camp să ducem pozele la făcut. În drum am luat gulabele pentru mâine, că plecam la Taj Mahal, dis-de-dimineață, cu Vishvanat. Nu mai spun câți bani ne trebuiesc, în afară de cele 3000 pentru mașină! Intrarea la Taj este de peste 600 sau chiar 700, după cum ne-a spus Ruru, care fusese cu o zi înainte de plimbarea prin Delhi. Din Camp am luat o rișă până în Kamla și ne-am amuzat tot drumul, că ne era cam frică, da' n-am pățit nimic. În loc de adidași, Nana și-a luat niște teniși. Pe urmă am găsit un băiat, mare artist, la care și-a pictat palmele cu henna. Mamă, ce-i mergea mâna puștiului! Toată admirația pentru el și pentru munca migăloasă pe care a făcut-o. Mai greu a fost după aia, că trebuia să stea trei ore să pătrundă în piele henna, și-i curgea nasul, și-i intra părul în gură, și-i înghețaseră mâinile. Ah, cu ce plăcere perversă i-am șters nasul pe stradă, în văzul tuturor! Am mai cumpărat un shalwar camish pentru mâine că vrea să meargă la Agra îmbrăcată frumos. Am lăsat 200 rs și a venit un băiat cu costumul acasă, la ora 5, cum i-am zis. Îi vine perfect și e încântată, ceea ce mă bucură nespus de mult, că vreau să facem absolut tot ce putem să se bucure de tripul ăsta, care o costă o avere. Păcat că suntem noi prea săraci. Apropo, a intrat și leafa, dar și noi intrarăm binișor în banii de bilet. O să-l luăm în februarie, de. Între timp ei s-au și întors de la

fotograf, pozicile i-au ieșit perfect, așa că s-a liniștit. Acu a plecat la internet. G taie pepenele verde și e bun. Să dea Domnul mâine să fie o zi frumoasă și să ajungem sănătoși înapoi.

5 ian.

A fost o zi prea plină. Eu, una, m-am trezit la trei, după ce abia mă culcasem pe la unu. Norocul meu este că nu dorm mult și mi-a ajuns. Fă ouălelele și cartofii prăjiți pentru Nana, ceai, cafea. Abia apoi i-am trezit. La ora cinci și câteva minute eram deja porniți la drum. Un frig în mașină de stăteam rînjiți. Luasem eu o pătura, da' i-am dat-o lui G, căciula mea, Nanei să-și bage picioarele, că plecase în tenișii ăia de cu o zi înainte cumpărați. Pe la șale venea un curent rece de sub canapea, îmi înțepenise spatele și era tot un sloi. Guturai la toate trei nasurile. O plăcere de călătorit, ce mai! Plus că erau cu nervi, că nu-și terminaseră somnul. După o vreme ne-am obișnuit, ne-am calmat și încet- încet a început să se lumineze. Pe la 9 cred, am ajuns la Agra. Nu prea am ce să povestesc de pe aici. A făcut Nana poze prin diverse monumente, mie mi-a plăcut cel mai mult Red Fort. A fost capitala mogulilor înainte de a se muta la Delhi. După el au făcut copia din Delhi, dar ăsta din Agra mi-a plăcut mai mult, e mai rafinat și mai complex. Și mai bine întreținut. Lume multă, turiști străini și locali, care de care mai nesimțiți și mai obraznici unii față de ceilalți. Țștia albi îi ușuiău pe indieni din drum, să-și poată face ei pozele sau să filmeze, da' nici ai mei nu se sinchiseau de fel de ei și-și vedeau de drumurile sau de pozițiile lor. Cu o parte dintre ei ne-am văzut și la Taj, unde, nici nu știu ce să zic, era plin de indieni, mai ales. Te împingeau, se băgau, te tratau ca pe un căcat. Și la Agra, aceeași problemă cu taxele de intrare, flagrant de discriminatorii: la Red Fort, 300 rs de persoană. G se duce cu cardurile de rezidenți la casă, încercând să intrăm la prețul indienilor. Aș, s-a umilit de pomană că n-a ținut. Asta după ce, strigându-mă el să vin cu banii, a dispărut din vederea mea, și, cum îl căutam eu pe unde nu trebuia, adică prin intrarea principală, care e ca un tunel prin zidul fortăreței, răsar lângă mine vreo patru ciochidari cu matrace în mâini, că li s-a părut că vreau să intru fără să plătesc, de mi-am și amintit de mineriada noastră, când m-au speriat niște mineri la metroul de la Universitate, plini de suspiciune, tot cu bâte și ei. Mamă, ce m-am rățoit la G când am dat de el, de s-a și speriat. Și cred că s-a și supărat puțin pe mine. Până la urmă am dat 600 de rs și am intrat doar eu cu Nana, că doar nu era s-o las singură. A făcut multe pozici, reușite toate în ciuda vremii posomorâte (că le-am și scos de la studio între timp, mă dusei cu G după ele și după doctorii că zice că a apucat-o sinuzita. Noroc că am găsit augmentin, că doar ăla o ajută, după cum e ea convinsă). Când ieșirăm de la Red Fort abia trecurăm nevătămate printre vânzători și cerșetori, am dat fuga la taxi și am pornit spre Taj, care era la doi pași. G rămasese afară cu șoferul, să-și aștearna refulările pe hârtie. Ceea ce a făcut și la Taj, că acolo taxa a fost de 750 rs de persoană! Plus câte 10 ca să îți pună niște cipici peste pantofi, să nu umbli desculț pe marmoră. (La intrare, când plătești, ți-i pun ei. La ieșire, nemaiprezentând nici un interes, trebuie să te grămădești să ți-i scoți singur, dacă poți să desfaci nodurile!). Taj-ul, ca monument, nici nu mi-a depășit așteptările, dar nici mai prejos n-a fost. Am văzut atâtea documentare și cărți despre el, încât a fost ca ceva "djà vu"! În schimb, turiștii de toate felurile care mișunau pe acolo, lăsau impresia că îl pângăresc. În fond e mormântul celor doi, Shah Jahan și Mumtaz, care s-au iubit și care au avut o soartă atât de nefericită, chit că erau ei împărați. De fapt al ei, înălțat de el pentru ea, dar e și el înmormântat acolo. Sunt eu, acum, prea obosită (e a patra oară pe ziua de azi când scriu la pagina asta și vreau să termin până se întorc G și Nana din Kamla, unde s-au dus după rochia lui Teo, acum, seara, la 6.30). Am făcut o poză chiar pe marginea bazinului, în centru. Ei bine, era plin de localnici care-și

făceau poze acolo. Numai pe noi ne-a fluierat gardianul! Da' tot am făcut-o, pretinzând că nu l-am auzit! După două filme terminate, am ieșit. Bietul tata era pe aceeași bancă pe care-l lăsasem când m-am întors cu țigările și munfalicile cu care nu aveam voie înăuntru. (Dacă nu era el, ar fi trebuit să le arunc, fiindcă nu aveau un loc în care să le lași până la ieșire. Țigările Poll Moll, bricheta și scrumiera. Ha! Sau să nu intru, după ce plătisem a opta parte din leafă, la intrare!) Îl chinuise unul care s-a așezat lângă el cu un pahar de ceai pe care l-a sorbăcăit și cu care și-a clătit gura vreo 20 de minute. După aia i-a aruncat și paharul gol drept pe pantoful lui. Negustorii – ciucure pe noi. Unul foarte insistent ne-a urmărit cred că vreo 30 de metri ținând morțiș să ne vândă niște chestii de pus la gât “pure silver” pe care cerea 250 rs la primul metru, iar la al 30-lea ni le dădea cu 30 rs. Nana către el, după ce-i tot spusese că nu le vrea: “Look into my eyes! I do not want them, do you understand or not!” Și ne-a lăsat. Cred că a făcut ochii ăia ca mine când mă înfurii și s-a speriat bietul om. Am cumpărat un elefanțel de bronz, cred că destul de vechi, care ne-a plăcut la amândorura, 50 rs. Altceva n-am luat, că am cam terminat banii. Am pornit spre Mathura, să vedem templul lui Krishna. Mathura este locul în care s-a născut Krishna acum vreo 5000 de ani, știam data, dar o s-o găsească eu. La un colț unde trebuia s-o cotim la dreapta, ne oprește unul și spune că templul e închis până la nu știu ce oră da' că ne duce el într-un loc de care n-am auzit. Gata, zic, hai acasă că nu vreau să ajungem ca în coșmarele mele în care te tot învârți și nu mai ajungi niciodată unde vrei. Și, tot ca în ele, făceam și pe noi. Așa că am plecat și-am tot mers până am găsit o pădurice pe marginea drumului și m-am dus și eu și Nana. Pe când oftam noi de ușurare, ea vede un maimuțoi care se uita așa la noi... Când s-a prins că l-am văzut, s-a făcut că nu-l interesează și a privit în altă parte. “Du-te”, îmi zice ea înnodându-și șalvării la betelie, “și adu o banană și aparatul, poate-i fac o poză”. Dau fuga și-l trimit pe G cu ele, da' ăsta nu se-ndură și mușcă și el o dată din banană, drept care s-a supărat maimuțoiul și a vrut să sară la ei. Nu cred că au mai apucat să-l pozeze. Pe drum am mai întâlnit cămile, fotografiabile, trăgând la cotigi, (elefanți pozase doi în Agra). Până am ajuns acasă se făcuse 6 seara. Obosiți nevoie mare, și cu capsă pusă, mai mult ei doi. G ia filmele și se duce în Camp să le lase la dezvoltat. La întoarcere, pe drum, se ia după o Puja, un fel de alai religios, și să mai vină acasă, neam. De mă luasem de gânduri. Vine după niște ore bune, cu câteva boabe de pufuleți descântați și ni le dă să le mâncăm și să ne punem câte o dorință că se împlinesc. Eu, de dragul lui, iau, da' Nana face mofturi că o doare-n gât, că chestii, că alea-alea, mă rog, cum e ea. ăsta se înfăinează, pune botul, până la urmă le ia și Nana, și reușim să-l îmbunăm. Adevărul e ca fata a răcit și mai tare (s-a mai și spălat pe cap cu o seară înainte, iar în mașină a fost un frig criminal), a apucat-o capul, sinuzita și a intrat în panică. Norocul ei – și mai ales al meu – că i-am găsit azi toate doctoriile pe care le voia. Deja se simte mai bine. G în schimb, care n-are nici un fel de jachetă sau haină peste pulover, e cobză și e și rău la boală. Acu' sunt singură acasă și mi-e urât. Mai devreme au sunat Esha și Radha. Măine vor fetele să se vadă, eu crăp să n-o las singură. Nici nu vreau să mă gândesc la perspectiva de a o lăsa să plece singură în orașul ăsta. Văd eu mâine cum fac.

8 ian.

Ieri a fost cea mai urâtă zi de până acum. Frig, ceață, cenușiu. Cred că și azi o să fie la fel. Are și Nana mea un ghinion! M-a durut capul toată ziua. Nu mai sunt răcită, da' nici sănătoasă nu sunt. Alaltăieri a fost tot așa de dimineață, apoi, pe la trei a ieșit soarele, dar tot frig era. La 9³⁰ a venit Nilima și ne-a luat pe la Neetu, fiica ei, gravidă în 7 luni. O oră jumătate am făcut până la ea, undeva dincolo de Defence Colony. Eu o știam o fetiță pipirrie,

cu un mic handicap (pe care aproape că nu-l mai are) la un picior. Acum e femeie în toată legea și cu o personalitate puternică. O cam execută pe maică-sa. N-o iartă că a dat-o la internat, unde, zice ea, a avut o viață oribilă. Și nici că nu l-a uitat pe taică-său și o folosește pe ea, adică pe Neetu, ca să afle vești despre el. E distantă cu Nilima și n-o prea iubește. Cu noi a fost prietenoasă. A ieșit cu Nana la o plimbare prin parc, cu câinii și cu puștiul care le e servent, probabil că au vorbit ele mai multe, da' nu știu eu. Zice că e fericită cu bărbat-su. Noi nu l-am cunoscut că era la serviciu. Am stat vreo 3 ore, vorbind eu cu Nilima și ele între ele. Și era un frig în apartamentul ăla enorm, de-mi înghețaseră și mâțele! Am luat lunch-ul acolo și pe la trei am plecat să ne întâlnim cu Radha, în Connought Place. Radha e fiica Eshei. Când era mică era mai retrasă decât alți copii din compound și cu nasul pe sus. Acum e plină de efuziune, caldă, vorbăreată și foarte prietenoasă. S-a bucurat sincer să ne vadă. E ziaristă la știrile de pe internet. După un ceai la un restaurant din centru, pe care a ținut neapărat să-l plătească ea, am plecat la ea acasă, adică la Esha, în Jor Bagh, care a moștenit o casă acolo. Șantier, da' pe mine nu mă interesa. L-am întâlnit și pe Andre, care e pensionar și se ocupă tot cu sociologia. Ne-am amintit din copilăria fetelor amănunte pe care n-aș fi crezut că le-a reținut tocmai el, care pare cu capul în cu totul alte sfere la orice timp. Radha ne-a arătat casa, după ce au plecat ei la lansarea unei enciclopedii în care avea și Andre un capitol. Eu o știam de data trecută, acum douăzeci de ani, când am crezut că am probleme cu inima și m-a dus Esha la unchiul ei, care era cardiolog. Casă mare, tot atât de elegantă ca a lui Satiavrat, însă mult mai bine situată, în buricul orașului. Tara, fiica mai mică a Eshei, este în Bombay, de una singură, lucrând la o bancă, în domeniul dezvoltării învățământului, în care, probabil, firma are vreo contribuție. Umblă prin toată India în delegații. Imi închipui ce este în sufletul maică-sii. Și mai are ea o durere mare: nici una nu s-a măritat. La 30 de ani, aici, o fata e prea bătrână pentru măritiș. Și amândouă fetele sunt frumoase, Tara a fost chiar miss Spring Dales, școala în care a învățat și Nana acum douăzeci de ani. Sunt fete independente, ca și Nana. Dacă n-au întâlnit încă pe cineva care să le corespundă, mai bine că nu se înhamă la o căsnicie ce ar putea fi nefericită. Că aici o femeie divorțată e renegată de toată lumea. Îmi amintesc de Selima, care, acum 20 de ani nu avea nici o prietenă și nici familia ei n-o prea agreea, tocmai pentru că a avut curajul să părăsească un bărbat care venea cu alte femei peste ea în casă. Dar problema asta cu măritatul e quasi generală. Nilima se întreba ce o să se facă ea când n-o mai fi Margaret și o rămâne singură și neputincioasă. Cred că deși Neetu nu o prea iubește (sau doar nu o arată) n-o s-o părăsească pe maică-sa la nevoie. Dar, mai știi? Aunti Trikha, deși măritată, despărțită de unce, care nici nu vrea să știe de viața ei amărâtă, iată că se poate! Trist și greu de îndurat!

Radha ne-a adus acasă cu taxiul și a urcat să-l vadă și pe G. Ce s-au mai bucurat amândoi! Îmi place de ea foarte, foarte mult. A rămas ca pe 9 sau 10, când vine și Tara în Delhi, să se vadă toate trei o zi întreagă.

Ieri, cu toată vremea urâtă, am plecat numai eu cu G în Kamla și i-am luat rochia colegei ei, în sfârșit. Bine că s-a lămurit, că ne-am făcut o groază de nervi. Am mai luat de-ale gurii și n-am mai ieșit de atunci. Am cam și bolit eu, ei au jucat șah toată după amiaza și seara, că nu se putea merge nicăieri. Și sunt și răciți amândoi.

Azi, Jan Path scrie pe mine și pe Nana. G s-a dus la clasă, e prima zi după vacanță, de-o veni careva. Ieri am împlinit 65 de ani.

10 ian.

Penultima zi din călătoria Nanei aici. O să fie foarte trist fără ea! O să ne amintim seară de seară diferite amănunte, sentimente, întâmplări, așteptând să treacă timpul. Acum sunt iar în vrie, cu plecarea. Atâtea de făcut, de rezolvat, de stabilit. Ieri și alaltăieri au fost două zile pline, nici nu mai știu ce am făcut. Diverse nimicuri și mici expediții în jur. Azi vin Leela și Sharma să ne ia la dinner. Mie mi-ar conveni să rămânem acasă, ar fi mai intim, dar nu pot să le refuz, deși vor cheltui o groază de bani. Preferam să comandăm aici mâncarea.

Dimineață era o ceață de nu se vedea mai departe de marginea balconului. Bine că Nana pleacă la miezul nopții. Atunci nu e ceață. Altfel trebuia să rămână în aeroport până se ridică aceasta, către prânz. G a plecat la școală înfolfolit în șal și cu cipilica în geantă, că i-a fost rușine să-l vadă ăștia de la poartă cu ea pe cap! E tot răcit și răgușit. Și s-a mai și spălat aseară pe cap. Ceea ce trebuie să fac și eu astăzi. Dar e un frig și o umezeală în casă, cu tot radiatorul non stop. Peretele exterior e ud și mucegăit complet.

Ieri ne-am dus în Camp de am mai cumpărat câte ceva pentru cei de acasă. Nu prea multe, că nu mai avem bani. Mai avea Nana, că și-a schimbat și ea dolarii pe care-i avea la ea. Imi pare rău, aș fi vrut să-i păstreze pentru călătoria îndărăt. Mi-ar fi plăcut să le pot trimite prietenilor noștri, care ne lipsesc foarte mult, tot felul de fleacuri. Dar nici loc în valiză nu prea este, că le are și ea pe ale ei.

Tot ieri am cumpărat banane și le-am fericit pe maimuțe și i-am dat și vacii mele preferate, cea pătată ca o boabă de fasole, pe care n-am reușit nici acum s-o pozez, că a venit și ea la mine. Tot o să-i fac eu câteva poze, nu mă las, că tare mai e frumoasă ea, Fasolica. Și cam atât.

11 ian.

Gata, deseară pleacă. Sunt plină de grijă. Abia dacă am dormit azi-noapte. Nici nu știu ce am de făcut eu acuma. Sunt total în ceață, din cauză de stres! Ar trebui să mă duc să cumpăr un cântar medical, să fiu eu sigură că nu trece de kilograme. Pleacă cu două valize, rucsacul, scaunul și geanta. Dacă n-o lasă să treacă? Trebuie să fie la aeroport cu trei ore jumate înainte, G probabil va vrea să plecăm după ce intră, eu aș vrea să stăm până decolează. Azi noapte la ora unu era ceață. Dacă întârzie plecarea? Ce se face ea singură? Cum o să reziste vreo 34 de ore fără să doarmă? Nici cu sinuzita nu e bine și or s-o doară urechile la altitudine... Și uite-așa, nu pot rezolva mai nimic. Și mai și sufăr. Sigur că ea mă ușie când mă bag și eu ca musca în curu' calului. Se descurcă ea, știu, dar asta nu mă face pe mine mai nepăsătoare.

Aseară am fost la restaurant. Oberoi. Au venit Leela și Sharma și ne-au luat, și ne-au dus, și ne-au ospătat cu tot felul de bunătăți indiene. Cred că au dat mii de rupii. Ce să le fac, ele au vrut, eu aș fi preferat să stăm acasă, să comandăm cina jos și să vorbim. De vorbit, am vorbit și acolo. Sharma a fost măritată, divorțase de două luni, că nu se înțelegeau. Dar, cum am mai spus, o femeie divorțată, aici e ca și stigmatizată. Ne-au spus despre asta în mare taină. Leela, maică-sa, e plină de viață, cum era și acum 20 de ani. Micuță, mai scundă chiar decât mine, plină de energie, bucuroasă tare să ne revadă. Sharma e cu puțin mai înaltă decât ea, durdulie și frumoasă. Are ceva, nu știu ce, un fel de lipici, de vino-n coace, ceea ce o face foarte plăcută. Am aflat și despre Neeru, sora ei mai mare, măritată în California, tot cu un indian, cu care are o fetiță de doi ani, după care Leela e înnebunită. Îi pare rău că Shivji nu a apucat să o vadă și să o țină în brațe. Că, povestea Leela, ea se juca cu copiii, îi strângea împrejurul ei, dar dacă soțul ei intra în cameră, fără să vorbească cu vreunul, doar stând și privindu-i, încet-încet, toți copiii se duceau la el. A murit în 1999, pe 1 iulie. A fost ucis.

Fusese la bancă, a fost urmărit și, chiar la câteva case de locuința lui, ziua, la 11.30, a fost jefuit și lovit în cap. A murit la spital, după trei zile, fără să-și mai revină. Bineînțeles că poliția n-a mai descoperit nici până azi cine l-a ucis. Și, lucru ciudat, exact aceeași întâmplare, în aceeași zi și la aceeași oră, s-a petrecut într-o altă parte a orașului, cu un cunoscut de al lor, care avea 2 lacks (200.000) în geantă, scoase de la bancă, tot în fața locuinței. Cineva l-a amenințat cu pistolul, el i-a spus să ia banii dar să nu-l împuște, a luat banii și l-a împușcat. Nici asasinul lui n-a fost descoperit. Leela era tristă, dar împăcată cu situația acuma, că viața trebuie să meargă înainte, zicea ea. Norocul și puterea ei sunt cele două fete. La început a fost supărată pe toată lumea, dar, încet, rana s-a închis, deși e dureroasă încă, și își vede de cele două fete. Se duce în fiecare an în California, la Neeru, Sharma stă cu ea, așa că se descurcă cumva cu durerea ei. Și ce om deosebit era Shivji! Și mare personalitate în domeniul dreptului. Cina de aseară a fost, cred eu, și în memoria lui, și pentru a ne dovedi că se descurcă. La înapoiere au urcat la noi și-mi pare rău ca nu le-am tratat cu câte o țuică, fiindcă am înțeles de la Nana că ele ar fi vrut să ia și vin la masa, dar dacă noi n-am vrut...

Dimineață, astăzi, m-am dus cu G de i-am făcut ultimele cumpărături, printre care și un cântar, ca să-și verifice greutatea bagajului. Are vreo două-trei kile în plus. Când am ajuns acasă cu macaroanele și puiul manciurian de la rulota tibetanilor, care, de fapt, sunt indieni din Punjab și pregătesc mâncare chinezească (!), Tara era aici, am văzut-o și pe ea un pic, că se grăbea. Au mâncat oarece și apoi Tara a plecat, spunând că se întoarce pe seară și cu Radha. Acum dorm amândoi, G în ciupercărie și Nana dincoace, numai eu stau și băntui. E o zi frumoasă, astăzi, că tot pleacă Nana, de! Ar trebui să citesc toate paginile pe care le-am scris, să le corectez, că sunt cam greu de citit cu grafia engleză, da' n-am răbdare. În urmă cu două zile, instalația electrică a vecinului spaniol a luat foc. Ne-am speriat noi, da' ce s-a speriat el! Nici acum n-au reparat-o. Cred că l-au mutat în altă cameră. Maimuțele ne vizitează balconul aproape în fiecare zi, iar nopțile s-au aciuit la vecin și fac scandal, se bat, zbiară și se fugăresc. Nu pot dormi că mă sperii, fire gingașă, de!

Vă trimit aceste pagini pe post de scrisoare, sper să nu fiți supărate pe mine că n-am scris. Dar mă gândesc la toată lumea în fiecare zi și cu orice prilej. Abia aștept să venim acasă. Venirea Nanei aici a fost o binecuvântare și o bucurie. Acum, că pleacă, o să fie mai trist și mai puțină activitate, dar mai avem două luni jumate, or trece ele cumva. Vă pupăm pe toată lumea și să știți că ne e dor. Mai ales de o canastă!

12 ian.

S-a dus cucu' de pe-aici, și-a lăsat părinții triști... Mai ales că azi noapte, după ce am venit acasă, că nu ne-au lăsat și pe noi înăuntru, în aeroport, ne-a sunat Nana de la hotel Hayat că s-a amânat plecarea pentru ora 11 am. Din cauza ceței. M-a apucat amocul! Da' ce puteam să facem? Pe de o parte e mai bine că s-a dus la hotel, că nu mai era nici o problemă cu ajungerea la aeroport, nici cu transportul. Dar tot e un ghinion. Acum e 4.30 pm. E în avion, de l-ar prinde pe celălalt, că avea 12 ore între ele. Am dormit prost și-am visat cutremur. N-aveam chef de nimic, am stat în pat toată dimineața. A mai sunat G la hotel și i-au spus că au plecat, îmbarcarea fiind la ora 8. Pe la 12 a încercat să afle de la aeroport sau agenție, dar n-a reușit să prindă nimic la telefon. Abia ce mă sculasem din pat și au venit doi studenți, au stat vreo trei ore, le-am dat ceai, macaroane cu sos de roșii și niște prăjituri rămase de la Nana. Se pregătesc pentru un fel de spectacol-seminar. Numai că nu prea știu româna. Așteptarea e grea. G se culcă, eu n-am somn. Abia mâine pe la 14³⁰ ne-am înțeles

pentru chat, dacă o prinde avionul de București. Dacă nu, poate o fi vreun email. Nici nu știu cu ce să-mi umplu timpul. Am mutat din ciupercărie toate hainele și tot ce mai aveam, toate umede și unele, cum ar fi valiza, pline de mucegai. G a spălat vasele că apa e înfiorător de rece, în continuare. Ziua e frumoasă, dar nu-mi mai pasă, dacă Nana a plecat. Putea să și plouă, că era mai pe sufletul meu.

15 ian.

Văd că de când a plecat Nana, nu prea mai am chef de scris. Am aflat luni că a ajuns acasă așa cum era programat. Pe dată m-am liniștit! Ieri am stat pe chat o oră, dar cam dificil, că se tot întrerupea. Nici nu știu cum a trecut ora aia, că n-am apucat măcar s-o întreb cum i-a plăcut rochia lui Teo, dacă le-a făcut plăcere celor cu micile cadouri. Știu de Bulă că e bucuros că a venit acasă și nu mai e singur, dar că e murdar, că Felicia a făcut un preinfarct, ceea ce e foarte trist, fiindcă n-are pe nimeni să stea cu ea. Singură în casa aia izolată și cu o fiară de doberman lângă ea, Doamne păzește! Îmi pare rău că nu sunt acasă, aș mai fi dat eu pe la ea, măcar la două zile, poate are nevoie de ceva, poate îi e urât, poate îi e teamă acolo singură... S-o întreb azi pe Nana, că parcă a spus că are adresa de email, poate reușesc să-i scriu câte ceva, s-o mai înveselesc. Trebuie să fie tare greu să fii singur în condițiile astea, în care n-ai voie să faci efort, să te miști, să te superi. Poate o fi chemat-o pe Sanda să stea cu ea. Din ce i s-o fi tras preinfarctul ăsta? Mai întreb și eu, ca proasta. Știu că are probleme cu Dragoș, numai de aci i s-a tras. E greu să fii singură!

Da' ale mele ce-or fi făcând? Ce faci măi, Popeasco, cum te duci tu pe iarna asta, când până și aici e frig și umezeală, darămi-te acolo, până în Militari? Nu ți-au înghețat oasele? Mă gândesc adesea cum pleci tu cu sticluta de ness în poșetă pe toate autobuzele alea. Da' să vezi tu aici autobuze! Indesate ca borcanele cu ardei iuți la murat! Ce-ți mai face nepotul? Dar toți ceilalți? Dar soacra? Habar n-ai cât de mult îmi lipsesc întâlnirile noastre de dimineața sau prânz. Stau aici singurică până vine G și mă gândesc la toate cele prietene ale mele de acolo La Gabi, la TJ, la dna Gosp, și mă apucă un dor... Eh, lasă că nu mai e mult, două luni jumate. Biletul nu l-am luat încă. Așteptăm să vină leafa, că am cam intrat în el. Și nici nu știm încă sigur dacă se termină pe 4 aprilie anul. Ar fi nasol rău dacă ar trebui să plătim iar penalizarea de 25 dolari.

Azi am fost la universitate cu G la seminarul Eminescu, organizat și cu ocazia împlinirii a 25 de ani de predare a limbii române în India. Au venit toți studenții, plus câțiva invitați de ai lor. A mai venit și un contabil-cântăreț la radio, scriitor și activist în domeniul umanitar pe care îl cheamă Satish Solanki. A venit alaltăieri la noi să îi scrie G câteva expresii în românește, cum ar fi: "Dumnezeu este unul". Și altele, pe care le avea scrise în diferite limbi și zicea că vrea să facă o expoziție cu toate. Și avea destule! O figură ciudată, cu o căciulița în dungii pe cap, firav la trup dar, dacă n-a exagerat, cu suflet mare. Nici nu știu de unde să-l iau și unde să-l pun. 10% din venitul lui, care nu cred că este deosebit, îl pune pentru binefaceri: copiii handicapați mental, orbi, cărora se duce în fiecare zi să le cânte, să le taie unghiile, să le țină companie. Le ajută pe fete să se pieptene, le spune dacă s-au îmbrăcat corect, înainte să plece la cursuri. E însurat și are și el doi copii. A învățat pe loc imnul României (prima strofă, că nici noi nu știm mai mult!) și Lioară, Lioară, două versuri (tot din motivul acela). Să fi auzit cum suna... Că a pus în melodii puternice accente indiene, de nu prea mai semănau a muzică românească, dar nici dezagreabile nu erau. Azi a venit și le-a cântat la clasă, mai bine decât studenții lui G. Despre care trebuie să recunosc că au muncit din greu să înțeleagă cuvintele din colindele cântate de Hrușcă! Nu se puteau recunoaște

decât un cuvânt sau două, dar mi-am dat seama cât de mult s-au străduit. Le-am promis că o să mă duc după ore să-i ajut să priceapă și să pronunțe corect cuvintele, căci, la melodii se descurcă foarte bine, în stilul “avaramu”. Mai ciudat e că unul dintre ei, muslim de religie, a cântat un colind (tot de pe caseta respectivă, că asta ne-au trimis cei de la bibliotecă) și cuvântul pe care îl pronunța cel mai corect era “Precesta”. Cred că dacă ar fi știut ai lui ce cânta el acolo îl beleau! Alții au spus poezii de Eminescu, Chitranjan a fost prezentatorul și a ținut un speech în engleză, cu câteva fraze în română la început, (dar ce pretenție să aibă careva, abia de două luni jumate – din care trei săptămâni au fost sărbători și vacanță – au început să învețe!), despre Kalidasa și Eminescu, paralelă între Shakuntala și Călin. El e cel mai bun, mai tenace și mai serios dintre toți. Vrea să vină la bursă la Romanica, se zbate, că e copil de oameni sărmani și n-ar avea cu ce să-și plătească avionul nici în două vieți!

A mai venit și Vibha, șefa departamentului, când a auzit că e vorba de tratații (sunt eu rea, era datoria ei să participe și o și invitaseră studenții, sperând că nu va veni – de altfel, ei voiau să-l invite și pe Geoană!). I-am spus unei fete, Seema, să-i ofere ei “buche”-ul pe care i-l dăduseră lui G, ca să-și pună pile la ea, și i l-a dat, după ce i-am spus că eu mai am încă trandafirii pe care mi i-a adus duminică. A gădilat-o pe burtică pe șefa, de! Da’ tot a dat cu mucii în fasole, spunând că ar trebui pus accentul pe lupta pentru libertate în literatura contemporană, nu pe operele vechi, care acum nu mai prezintă mare interes, cum ar fi scrierile religioase sanscrite! E-te-te de unde sări urmașa lu’ Lenin! Comunistă până-n vârful unghiilor, ce mai! Hai la lupta cea mare, frați luptători pentru libertate! Ce-are asta cu prefectura, nu înțeleg! Că doar nu este catedra de științe politice! Dar, las-o-n-colo de propagandistă, să revin la studenți, care, au pus mână de la mână și au servit niște “refreshmente” și un tort pe care au scris “Mihai Eminescu’s Anniversary” (nu știu dacă am speluit bine). De asemeni, un banner pe care scria cam așa “25 de ani de predarea românei în Delhi, silver jubilee, Dr George Anca” și nu mai știu ce, dar l-a cerut G și îl avem acasă, de amintire! Aveau și un CD-ROM trimis de acasă, cam insipid și fără nici un comentariu sau sonor.

Am plecat spre casă pe la palmierii fetii, am mai numărat o dată lovidragii, fiecare pe partea lui, eu, 52, G, 48. (zice că s-a lăsat bătut, din galanterie, ca să câștig eu! Iar eu îl și cred!) Numai ce am ajuns și încălzeam macaroanele alea de ieri de la tibetani, că apare un student, și-apoi încă unul, și încă unul, că nu se mai termina șirul. Au venit cu toții să mai stea de vorbă cu profesorul, și să îi spună cât de mult le-a repugnat ce-a zis șefa Dept.-lui! Eu nici nu apucasem să strâng chiloții întinși pe spătarele scaunelor la uscat, că afară nu-i putusem pune din pricină de maimuțe. Cred că vreo trei, care veniseră primii, s-au prins, deși erau acoperiți de prosoape. De un’ să știu eu că vin! Am pus de ceai, n-aveam cești, (am adunat toate paharele, și pe alea de plastic, și ceștile șterpelite de prin avioane), n-aveam scaune (doar patru, două fotolii și două paturi) până la urmă am mai adăugat și o măsuța pe care să se mai așeze doi. Foarte lipicioși, mai ales fetele, foarte dezghețați și smecherași, băieții, (până la urmă i-am dat unuia, lui Direndra, un pachet de țigari Pall Mall și două brichete de alea cu cuarț, goale.) Seema m-a ajutat cu ceaiul, zicea s-o consider fata mea. De fapt, cam toți mi-au spus “mama” și s-au aplecat să-mi atingă picioarele, în semn de respect. A mai fost înghesuială în jurul meu și al lui G la făcut pozici. Io-te la coana mare, strică pozele copiilor cu mutra ei de mamaie! Asta e, mi-a făcut plăcere, ce mai. Văd că țin la don profesor, altfel de ce ar mai fi venit. Nu prea știu despre ce au vorbit, că eu am stat prin bucătărie o vreme, dar când am venit le-am arătat pozele din țară, făcute de Nana, și am

reținut că toți ar vrea să cam plece prin străinătăți, fie și în Românică noastră! Cum au plecat, G a scris un anunț pentru ziarele de acasă și hai iute la internet. Cyberii or să dea faliment. Iar nu le merge șandramaua, așa că ne-am dus și azi la Concurență. Am prins-o și pe Nana pe chat și, deși se plângea că e obosită, era plină de energie și destul de veselă. Zicea că moare cu Bulă de gât, sâmbătă, chiar dacă o mușcă o dată, de două ori, da' tot îl tunde și îl spală! Era încurcată cu impozitul pe casă, am mai liniștit-o că nu trebuie să-l plătească chiar acum. Am stat peste o oră (23 rs). Acasă mi-a mai citit G câte ceva (în timp ce eu mă străduiam cu balistic-ul, că m-a umilit fi-mea că nu-mi merge mâna, și vreau să mă pun la punct), până l-a luat somnul. Numai mie nu-mi este, drept care o să mai fac niște integrale, da' le legumesc, că nu prea mai am și nici nu prea pot să dorm mai mult de patru-cinci ore. Cred că o să mă apuc să scriu basmul celălalt, cu Donosteea, cât de curând.

17 ian.

Nu trebuia să mă las înduplecată să-l las pe G să trimită jurnalul ăsta lui Stan înainte de a-l revedea. Sunt treburi prea personale pe care n-aș vrea să le împărtășesc cu altcineva. Una e când scrii pentru alții și alta când vrei să reții gânduri și întâmplări doar pentru tine. Rău am făcut. Să încerc azi să-i spun Nanei să nu-l trimită, dacă nu l-o fi trimis deja.

Noaptea asta nu putui să dorm, cred că din cauza lunii pline, avui amețeli, dureri de cap și angoase. După ce plecă G la clasă, pe la 7.30, mă culcai la loc. Mai dormii o oră jumate, și aș mai fi dormit, dacă nu venea Satish să-l vadă pe G. Ne-a părăsit Ashok, care trebuie să e supărat că nu am vrut să-l primim când a venit Nana - și găsirăm altul! Acu, mie îmi sunt dragi băieții ăștia, dar sunt și foarte băgăreți! Zice că i-a aranjat lui G să îi ofere președintelui Indiei o carte, pe care a și înșfăcat-o (și încă una pentru vicepreședinte) și tare mă mai minunez eu dacă nu "exagerează". Cum naiba să ajungă el la președinte? O fi polițist? O fi cam nărod? Dumnezeu știe ce hram poartă! Peste el veni și Chitraranjan cu pozele de la "jublee", bune, ce să zic, și-i dederăm 500 rs, de mă întreb ce-o să păpăm până la leafă. Mai mâncăm puțin dintr-un colț al biletului meu de avion! G se duse la o mushairă – asta cred că este o întâlnire a poezilor, care recită fiecare din propriile versuri – organizată cu prilejul zilei naționale a Indiei. Și-l luă și pe Chitraranjan cu el, că ălălat plecase cu două minute înainte. Mă gândesc să mă duc să-i trimit Nanei un email și poate dau și de ea. Papa mai este de ieri și și-a mai cumpărat și samose, că eu nu pot să le mănânc. Prea iuți.

Cu fata iar nu reușii să mă conectez, adică reușii da' nu mă văzu. Îi trimisei un email scurt, am încurcat închiderea, da' ziseră că nu-i nimic, citii două mesaje despre Tinu și plecai, că n-aveam decât 10 rs la mine. G e la mushaira și plecă cu banii la el. Și sunt și supărată pe el, că iar se ia de mine cu țigările. Are perioade de răutate pe mațe. Și eu ce să fac? Că altfel turbez aici, încercând să-mi umplu timpul cu tot felul de treburi inutile, plictisitoare și neplăcute. Eee! Da' îi făcui un ceai, că mie îmi pasă de el!

20 ian.

Tata mare putu să doarmă azi-noapte, că eu nici să număr oile nu putui! Ieșii pe balcon să mă uit pe cer și dădui într-un perete de ceață! În jos nu se vedea pământul, în laturi nici atât, de parcă nu exista nimic altceva în afara mea și a ușii din spatele meu. Am intrat îndărăt în cameră, cu gândul la cum ar fi lumea și oamenii dacă ar fi mereu ceață groasă împrejur. Ar fi triști, însingurați, deprimați, fără speranță, introvertiți, bâjbâind încoace și-ncolo, fără să știe că mai există și alții, că undeva este un soare, un cer albastru sau înstelat, n-ar exista nici negrul cer al nopții – nici cerul, de fapt – nici verdele copacilor, nici o culoare, totul ar fi

cenușiu, inclusiv sufletele! Flori poate n-ar fi deloc, ori ar fi toate de aceeași culoare ternă, ca pisicile în noapte...

Io-te ce nu mă lasă pe mine să dorm! Așa că luai o carte. "The Indian Asuras colonised Europe" de Dr. K.L. Jain Vasasisya. Altă temă de insomnie! Zice că tot pământul a fost colonizat acum vreo 15.000 de ani de către Asuras, descendenții unui mare eremit, Kasyapa, părintele a cinci rase, după cinci dintre fiii săi: Asuras, Gandharvas, Devas, Rakshas și Nagas. Giganți, ingineri și arhitecți, savanți, care construiseră corăbii, sateliți, orașe, pe tot pământul. Mayașii, Aztecii, Celții, Egiptenii, Arabii, ca să nu mai spun de Perși, totii se trag din aceștia! Inclusiv Europeanii. Danube, Dunărea adică, a fost numită după mama Danavilor, Dannilor. Și face legături mai mult sau mai puțin forțate între denumiri de țări din America, Africa, Europa, Asia, de orașe, de personalități de legendă. Până și pe Brejnev îl regăsește prin Purane! Asta e prea-prea! Dar dacă o fi așa? Pe mine nu m-ar supăra de fel. Susține că arienii sunt ei, indienii. Și ce? Să fie. Oricum, acum toate rasele au cam degenerat și s-au amestecat, așa că teoria unei singure rase prinde rădăcini și scuze pentru antirasism! Îi detestă pe Englezi care i-au cucerit în sec 17, dar susține că sunt tot de-ai lor, plecați cu 15.000 de ani în urmă, goniți de Vishnu! În schimb îi cam pupă-n cur pe ruși, când vine vorba despre ei e numai miere. Au făcut treabă bună aici, rușii, chiar și timpurile moderne, universitățile și tot învățământul e dominat de comuniști, de "leftiști" cum spune partidul la putere, BJP, care e de dreapta. Eu cred că și presa e la fel, "leftistă", după cum îi terfelește pe ăștia de la putere. Unde am mai întâlnit eu situația asta?...

Ieri veni iar, cum pisici îl cheamă, Solanki, cu câteva bezele prin buzunare, fără ambalaj, le puse pe masă și ne pofți să mâncăm prasad. Le-am mâncat, ce să facem, nu era să jignim omul! A stat vreo trei ore să traducă un fel de dicționar, pe care vrea să-l fotocopieze, pentru copii, zice el. Când am văzut că G dă în clocot, că, de data asta avea de terminat paperele pentru examene, i-am luat eu locul, și am mai stat și eu cu pronunțările, până după ora două, când eu ardeam să mă duc la internet! Noroc că s-a scuzat el că trebuie să plece, dar revine peste trei zile să continuăm! Ce-o fi în capul omului ăștia, Doamne? Parcă n-ar avea nimic altceva de făcut, mereu e prin prejma noastră, da' el zice că are servicii, are și activități de caritate, are și nevastă și doi copii! Ashok a dispărut de pe piața noastră și i-a luat locul Solanki! O fi polițistul care ne are în seamă? Sau vorbesc cu păcat, așa o fi el, și și-a găsit alți doi nebuni ca el care, de ce să nu-l ajute când îl văd interesat de țara lor? Zicea că l-a învățat „mulțumesc” pe puștiul lui și acum, la școală la el, mai mulți copii îl folosesc! Zice: "Eu pun azi o sămânță, cine știe, poate peste ani, va crește un copac!" Nebun și el, nebuni și noi. Și dacă e polițist, ce? N-avem nimic pidosnic!

Pe chat nimeri și Dragoș, pe langă Nana. Mamă, uite-așa, ca la melci îmi făceau ochii în cap, și nu mai pridideam cu răspunsurile, că de data asta și legătura era bună, de mă năpădiseră mesajele! Da' mi-a făcut bine, m-am simțit iar plină de viață și energie, ca atunci când era fata aici! G n-a venit, la chat, că lucra, cum spusei. Când mă duc acasă o pun pe Felicia să-și cumpere calculator și să se conecteze la internet, și puținul pe care îl știu eu, o să-l învețe și ea, că e de ajuns cât să se descurce cu comunicarea cu Dragoș. Că știu cum e să turbezi că n-ai vești de la cei dragi! De-aia o fi făcut și preinfarctul ăla. Lasă, că mă duc eu acasă și o pun pe linia de plutire, că știu cum se schimbă totul dacă intri în virtual, vorba lui G! Vești noi nu avură pentru mine, dar chatuirăm o oră, care mi-a priit tare mult. O să-i dau ceasul lui Pinku, la plecare, că nu mai vreau să mă cert și să mă enervez defel, i-am pus cruce celuilalt și gata. Hai, că mă plictisii, nu mai scriu. Mă duc să fac paturile. Că vasele nu le spăl

nici moartă cu apa asta rece! Să le spele G! Mai trecu ceva timp. Veni G, eu mă culcai și mă puse apoi să-i scot pe dischetă două pagini pe care le scrisese. Naiba știe ce făcui, că procedai cum dicta el după notițele de la Nana și dispăru tot documentul de pe ecran. S-o fi copiat, nu s-o fi copiat, că iar nu știui să verific discheta. Așa, ca să mă enervez. Ce-o să facem cu testele de examen? Bine că nu erau alea, dar oricum se pierdură două pagini! De ce n-o fi spunând ea pas cu pas, pe ce apeși, ce apare etc.? O s-o întreb iar, azi când mă duc la email. Dacă nu, să se ducă cu calculatorul acolo, n-am ce face. Plecă el și veni Chitraranjan cu încă un băiat și cu o pungă cu mâncare, să mănânce cu noi! Întâi n-am vrut s-o iau, dar n-am vrut să se simtă jigniți. Le-am spus că le-o păstrez, să se întoarcă. Au plecat încercând să-l ajungă pe G pe drum, că sta acolo vreo două-trei ore. Mamă, ce mă enervai cu discheta aia! Mă arde și stomacul. I-auzi cum se ceartă mamele pe afară, parcă ar fi mâțe! Ieșii și mă uitai la ele. Sunt jos în curte. Ale bătrâne se ceartă între ele, ai mici se dau uța pe bambuși și se fugăresc de colo-colo. Ele ar fi simpatice, dacă n-ar fi atât de agresive. Proastele, că ar căpăta mai multe atenții dacă ar fi bine crescute! De fapt, aici era casa lor, în jungla de peste gard. E dreptul lor să fie supărate pe oameni. Mi-e foame, mă duc să fac macaroanele noastre cele de toate zilele. Mă enervai degeaba. Se copiaseră cele două pagini pe dischetă. Dar nu fuseseră salvate, deși l-am întrebat. Oricum, le-a și imprimat. Răsuflai ușurată. Mâncărăm și se culcă. Eu mai trag cu urechea la giliu ăia din dumberă, care nu se despartiră azi de cuib și plânseră de să mi se rupă sufletul. Or fi ieșit puișorii, prea stau amândoi pe marginea cuibului cu capetele spre înăuntru. Un profesor, care lăsase corigent un student, a fost omorât de acesta, acum vreo 10 zile; până azi, n-a zis nimeni nimic de bietul om (49 de ani, două fete, o nevasta casnică, vai de ele!). Acu, universitatea dete niște bani, nu știu pentru ce, că pe asasin îl arestaseră, se umplură iar grădinile și curțile de polițiști. Probabil se tem de oarece mișcări. Fiecare profesor trebuie să dea salariul pentru o zi. Sunt mii de profesori în Delhi, cineva și-a pus întrebarea cine o să manevreze tot bănetul asta. O să dăm și noi, s-a aprobat în unanimitate. Aseară mai citii despre traficantii de rinichi. Din Punjab, dar cu ramificații în toată India. Tot amărății de donatori, care și-i vindeau pe 30-40 mii rs, sunt arestați, nu primitorii, nu doctorii, nu intermediarii. Și costă un transplant cam 10 lacks, cât o fi fiind asta, milioane, oricum. Mă duc să trag un fum pe balcon, că înăuntru îl apucă amocul pe G! Ce bine că ieșii afară, tocmai la timp să văd o pupăză prin iarbă, cu pene negre și albe (sau poate maro și albe) și cu creastă mare, cu pene cărămizii. Era frumoasă. Mai bine mi-aș cumpăra un binoclu (i-auzi la mine!), că aș vedea mai bine păsările și animalele care bântuie pe aici.

22 ian.

Iar nu scrisei două zile. Și poate nici acum nu aș fi scris dacă nu mă supăram din cauza biletului. Sună G la agenție și ziseră că tocmai pe 30 martie să sunăm, că abia atunci ar avea prețurile! Da' dacă nu le au nici atunci? Că e a treia oară când ne amână! Și cu cumpărăturile ce fac? Nana zisă că am destul timp în cinci zile, da' parcă eu pot să las totul pe ultima clipă? Țasta e stilul ei, nu al meu. Om vedea, ne ducem oricum săptămâna viitoare până la agenția aia să lămurim lucrurile. În afară de asta, alaltăieri făceam exerciții de copiat pe dischetă testele de examen ale lui G, la care lucrase 4 zile pline, și mi se înțepenește discheta în calculator, că era defectă, da' eu de unde să știu? Nu dormii toată noaptea de nervi și grijă! Ieri dimineață ne-am dus în Patel Chest la un cyber d'ăsta, cu calculator cu tot, și rezlovarăm problema. Le și depuse la dept, și gata, ne-am liniștit. Vremea s-a schimbat deodată. S-a încălzit simțitor, soarele plonjază în spatete pomilor după ora 6, azi nici ceață n-a mai fost. O

plăcere. Păcat că n-am și biletul în buzunar, ca să mă pot ocupa de cumpărături. Lasă, că nici leafa pe luna asta n-a intrat, și n-aș avea cu ce.

23 ian.

Dormii până după ora 11! Dar mă și culcasem pe la 4 dimineața. Se îndreaptă vremea. A fost a doua dimineața fără ceață, a fost cald peste zi. Azi nici n-am folosit reșoul peste zi. Pereții din baie au început să se usuce, apa la bucătărie vine mai caldă, pentru că o încălzește soarele, care a început să dea căldură. În trei zile, gata, s-a dus iarna! Cu biletul încercăm să rezolvăm. Azi a venit Seema cu doctorul, care e student la clasa lui G, și au luat ei problema în mână. După ce au stat vreo patru ore, s-au dus ei la agenție și s-au interesat. Ne-au sunat și ne-au liniștit, rezervarea e valabilă și ne vor anunța ei când să ne ducem după bilet. Cu Nana n-am putut vorbi mare lucru, că era ocupată. Dar ne-a trimis și ea un email de liniștire.

Eu am mai dormit și de la 5 la 8 pm, așa că acum iar stau de gardă. Nici de citit nu prea pot, că e lumina prea chioară, dar mi-e milă și de G să o țin pe aia mare aprinsă. Am o groază de rufe de spălat, că dacă a fost frig n-am putut, dar până luni nu mă mai apuc, și nici nu știu de ce îmi pasă atât de tare... A adus G o carte de la bibliotecă și mi-a citit despre Tolkien. Toată seara ne-am amintit de Stăpânul Inelelor și am intrat din nou în lumea lui fantastică, ceea ce ne-a făcut foarte bine amândouora. Și acum încă sunt exaltată. Când mă duc acasă o s-o recitesc, de data asta punând toată atenția asupra limbii și stilului, că acțiunea o știu. Cuvântul, vorba indienilor antici, are o mare putere asupra minții și sufletului omului, respectiv și asupra mea, că om sunt și eu, nu?

Meaning of Gayatri. "OM Bhu, (or Bhooh), OM Bhuvah, OM Suvah, OM Mahah, OM Janah, OM Tapah, OM Sayam.

OM Tat Savitur Varenyem, Bhargo Devasya Dheemahi, Dheeyo Yo Nah Prachodayaat"

OM înseamnă ACELA : Soarele Absolut al Luminii Nemăsurabile (conștiința) care pune în mișcare impulsurile (mintea) noastre.

Această Mantra este clar divizată în două părți: Prima parte conține cele șapte Vyahrities, cea de a doua, mantra propriu-zisă. În sanscrită, mantra are 24 de silabe. Este compusă într-un ritm care se cheamă "Metru Gayatri". Această mantra este o formulă cosmică.

Cele șapte Vyahrities. Aceste șapte trepte formează prima parte a mantrei, și reprezintă șapte invocații. Ele invocă cele șapte straturi ale acestui univers, adică Creația. Acest univers este compus ca un cântec, spun Vedele, cu ajutorul a șapte note muzicale (Sapta Swaras) De ex. Vedem o piatră, pomi, animale, păsări, oameni. Toate acestea există, dar nu în același mod. Existența fiecăruia se plasează la un nivel diferit. Piatra există numai fizic. Un copac există fizic dar, în același timp, există și biologic, lumea biologică fiind alta decât cea simplă fizică. Astfel, viața unui copac se desfășoară în două planuri: în planul material, cum se întâmplă cu piatra, dar și în planul vital, numit trăire, în timp ce piatra există numai în planul material. Acest cel mai de jos nivel, sau Planul Fizic, se numește "Bhooh" sau "A exista, A fi" în sanscrită. Plantele trăiesc în Lumea Vitală, cu Prana (principiul Vieții), în planul al doilea, numit "Bhuvah Loka" sau Planul Vital. Atât plantele, cât și animalele viețuiesc. Dar animalele au un nivel mai ridicat de ființe. Animalele gândesc, în timp ce plantele doar trăiesc în planul vegetativ al vieții. Animalele se mișcă, dar nu aceasta este diferența reală. Acesta constă în diferențierea la nivelul Conștiinței, sau Planul Mental. Plantele sunt mai jos în acest plan decât animalele. Aceste nivele sau planuri în gradele Conștiinței, se numesc Vyahriti. Astfel toate cele șapte Vyahrities, sunt diferite grade ale Conștiinței: 1. Bhooh – planul fizic, 2. Bhuvah – planul vital, 3. Suvah – planul mental, 4. Mahah – planul intelectual

5. Janah – planul super mental. 6. Tapah – planul spiritual, 7. Satyam – planul Divin, Planul Realității Absolute, care este Brahma sau Mîntea Universală.

Aceste șapte nivele ale Creației sunt descrise ca Șapte Trepte către Templul lui Dumnezeu. Aceste Șapte Trepte de Aur trebuie urcate de către orice creatură, una câte una, înainte de a ajunge la Cea mai Înaltă. Asta înseamnă că înainte de a ajunge la unirea completă cu Brahma, care este țelul în Brahma Vidya, adică în viață, fiecare trebuie să se desvolte prin parcurgerea fiecăreia din cele șapte Locas.

Cele șapte Vyaahritis se referă de asemeni la cele șapte vibrații, așa cum întâlnim în curcubeu sau spectrul solar. Toate cele șapte Lokas (Planuri, Niveluri, Lumi) fac parte din Brahma, care este ca lumina albă ce le conține pe toate cele șapte culori vizibile în spectrul solar. De asemeni, mantra OM conține toate cele șapte note muzicale, care, toate sunt în Brahma, Creatorul universului.

Gayatri este o Formulă Mistică ce conține esența învățaturii Vedice. Gayatri se referă la Univers ca la un lucru viu și ne învață cum poate fi acesta studiat. “Tu ești Universul”, spune, “Tu ești Timpul Viu, (Ayu) sau perioada vie a Universului, Tu ești Calea Divină”, adresându-se în felul acesta Puterii Universale dinăuntrul corpului omului.

- 7 Satya Loka (Nivelul Divin) – Sahasrara Chakra, în creștet
- 6 Tapo Loka (Nivelul Spiritual) – Agna Chakra, între sprâncene
- 5 Jano Loka (Nivelul Super Mental) – Vishuddhi Chakra, la baza gâtului
- 4 Mahar Loka (Nivelul Intellectului) – Anahata Chakra, în dreptul inimii
- 3 Swah Loka (Nivelul Mental) – Manipurana Chakra, în dreptul ombilicului
- 2 Bhuvan Loka (Nivelul Vital) – Swadhistana Chakra, în dreptul organelor sexuale
- 1 Bhu Loka (Nivelul Fizic) – Muladhara Chakra, în dreptul coccisului

Acela care a creat Universul a creat și Omul, după același tipar. Acest tipar este bazat pe Structura exprimată de Gayatri: Legea lui Șapte. Există șapte Vibrații de bază produse în Akasha (Eter). La începuturile Creației, Brahma, care este Creatorul, exista ca principiu al sunetului. Acest sunet primordial se numește “Pranava”, “OM”, Brahma. Gayatri este simbolul pentru potențele și forțele conținute în acest Sunet Primordial numit “OM” (nu așa cum îl folosim noi, ci așa cum emana din Creație, ca Vibrație Universală). Pranava reprezintă atât Universul cât și Omul, construite pe o fundație identică. Această primă Vibrație a Sunetului Cosmic a dat naștere la șapte tonuri. Aceste șapte vibrații (tonuri) au coborât dinspre Brahma pe pământ ca șapte trepte ale Scării în forma celor Șapte Vyahritis. Această Scară este legătura între Omul trăitor pe pământ, în planul Material (Fizic), cu ajutorul căreia se poate ridica spre înălțimile spirituale ale conștiinței simbolizată de către Soarele Interior.

24 ian.

Azi n-a mers internetul nici colo nici dincolo, așa că nu știu nimic despre fată. Pe la 5 au venit iar Seema și Nadeem și au adus și o cutie cu fructe. Ea e hindu, el muslim. Se iubesc dar nu se pot căsători. Nu-i lasă familiile. Și chiar dacă i-ar lăsa, nu-i lasă comunitățile respective, s-ar duce și i-ar omori. Așa susțin ei. Pe aici se cam omoară ăștia între ei! Dacă ea ar trece la Islam, probabil că familia ei ar avea de suferit. Nici nu vreau să mă mai gândesc la subiectul ăsta. Ce-or fi având oamenii aceștia de împărțit, că Dumnezeu e îndeajuns de mare

cât să le ajungă tuturor. Cred că e vorba de altceva, de politică, de rivalități mai vechi, de sute de ani.

G se culcă, zice că îi fâlăie capul. Acu eu ce să fac? De fumat nu pot că face scandal, de frichinit nu pot, că îl deranjez, da' nici să-l trimit în ciupercărie să doarmă nu mă lasă inima. La baie căzu o bucată mare de tencuială și e depressing să mă duc să fumez acolo. Pozai adineaurea, când venii de la email două mame care se soreau pe streășină. Una dintre ele se supără și făcu urât la mine, de nu știi cum să fug mai repede înăuntru. Aia micii se dădeau uța pe bambuși, mai mare dragul să-i privești. Dar eu vreau acasă!!!

Îmi veni o idee tâmpită în cap, ca de coșmar: copiii aștia doi (Seema și Nadeem), n-or fi ei de la poliție și veniră cu această problemă foarte delicată, ca să afle cam ce e în capul nostru? Nu poți să știi! Prea se înnodară pe lângă noi exact la o zi după ce terminase dicționarul ăla Solabki, care, la rândul său, apăru imediat ce ne lăsă Ashok în pace, despre care Ashok, toată lumea zice că e polițist. Dumnezeu mai știe, prea discută probleme esențiale în politica de acum a Indiei. Pe noi nu ne interesează politica, nici a lor, nici a alor noștri, dar poate zici ceva care să-i jighească, ori să nu le convină cum gândești despre problemele religioase, Doamne ferește! Na, că-mi găsii o zdroabă de rumegat în noaptea asta! Ar fi oribil, pentru că mie îmi sunt chiar dragi și simpatici, mai ales ea, care seamănă cu Geta Cepoi când era tânără, Dumnezeu s-o odihnească!

26 ian.

Ziua Națională a Indiei. Paradă. Pe care o văzui și eu la televizorul de la cantină. Mă dusei de la 9.30. Mai fură vreo 5-6 chinezi, or ce-or fi fost ei, și băieții de la bucătărie. A început cu depunerea unei coroane (nu mare!) la monumentul Eroului Necunoscut, care se află la All India Gate, reprezentat de o pușcă cu țeava în jos, peste care este pusă o caschetă de aia de metal soldătească, și patru flăcări în cele patru colțuri. Îmi plăcu. Sobru și sugestiv. Pe tot arcul Porții Indiei sunt scrise numele eroilor, cred că din ultimii 54 de ani, de la declararea Republicii. Vajpayee ținu 2 minute de reculegere. Și a fost atâta liniște, de nu se auzeau decât ciorile! După aia, s-a dus la tribuna de pe Raj Path – Calea Regilor – unde venise și Președintele Indiei împreună cu cel al Iranului. Al nostru mititel, negru și cu plete albe, îmbrăcat în costum gri, model indian. Al ălora, înalt, alb la piele, cu turban negru, îmbrăcat în costumul lor – un fel de pardesiu-togă, până la pământ, alb, cu barba căruntă. Președintele Indiei stătea pe un fel de tron, mai înalt decât celelalte jilțuri, cu rezemătoare înaltă, roșu. Restul pe fotolii albe. Aveau geamuri împrejur, că se temeau de teroriști. Când cântară imnul mă ridicai în picioare, (că așa știu eu că se obișnuiește la ei) și după mine și chinezii. Mă emoționai, că mi-l adusei aminte de acu 25 de ani, mai-mai să-mi dea lacrimile, că așa mă emoționez eu la solemnități. Apoi a început parada militară. Fiecare eșalon, cu fanfara lui în față, cu haine specifice foarte frumoase, amintind de miniaturile și de picturile vechi cu rajahi și războaie, toți cu turbane, cu evantaie de diverse culori, făcute din voal apretat. Da, erau impresionanți. Veniseră din toate părțile Indiei, de puteai să faci etnologie și tipologie privindu-i. Că, în fiecare eșalon, toți arătau de parcă ar fi fost cel puțin veri, dacă nu chiar frați. Mustăcioși, înalți, țanțoși, chipeși. Cred că i-au și selectat, că doar n-or fi fost ei toți soldații atât de voinici, înalți și arătoși! După soldați au venit mașinile de război: tancuri, tunuri, radare, elicoptere, avioane. Vase pe perne de aer, și, mai ales, multe feluri de rachete! Era și un eșalon călare pe cai, altul pe cămile. Acu, zic eu, apar și elefanții! Da' de unde! Nici pomeneală. La urmă și poliștii din Delhi. Tot aleși pe sprânceană. "Cu voi, pentru voi" e deviza lor.

Tot ce scrisese în ultima aproape o oră se pierdu, că s-a luat lumina și eu nu salvasem!! Încerc să rescriu, dar nu știu dacă mai am răbdare.

Au urmat carele alegorice ale statelor indiene. Fiecare cu ce avea reprezentativ ca relief, industrii, obiceiuri. Cel din Orissa, cred, avea un Buddha mare în față, urmat de un templu de mucava, foarte detaliat și bine făcut, în curtea căruia se rugau câțiva călugări îmbrăcați în cearșafuri oranj. Alții, din Goa, aveau o barcă mare care trăgea după ea un pește și mai mare, coșuri cu pește, dansatori cu năvoade, iar după car, veneau vreo 6-7 pești mari și frumos colorați. Un alt car avea un muntșor pe el, cu crescători de oi și împletitori de coșuri. Erau case, costume specifice, animale din flori, monumente și dansatori. (Mamă, ce mă enervai, că nu mai pot să intru în atmosfera aia! A naibii de bigili! – curent electric, adică). După carele statelor, urma cele ale ministerelor. Cel de la energie avea un dig peste care curgea apă și tot felul de stâlpi și de instalații. Cel de la metrou – “Delhi Metro, mera Metro” cum îi cântă ei la radio tot timpul, avea un vagon subteran cu peron și călători, și un atul pe flyover, puțin mai mici decât în mărime naturală. Urma, cred, cel al feroviarilor, care și ei aveau un vagon de tren în mărime aproape normală, cu terasament, muncitori care se ocupau de el și șef de gară. Țsta a smuls aplauze. Mai erau multe, dar acum mi-au zburat din cap din pricina întreruperii de curent. Mă pregăteam să plec de la televizor – chinezii plecaseră, rămăsesem singură, Pinku mătura pe lângă mine, mă durea și ceafa, nu fumasem de vreo trei ore, când, iată-i, elefanții! Mai mult de 10, cu siguranță. Și purtau în baldachinele lor, sau cum le-o fi zicând, pe cei 11 băieți și 10 fete, care anul acesta au fost aleși pentru a primi Premiul de Merit. Mă bucurai că n-am plecat, nu se putea să nu fie și ei prezenți la paradă, cel mai propriu simbol al Indiei, zic eu, ca neindiancă. După ei, orchestre de fete, de băieți, din diferite licee și universități, corpuri de tineri activiști sociali sau de altă natură, voluntari cu toții. N-am mai stat. Când să plec, mă întrebam cei de la bucătărie dacă nu vrem să mâncăm acolo, că au pui. Da’ somnorilă nu vru să coboare, deși mie mi-ar fi plăcut, că nu am mai mâncat pui de când a fost Nana aici, luat de la tibetani, “manchurian chicken”. Venii sus, G la șah. Cred că a mâncat bătaie că s-a luat de mine că nu am insistat să vină și el. Înainte de pauza de curent, făcusem paste cu aromă de pui, fierseam laptele și spălasem vasele. G dormi până acum, în loc să se spele pe cap! Pe seară o să fie prea răcoare. Pe afară băntuie de vreo două ore un elicopter, de puse pe jar toți janeii și mamele, pe care le aud țipând de mama focului, înfricoșate. Nici mamele nu se arătară. Doar una rătăcită, nu știa cum să sară mai iute gardul în dumbravă, tot de teama elicopterului. La Cyber Café era închis, că e sărbătoare, așa că nici la pișorență nu mai încercai. Na, că se trezi domnul, deranjat de țăcăneala mea și de elicopter. Se dusă să se spele. Eu mă duc să-mi aprind o țigară, că mă ostracizează și nu pot să fumez când doarme domnia sa decât afară sau la bucătărie! Nu vreau eu să-mi impun drepturile omului, ca să nu stric atmosfera.

Nu cred că am rescis tot ce scrisesem înainte, și nici de calitate nu sunt mulțumită, dar să-mi fie învățătură de minte, să nu mai uit să salvez. Da’ și tâmpitu’ ăsta de calculatur, era și de datorია lui s-o mai facă din când în când. Să-i fie rușine. Bine-i face G când îl bate la șah de-l umilește! Iar trecu elicopterul, cred că sări de 20 de ture, ce-o fi vrând el? Zăpăci toate păsările, animalele și copiii, care se țin după el și aleargă de colo-colo prin curte. Citii ieri în ziar că se temeau de teroriști, să nu le strice Ziua Națională. Dar Delhi Police e la datorie, după cum vedem și, mai ales, auzim! Ca să nu mai zic că se zguduie și clădirea, că n-are mai mult de 50 de m înălțime de zbor. Dar are și o parte bună, elicopterul ăsta, goni mamele și nu-mi mai e frică să ies pe balcon! I-auzi-l, iar!

27 ian.

Azi plouă! Când ziceam să spăl. E, și-așa n-aveam chef. Acum mai am și alt motiv. Îmi mai adusei aminte de la defilarea de ieri. Cei de la Kurja, unde am fost și noi acum 20 de ani, cu Nilima și Surjit, aveau un car plin cu frumoase vase din ceramică albastră. Minunate minunății! Cei din Haryana, aveau o ciupercărie și tot carul era acoperit de ciuperci mari și albe. Spunea comentatoarea că produc o mulțime de soiuri de ciuperci.

Ce poți să faci ca să-ți ocupi timpul într-o zi ploioasă și cenușie, când te bântuie nostalgia și doruri de departe și n-ai chef de nimic? Pornești calculatorul ca pe televizor și în loc să te uiți la ce-ți dau ei, te uiti la ce-ți dai tu. O să-mi dau niște jocuri sau o să traduc o prea minunată poveste de a Siouxilor, pe care mi-a tras-o G la fotostat, așteptând să se facă ora 14 să mă duc să vorbesc cu fi-mea. Ce are ăsta de nu vrea să scrie? Mă chinuii câteva minute că ba scria mare, ba scria mic, și nu voia să-și țină pasul. Acu văd că o luă. Îl nenorociră ăștia cu lumina, de patru ori mi l-au întrerupt și s-o fi supărat! Socoteala de dimineață nu se potrivește cu aia de peste zi. Nici cu fata nu vorbii, că era ea pe altă fază. Ne mai ducem și la ora 18.30 să mai încercăm o dată. Făcui friganele, că greșii pastele și erau prea iuți. Le mâncă G pe toate. Nici friganele nu prea mâncăi. N-am poftă de mâncat. Vreau acasă. Sper că n-o să fie toată săptămâna ca ziua asta de luni! Nici la email n-avurăm noroc. Întâi, că așteptaram aproape o oră să prindem un loc. Al doilea, că până am prins, la peste ora 19.00, nu mai era Nana acolo, deși era pe galben. Al treilea, îmi mai făcui și nervi cu G că nu vru să meargă la pișorență, ca să nu dăm bani!! Așa că azi, rămăsei fără să vorbesc cu fata. Mi-e necaz!

28 ian.

Și azi plouă. Da' sânguincios, cu fulgere și tunete de alea rostogolite de-a lungul și de-a latul cerului, numai bune să-ți reamintească, dacă uitasei cumva, cât de puternică este Maica Natură, să te facă să te gândești mai bine ce reprezinți tu în fața Ei și să-ți mai taie din nas. Așa că degeaba mi-am înmuiat rufele, nici o șansă să se usuce, deci nici nu le spăl azi, că mi-ar trebui și niscaiva cârlige de rufe, pe care nu le am. I-am cerut ieri lui Kurup, managerul care mi-a luat radioul și nu mai vrea să mi-l dea înapoi, un uscător de rufe, un fel de scară mai lătăreață, a zis că da, o să caute în magazie și o să-mi dea. La sfântu' așteaptă! Ar fi fost bun, că-l puteam trage în cameră când plecam, ca să nu le mai adun de fiecare dată, din pricina maimelor. Apropo, ce-or fi făcând ele pe vremea asta? Trebuie că sunt ude, înfrigate și fomiste. Mi-e milă de ele. Nici nu se văd prin curte. Nici janeii nu se aud, nici ciurligăitele alea de mene. Veni și Pinku, spălă pe jos la baie și zise că "bahut gandha he", adică mizerie mare, dar e treaba lui să spele, eu nici n-am cu ce. Și nici că-mi pasă! E atâta murdărie peste tot, că dacă mă gândesc la asta, turbez. Da' nu mai dau banii acum și pe ustensile casnice, pe care le las aici peste două luni. Și-apoi, pereții sunt plini de apă și de mucegai, cade mereu tencuiala, încât pare a fi munca în zadar! Și-așa mă chinui destul din pricina rufelor. O, unde este oberoiul din alți ani!... Sau Birshi!... Bineînțeles că până să vină G îndărăt, mai ieși soarele, mai plouă iar, și se nimeri să plouă tocami când veni el acasă. Eu îi luasem umbrela, că nu mai ploua... Spălăi ale rufe, făcui bubă la degete, le pusei pe balcon la scurs, că la uscat, nici pomeneală, iar plouă. Am fost și la email, nu mergea nici la Bobby, nici la pișorență.

G rămase acasă să păzească rufele. Acu se culcă și stau eu de pază, mi-am pus și arma – teul de spălat pe jos, la îndemână. Dar văd că nu veniră. M-aș culca și eu, că mă dor șalele – de la stat aplecată peste lighean – da, nu pot să plec din post. Nici pe balcon nu pot să stau, că e cam răcoare. La un moment dat s-a auzit un zgomot afară și am sărit. L-am strigat și pe G

să se scoale, să mi se alăture în bătălie. Dar a fost alarmă falsă! Asaltul nu-l dădeau maimuțele, ci vecinul, pe care-l apucase troncăneala pe balcon. Până să ne prindem că e el, am lovit cu o țeavă în ciment, să le speriem, pe mame, le-am adunat, pe rufe. Apoi le-am pus la loc și eu am plecat la email, iar G a rămas de strajă. Am așteptat o mulțime de vreme acolo, la pișorență, că Bobby era pe butuci, și de-abia am putut să schimb câteva rânduri pe chat. Nu venea nimic de la ea. Când, în sfârșit, m-am îndurat și am închis ym-ul și m-am dus iar pe email, îmi trimisese, bietul copil, tot chatul, să văd eu că ea scria, dar eu nu primeam nimic, aproape. Când să mă întorc pe ym, cucu, nu m-am mai putut conecta. Am plecat, afară era întuneric, și cu toate mașinile alea care veneau din față, nu vedeam nimic (că d-aia nu-mi place să mă duc singură noaptea!) nici noroaiele, nici grămezile de pietriș și nisip de pe trotuar, și am venit acasă un un ditamai pachetul de nervi. Strânge iar rufele, că de, cum să le las peste noapte, că tutele alea de mame se aud și pe întuneric coțobind pe afară. G, că să îmi citească, eu, fără nici un chef de postmodernității lui. Asta a fost ziua de 28 ian, pe care tocmai o crucificai pe calendarul de la Gabi!

30 ian.

Trecu și ziua asta. Primirăm telefon de la Nana pe la ora 4 pm, apoi compuserăm un email cât toate zilele și ne duserăm de-l trimiserăm de la Bobby, că mergea. Dimineața mi-a fost cam rău, de la vreme, că iar a plouat, apoi a venit Chitraranjan să învețe cu mine la română. I-am dat 40 rs să cumpere el vegetabile, că s-a oferit să îmi arate el să gătesc și să fac ceapati, mâine. Tot mâine s-a anunțat și Satiavrat, da' n-am eu treabă cu el. Am probleme cu stomacul, nu mai vrea nimic să pape. O fi bila? O fi ficatul, de la atâta iuțime... Am luat de jos toate ziarele și o să le citim acum, după ce vine G de la fântână.

31 ian.

Plouă, plouă, plouă, de azi noapte, acum e seară, de nu mă duc la email, mă dor toate oasele, am amețeli, tristeți și sastiseli. Veni, pe la ora 11 am, Nanku (Chitraranjan) să-mi arate cum se fac ceapatiile și mâncarea indiană. Stătui pe lângă el, în bucătărie, vreo trei ore, ajutându-l cu treburile mărunte (curățat zarzavaturi, spălat diverse ustensile, benoclat), de mă doare și acum șira spinării și-mi trecu os prin os. Tata mare face atâta efort aici și acum! Oricum știu să fac puri, că la ceapati nu am mai ajuns, din lipsă de puterintă! Între timp a venit și Satiavrat cu oarece treburi la G și l-am invitat la masă dar n-a vrut să stea. Nu mănâncă ei orice fel de mâncare, gătită de fitecine, mai ales cei habotnici, că se impurifică! Am mâncat toți trei, adică eu. G și Nanku, toată munca de trei ore, și Chitraranj a plecat, eu am zis că mă duc la email, nu m-am mai dus – de ploaie – și m-am culcat. La șase, plouă în continuare, așa că renunț și amân pe mâine. Aș putea să scriu ce mi-a povestit Nanku, de acasă de la el, dar nu mă simt în stare. Poate altădată. E dusă și luna ianuarie!

4 feb.

E 23.20, aproape că e 5 feb. N-am mai scris, am fost amândoi cam bolnavi. Eu cu ficatul, G cu alergia, de la ce-o fi ea, că încă se mai scarpină. Nimic altceva, în zilele astea, demn de remarcat. Citim, citim, lăsând timpul să curgă.

6 feb.

Uite ce-mi face G! se culcă de la ora 9 seara! Eu ce pisici să fac, că nu mi-e nici un pic de somn! Nu am ce citi, și nici nu pot din cauza ochilor, nu am integrale, nu am la ce să mă uit, nu pot să fumez, mi-e lehamite de toate, și mai am și insomnie peste ele! Acu, ce să zic, e cam bolnav, dar nu știu cât e boală, cât e răsfăț, că de dormit, dormea el și înainte de alergia

asta. Mamă, ce se mai alintă! Dă-l cu talc, dă-i bulinele, pune-i picături în ochi. Și se aolește, de mă și sperie! Mai vorbește și tâmpenii, că dacă moare! Nici nu mai am loc de el să mă vait, că mă dor ficatul și stomacul, și bila, de o săptămână! Azi am cumpărat liv și luai de două ori, parcă mi-e mai bine. De la ce mi-o fi, habar n-am. Or fi țigările de vină, că după ce trag una, gata cu răul de la bilă, începe să mă ardă și stomacul, începe și ficatul. Ziceam că să ne ducem la RedFort după cumpărături, dar m-a fentat și s-a culcat! A mers la email, dar n-a avut răbdare să stea până la sfârșit, am rămas numai eu s-o liniștesc pe fată, că am și speriat-o cu văicăreala noastră.

Veni primăvara aici. Fusei pe balcon la o jumate de țigare (că le tai ca să fac economie) și mă uitai cum apune luna (e ora 22.00) Lună nouă, cu burta în jos, roșie, mare, care plonjă în spatele pomilor în două minute. Văzui și două stele. Aseară am văzut așa: opt de la Orion, cinci de la Carul Mare și o planetă, nu știu care era. Acum e mai poluată atmosfera. Copacii au cam chelit de frunze, de se văd mașinile care se întorc din oraș trecând prin parc. Dar se pregătesc de haine noi și curate. Palmierii au și început să-și scoată sulitețele cele noi, deși pe poale sunt vestejiți. Florile din grădina universității se grăbesc și ele să se arate. Săptămâna trecută număram lovidragii, acum nu mai pot fi numărați, că sunt o mulțime. La fel și macii. Și sunt atât de multe și de frumoase... G zice că o să le duc dorul. Eu nu cred, poate o să-mi amintesc din când în când, dar mie îmi sunt dragi cele de acasă. Ce-or mai fi făcând floricile mele?... Nana zice că Bulică e foarte bine, acum, că l-a spălat și că nu mai e mofuros la mâncare, e mai iubitor și mai prietenos, în special cu Paul, pe care îl lasă să îl maseze! Zice că mai are puțin și începe să vorbească! Aici toți câinii s-au umplut de râie! Unul nu a scăpat! Or fi având și maimuțele, te pomenești. Și se tot vântură pe scări și pe balcon. De-aia s-o fi scărpinând G! (Văd că se frichine, îl deranjez cu țăcănitul și cu toate luminile aprinse!) Mai citirăm și astă seară despre Krishna. Unii zic că ar fi, de fapt, copiat după Christos. Alții, că viceversa. Ar fi trebuit să fi scris mai de mult că s-au strâns prea multe și acum nu mai am răbdare. Dar probabil că o să le scriu, că tot n-am ce face. Doar că nu pot să fumez, că nu mă lasă G, îl apucă năbădaia, și sunt cu gândul numai la țigări!

Cum ziceam, acum au trecut indienii în ofensivă. Se dau primii care au colonizat pământul. Când Vishnu i-a învins pe Asuras și i-a aruncat afară din India, ei au plecat în toate părțile lumii și au colonizat Europa, Africa (Egiptul, Asiria, Mesopotamia, Anatolia etc) Mexicul, America Latină (aztecii, incașii), și i-au și civilizat, că Asurașii ăștia erau mari ingineri, corăbieri, arhitecți. Aveau nu numai vapoare, ci și orașe care puteau pluti pe apă sau în aer, și puteau coborî și pe pământ. De fapt, îmi aduc aminte că acum 21 de ani citeam în ziarele de aici că în Peru a fost descoperit avionul lui Ravana! Unul dintre asuras. Astea știu că sunt supoziții, da' G zice că ei le cred! Ce mai susțin? Că, de fapt, arienii sunt ei, cei de aici, brahmanii și kshatrias. Ieri, parcă, îmi citea despre faptul că arienii, deși au venit din regiunile polare, nu e sigur că au fost blonzi, înalți, dolicocefali și cu nasul mare. S-au dus întâi în Kirghizia și, de acolo, împânziră toată lumea, inclusiv India, unde au și rămas până azi! Acum, mai rămăsese Christ, despre care spun că, de fapt, ar fi mai curând vorba de o asemănare cu Krishna în toată biografia Lui. Cu ieslea, cu copilăria, cu învățăturile Sale! Nu mai intru în amănunte că mi se pare prea de tot! Mai fac o pauză de țigară. De o jumătate de țigară, că le tai pe din două, ca să fumez mai puțin, că nu pot. Sunt înfiorător de rele. Din când în când mai aprind câte un Pall Mall, că am spart ultimul pachet, pe care îl păstram să-l am pe drumul de întoarcere. De la alea nu mă doare nici stomacul, nici ficatul. Și cafea beau mai puțină, tot din cauza asta, abia o cană pe zi. Ceai nu beau că-mi face aciditate. Laptele

nu-mi place de nici un fel, nici slab, nici gras. Mi-am luat un tonic, ayurvedic, despre care cântă ăștia la radio, un fel de marmeladă la borcan numai cu ingrediente naturale. Îl încep mâine dimineață, să văd dacă mă simt mai “sănătoasă” și mai “fericită”. Aseară m-am rugat la Dumnezeu să pot dormi și am adormit pe la 12, și nici nu m-am trezit peste noapte. Oare ține figura și în noaptea asta? Sau mă obrăznicesc prea tare? (io-te, ce oftează G, da’ zice că nu-l deranjez, că-l întrebai.) Deci, în legătură cu ce spuneam mai înainte. Ajunsei la concluzia, că noi, oamenii, abia dacă ne bănuim istoria de câteva mii de ani. Să zicem 12 mii, când zic ăștia că au colonizat ei lumea. Dar Pământul are milioane! Înainte ce a fost? Cine au fost cei dinaintea noastră, că nu cred eu că a stat el gol-goluț, asteptând milioane de ani să vină Asuras să îl populeze! Viitorul, asemenea, nu-l putem nici măcar presupune, peste, să zic, alte 12 mii de ani! Dar peste alte milioane! Când mă gândesc că astronomii descoperiră stele la 6 milioane ani-lumină distanță, mă simt nu numai neputincioasă să înțeleg, nu numai insignifiantă, dar nici nu mai vreau să mă încumet să aflu cât mai multe, că mă cuprinde jalea de cât suntem de neștiutori și fără de speranță, și mă cuprinde mila de mine și de omenirea care a fost și care va mai fi. Că abia de îi știu pe bunici, poate alții și pe străbunici, dar restul, cei de dinaintea lor? Dar cei de acum o mie de ani! Dar cei de acum 5000 de ani? Unde-or fi ei? Om fi tot noi, trecând, așa cum cred indienii prin roata fără de sfârșit a timpului? Sau or fi fiind niscaiva quarci, cutreierând Infinitul și Singularitatea? Că, nu știu de ce, nu prea cred în rai. Și ce să facă acolo toată omenirea moartă de-alungul timpului? Sunt cam atee? Poate. Dar eu cred în Dumnezeu, gândesc însă că Biserica a complicat prea tare lucrurile. Oricum, nu un Dumnezeu personificat, și băgat în niște tipare pe măsura noastră. L-am coborât pe El la nivelul nostru, în loc să ne ridicăm noi în spre El. Aici aș cam fi de acord cu Brahman al indienilor. Mai bine să las subiectul asta, că am oarece jene religioase.

Am cumpărat baterii și lăsai ceasul să cânte. Ascultai la muzichie indiană, filmigane, populară, religioasă, raghas, pentru toți anii care au trecut de când am fost aici ultima dată. Ba, ca să fiu sinceră, cred că aș cumpăra câteva casete cu veena, sitar, ragha. Să vedem unde le găsim. E abia 23.30. Nici n-are rost să mă culc. Că n-o să dorm, și dacă apuc să sting lumina, mă voi chinui până pe la trei, ca de obicei.

Nu pot să scriu absolut tot ce-mi trece prin cap. Deoarece îmi imaginez că vreodată le citește cineva și am o opritoare la gânduri. Nu că aș ascunde ceva, dar nu le duc până la capăt. De fapt, nici nu le gândesc uneori până la capăt, parcă mi-e frică... de cine, de ce... De Cineva...

Nici la basmul ăla cu Donosteea n-am mai scris... Tot ce aș vrea să scriu, s-a mai scris... Nici ăla dinainte nu mai prezintă originalitate, dar măcar am scuza că în anul 1970 habar n-aveam eu de India cu filozofia și mitologia ei. Cel puțin pot să explic că, ce deșteaptă mai sunt și eu, măi, Marinele!.. Sau că mitologia face parte din bagajul meu ereditar!!! Mamă, ce-mi ieși din gură!!! Mă tot gândesc, dar cum găsesc ceva acceptabil, fie peste câteva zile descopăr că e scris pe undeva, fie că n-are nici o valoare, că nu se ține. Eu aș vrea să scriu despre locuri pe care mi-aș dori să le cunosc, despre depărtări negândite, nevisate. Despre Lumină și Întuneric. Cred că aș vrea să scriu despre Dumnezeu, dar cum să scriu dacă nu-L cunosc, cu ce cuvinte să scriu, că dacă Îl cuprind în înțelesul acestora, atunci nu despre Cel Necuprins vorbesc. Cred că, vorba indienilor, am nevoie de o revelație! Ori, aici iar mă lovesc de neputința de a mă ridica din Întuneric spre Lumină. Cel puțin nu fără ajutorul Cuiva. De fapt, aș vrea să pot gândi, să-mi imaginez, sau să mă rog, fără cuvinte. Cum? Nu știu, Tot încerc, poate reușesc. Să fie așa, ca o vibrație, ca o reverberație dintr-o altă sferă

decât cea materială. Totul e să gădesc cheia. Lungimea de undă. Na, că iar o luai razna. Și iar intră în funcțiune opritoarea de gânduri. Cine, pisici, mă cred eu, ca să-mi treacă astfel de idei infatuare prin cap? Mă mai duc o dată să mai fumez o țigară. Da' să sting, totuși, luminile astea mari. Ba nu, iau o țigară bună, ce pisici! E, bună fu, da' prea repede se termină! Nici nu știam cât puțin îi trebuie omului să fie fericit! Numai că mă dusei în baie, că pe balcon nu pot. Face ușa gălăgie când o închid. Iar țipă ăla care urlă noaptea și diminețile. G zice că e bănănarul, care cheamă maimuțele, dar eu nu cred. De ce să le cheme noaptea? Cred că e vreun yoghin. Înțeleg, diminețile le cheamă să le dea banane, dar noaptea? Și se aud tot felul de sunete, pe care nu pot să le identific. Mă și sperii și îmi sare inima de câte ori se aude ceva neidentificabil. Mai bine nu mai scriu, că pe lumina asta chioară e prea complicat. Mai vin și alte nopți fără somn.

7 feb.

8 feb.

Ieri n-am putut să scriu. Eram prea supă. Am fost de dimineață (ieri) cu G la Emirate și și-a plătit penalizarea pt schimbarea datei de plecare și și-a luat și biletul. Întrebarăm și de al meu și fătuca aia de la tiketing zice că putem să-l cumpărăm și pe acesta. Dăm fugața la NTP, agenția de traveling, și acolo, tipa începe investigațiile, că i-am spus că vreau prețul, că să venim mâine (adică azi) cu banii. Vorbește la telefoane și după o juma de oră zice că trebuie să fie o neînțelegere, că prețul ar fi de 48000 rs, și că să o sunăm pe la ora 4 pm. Cu 17000 mai mult ca în nov! Plecăm și la 4 dăm telefon. Cucu. Nu era acolo. Mai încercăm și pe la ora 18. Iar nu era. Între timp intrasem de tot în panică, mi se pare enorm, mai mult de 1000 usd! Cum e posibil? Făcurăm tot felul de supoziții, tot felul de socoteli, mă luase durerea de cap, pe G îl apucaseră nervii și urticaria. Dimineața la 10.15 iar la telefon! Nu venise. Peste o jumate de oră, iar. Tot nu reușim să vorbim cu persoana (Pooja Mehra). Cea de la tiketing zice că nu au încă prețul pe aprilie!! Doamne, parcă vorbim dialogul surzilor! I-am spus că îl luăm la prețul prezent, da' n-o fi înțeles. Oricum, de luni o să începem din nou să cumpărăm prețiosul ăla de bilet. Dacă nu, schimbăm agenția și ne mutăm la KLM, unde cred că e și mai ieftin. Dar asta înseamnă să plec singurică! Și nu-mi prea surâde chestia. Dar, dacă n-o să am încotro... Ce pisici, de trei luni încercăm să cumpărăm biletul și tot timpul, ca în coșmarele alea în care trebuie neapărat să faci ceva, sau să ajungi undeva, și te strădui, și te zbați, și te lupti din răspuțeri, și niciodată nu reușesti ci te încurci tot mai tare, și din ce vrei să te apropii, de-aia te trezești mai departe de obiectiv, intervine ceva și se tot amână de la o zi la alta, de la o săptămână la alta, de la o lună la alta. Parcă mă și văd rămânând pe aici, că G trebuie să plece pe 4, nu-l mai poate schimba. Dar mi-am propus ca până luni să nu mă mai gândesc la asta, oi fi îmbătrânit prea mult și nu mai am răbdare să aștept! Or zice fetele alea că așa or fi babele din România, cicălitoare. De ce nu mi l-or fi dând, să scape de mine? Eu voiam să am biletul ca să știm cum stăm cu banii, să încep să fac ceva cumpărături.

Dar tot eram acolo, așa că ne-am dus și la tibetani – care nu mai sunt deloc tibetani și nici produse tibetane nu mai sunt – și i-am mai luat fetii niște bluze, fustă, rochie, pantaloni (și mie, și lui Nonica). Am cheltuit 1500 rs, dar sunt mulțumită, nu-mi pare rău.

Azi vorbii – chatuii – cu fata și cu Dragoș o oră jumate. Ea mi-a zis să mă interesez și la KLM. S-a bucurat de cumpărături. După-amiază veniră iar Seema și Nadeem, de mai făcură lecții cu G (și cu mine) că Nadeem nu prea vine la clasă, că are program (zice că e doctor). Îmi făcu plăcere. Ba, le făcui și clătite! Că luasem dimineață de-ale gurii de prin compend, dacă nu ne-am mai dus la bilet. Făcurăm și poze – ei făcură – și cu trandafirii ăia frumoși pe

care ni-i aduseră. M-am simțit bine, și G la fel, cu ei. Dacă n-ar fi venit ei, am fi stat iar toată după-miaza și toată seara, el, citindu-mi, eu, jucându-mă la calculator (care m-am și plictisit de ele, da' ce să fac dacă nu am altele). Sau poate ne apuca iar problema cu biletul!

Altă treabă care ni se întâmplă e că ăștia de aici și-au montat schelele de bambus și s-au pus iar pe bocănit la creieri, toată ziua, de nici nu poți să dormi și tu după-masă. ("montat " e un fel de a numi ce au făcut ei: au pus bețele de bambus înfipte în pământ, apoi au venit cu un strat orizontal la cca 2 m înălțime, pe care le-au legat cu sfoară de cele verticale, apoi la alți 2 m , alt rând orizontal, tot cu sfoară și înțepeniri în pereții pe care i-au perforat ca să bage bețele pentru fixare. O să încerc să le fac mâine niscai poze. Nu e numai zgomot, ci și praf și moloz, că nici nu mai prea pot ieși pe balcon. G zice că ne-am învățat cu ei (uneori reușește să și adoarmă după amiaza!) și or să ne lipsească. Da' nu ne-ntoarcem la Sorin, al lu' Dna Gosp, care, în vara asta își face bucătăria? E rezolvată problema cu bocănitul! Noaptea, cred că dorm pe terasă, că se aud tropăieli și bufneli pe sus. Ieri, când am plecat la email și n-am reușit, că era multă lume, m-am întors și nu dormea, (G) că se opriseră ăia din bătut! În afară de ei, mai e și spaniolul, care nu stiu ce probleme are el noaptea în șifonier, dar, ca și la noi, ușile se trag greu, hurducăie, și dacă nu vor să se tragă, le mai arde și câte un șut, ca să le convingă. Azi a fost cam prea mult smog pe afară, parcă era înnorat, dar ieri a fost minunat. Și seara de ieri a fost frumoasă, doar că mie nu mi-a mai ars de reverii. Dimineață era puțin soare, am ieșit pe balcon să iau datele meteo, și am constatat că de câteva zile nu am mai văzut și nici auzit giliu. Or fi plecat de la cuibul ăsta! Inseamnă că nu au avut ouă, ci ăia erau puii mari, pe care eu îi credeam părinți. Cine știe... În schimb au apărut bulbulele. Puțin mai mari decât o vrabie, cenușii, cu capul negru moțat, ei, băieții, că așa e la păsări. Și nu numai la ele! Bărbații sunt mai cu moț. Azi noapte am citit până pe la ora 2. G, de când ia antialergicul ăla, doarme de n-are treabă. O fi vre-un fel de romergan, că de-ăla mi-a dat și mie, cu nenumărați ani în urmă, când eram în practică la Sighișoara, și mă scărpinam și mă umflam în draci! A, îi pun și picături în ochi, că-i tot lăcrimează. Zice că are efect tratamentul, că nu se mai scarpină, nici bășici nu-i mai ies, și nici ochiul nu-i mai plânge. Acum râde cu amândoi!

Făcui o pauză de țigară, pe balcon. Măine dimineață să fac o poză, două, cu schelele, să i le arăt și lui Popescu, că el știe ce e munca la zidărie! E destul de cald. Azi nici n-am mai pus radiatorul. Pomii sunt tot mai cheliți de frunze. Se văd o mulțime de lumini, pe care acum o lună nu le zăream. Dar peste câteva zile, două săptămâni, vor exploda peste noapte. Azi pozai și palmierii cu frunzele uscate. E una pe jos, chiar în fața porții, are vreo 4 metri lungime, deși, de jos, nu par așa de mari. Pozai și daliile din grădina universității. Când ne-am întors de la legumar, un maimuțoi care văzuse el că duceam o pungă transparentă cu banane, îmi aținu calea. Eu nici nu-l văzusem, dar strigă G la mine, că o luase pe altă parte. Îi arunc o banană și o rup la fugă. Peste vreo 20 de metri, după ce făcusem vreo trei cotituri printre tufișuri, mă ajunge din urmă, mă sperii, îi mai arunc una, la vreo 2 m în urma lui, să-l fac să se întoarcă. Se oprește, ofensat de gestul meu, și nu știe ce să facă, să se întoarcă să o ia pe aia singură, sau să vină după alea multe din sacoșă. Până la urmă, și-o fi zis că ce-i în mână nu-i minciună și s-a întors să o ridice pe aia. În timpul ăsta am fugit amândoi și am îndesat bananele în servieta lui G, ca să nu le mai atragem atenția și altora, că bântuia destule pe la poarta universității. De un singur lucru nu ne putem plânge: mâncăm multe fructe și roșii. Eu nu prea pot mai mult de două banane, în schimb îmi fac bine santrele – un fel de mandarine mai mari – și portocalele, că nu știu ce am la stomac, un fel de alcalinitate, dacă o fi existând

așa ceva. De la țigările astea nenorocite, care, cele mai ieftine fiind, sunt și foarte păcătoase, cum am mai spus. Nici nu mai fumez mai mult de 15 pe zi. Gata.

9 feb.

Mă trezii la 7 și auzii gilii. Fuga pe balcon să vad ce fac, cu cafeluța și țigărica. Mamă, ce păcat ca n-am binoclu, teleobiectiv foto, și un casetofon! E nebunie acolo, afară! Nebunie de ciripeli, mulțime de păsări și păsărele. Gilii sunt bine mersi, vin la cuib și parcă ar hrăni pe cineva, deși nu se vede nimic mișcând în cuib. Vin și pleacă, vin și pleacă... Și se văicăresc de mama focului! Menele țipă ăl mai tare, și se ceartă și se bat mai tot timpul. Văzui și o ciocănitore, și o codobatură, așa îi zic eu, că dă tot timpul din codiță, janei gălăgioși și verzi, bulbule, multe, multe păsărele, unele doar auzite. Acu se văd mai bine, că s-au mai rărit frunzele. In eucaliptul din stânga, maimele ciucure! Se hârjoneau, că erau copiluți. Se duc până la vârful unei crengi, se agață de el și se dau uța. Țăle bătrâne erau pe jos și se certau și se scuipau. Nu știu unde s-au dus, probabil că în partea ailaltă a grădinii. Că, deși sunt rele și neamuri proaste, îmi place de ele. Ei, toate astea or să-mi lipsească. Și florile, și pomii. Și unele, dar numai unele, persoane.

10 feb.

Ieri după masă veni Seema și făcui eu meditații cu ea, că G se făcea că are treabă. Drept care, toată noaptea m-am chinuit cu gramatica! În vis. Așa, fiindcă tot am reușit să adorm devreme, pe la ora 22 (ăștia iar vor să oprească lumina; că o mai opriră o dată). Am vorbit și cu Nana. Se ducea la masă, așa că am stat puțin, spre bucuria lui G, că am consumat doar o steluță din cartelă. O juma de oră. Făcui de două zăbăluțe de-odată! Nu m-am mai gândit eu la bilete, dar, subconștientul nu doarme! Ar trebui să trag o măsură, dar mi-e lehamite. Ce e pe balcon, mi se face silă, vorba cuiva... Ieri bocăniră toată ziua. Azi o să fie la fel, dacă așa avea bani, am pleca de acasă. Dimineață auzii și niște cocoși. G zice că sunt ai Noanei. Or fi, că și mie îmi amintiră de Vâlcea. Și niște gugustiuci. Semn că veni primăvara!

12 Feb.

Două zile de nebunie, astea fură ieri și alaltăieri! Cu biletele astea! Acu, că trecură, mă mai calmai. Da' am zis că dau în apoplexie. Luni, când veni G de la clasă, nu dăduse telefon la agenție. M-a apucat tiroida de gât, de nu mai puteam respira! Cum, adică, îl doare-n cot de mine, de n-a putut să dea un amărât de telefon, doar pentru că erau trei la coadă și el avea sacoșe în mâini? Am zis că mor și am intrat în panică iar. Văzând ce urât fac, se sperie și se duse iute jos la poartă și sună. Bineînțeles că iar nimic. Pooja Mehra (are un nume care suna a sărbătoare religioasă) "nu era" acolo! Să mai încercăm peste două săptămâni! Doamne, fetele astea ori sunt proaste și nu-și cunosc interesul, ori sunt indolente, ori, vorba lui G, e un complot, ceva, de nu vrea nimeni să ne spună cum e posibil să nu poți cumpăra un bilet de avion! Parcă s-ar feri să-l vândă. Și mintea o ia razna cu comploturi, războaie, tot felul de posibilități care de care mai abisale și neverosimile! După ce mi-a mai trecut criza de sufocare, am hotărât s-o întrebăm și pe Margaret, că poate știe ea vreo agenție mai serioasă. Ziceam să nu-i mai spunem nimic fetii, ca să n-o mai stresăm și pe ea. Dar tot i-am spus, mai calm și mai pe ocolite. A vorbit ea cu Irina și ne-a facut rezervare la klm tot pe 4 aprilie, cu trei ore înaintea lui G. Nu-mi place să plec singură, da' nu mai fac mofturi cu stresurile mele. Mă duc și singură! Ieri, după clasă, o sunai pe Margaret și îmi dădu ea un nr. de telefon de la o agenție Anna-Maria (!). Când colo era un fax! Caut la inbox, un email cu rezervarea de la Buc, făcută de Irina. Îl printuii și vin acasă. Face G o scrisoare către Anna-Maria, cu ce vrem

și, hai în Patel Road s-o faxăm. Cu ocazia asta sunăm și la KLM, ne găsim ăia pe computer, putem să luăm biletul cel mai târziu pe 20 martie și costă aproape 29.000 rs. Pe drum înapoi, începem să intrăm în vrie, că ce să mai așteptam până atunci, că precis la Emirate n-o să facem nimic, și, față de 31.000 cât au zis alea de la NTP în nov, sau 48.000, cât au zis tot ele săptămâna trecută, e adevărată pomană! Gata, mâine mergem să-l luăm, tocmai la aeroport, că acolo are KLM-ul office-ul. G veni acasă, eu fuga la internet să-i zic și fetii. Nu era acolo, eu, în plină efervescență, îi dau un email și-i spun ce am hotărât: mâine luăm biletul la KLM. Că ce-i în mână nu-i minciună. Țștia pe aici tot vorbesc de războiul americanilor cu Iraqul, ba, mai auzii, acu vreo trei zile, că India ține avioane pregătite în Elveția pentru a-și muta cetățenii de acolo, sau din restul Europei, nu am înțeles bine, și sigur că m-a apucat teama (dar de atunci n-au mai zis nimic, deși am fost atentă la toate știrile de la radio, cele în engleză, desigur). Vin acasă, în drum dau de Vishvanat și angajez mașina pentru azi la ora 11 am. Voie bună, răsuflări de ușurare, ce mai, entuziasm. Pe la ora 17.00 sună telefonul. Era Anna-Maria care primise faxul. Îi zice G despre Emirate, cine suntem și ce vrem, adică prețul și biletul, el zice că ne sună îndărăt. Pe la 21.30 sună telefonul. Nu era el, era Nana, pe care o apucase nebunia când a văzut ce vrem să facem. A strigat la noi să nu ne precipităm, să încercăm întâi cu Emiratele etc. G îmi ia telefonul s-o audă și el, dar îl repede că să mă lase pe mine, că așa n-o să înțelegem nimic, nici unul. Promitem să nu mai facem și închidem, punem buza, mai ales G. S-a ales praful de entuziasm și bucuria noastră. Uităi să zic că după ce a sunat ăla de la Anna-Maria, contramandasem mașina, hotărând noi că e mai bine să așteptăm să vedem dacă reușește el. Că, sigur că e mai bine să mergem împreună, chiar dacă ar costa vreo 5.000 în plus. Anna-Maria n-a mai sunat, dar cred că era prea târziu să afle ceva ieri. Hotărâram să așteptăm până duminică, să discutăm și cu Margaret, și mai vedem. În concluzie, am revenit la nevroza de luni. Am făcut iar două zăbăluțe, de la stres și de la nervi, și a început iar să mă doară ficatul, na! Suntem amândoi în plină psihoză. Nu mai avem încredere în nimeni. Nici în studenți. Vin pe aici, noi îi ajutăm cu exerciții ore în șir, le dăm să mănânce, ceai și ce mai avem pe aici, iar ei se dușmănesc între ei și se ceartă, ne-au luat toate cărțile de la bibliotecă, promit una, alta și nu se țin de cuvânt. G m-a certat că îi mai rog să mă ajute, că pe ei nu-i păcălește nimeni și știu unde pot găsi diversele de care am nevoie. Dar e numai vorba de ei. Chitraranjan mi-a promis că-mi cumpără o geantă de iută cum avea el una, dar am rămas cu promisiunea, până acum. Nadeem ne invitase duminică, apoi luni, alaltăieri, la o mela pe lângă Delhi, că noi nu nimeream singuri, care se terminase de două zile! Ba i-am mai dat și emailul de la Nana cu aparatele foto, că a zis că îmi află el prețurile, și, tot nimic. Toți vor burse în România, chiar și cei care nici măcar n-au venit la ore! De parcă G ar avea burse! Că ăia de la ambasadă le spun că depinde de profesor, că sunt șmecheri și aruncă pisica la G. Ca să zică studenții că nu vrea el să le dea! Le-a zis să nu mai vină acasă, dacă vor extraclase, să rămână în grădină, pe iarbă, că nu au sală, și stă cu ei cât vor. Pe de altă parte, deși de psihoza cu aparatul de radio am scăpat, nu ni l-au dat, și nici n-or să-l dea, deși asta e hoție fără nici un pic de jenă! Camera cealaltă e toată plină de mucegai, în baie e mizerie și umezeală, nici rufe nu mai pot spăla, că ăștia care repară clădirea fac mizerie și gălăgie, de-mi vine să mă arunc peste balcon! Știu că sunt probleme minore, dar se adună și se umflă și mă atacă la ficat. Apoi, când vorbim între noi, ne afundăm și mai tare în ele, intrăm în panică, și uite așa, ne apucă amocul. Îl mai citim și pe Jung în timpul ăsta, ca să desăvârșim nebunia. Și ziarele, ca să ne asigurăm cu materie primă, să avem ce prelucra și cu ce ne alimenta psihoza.

Între timp, acum se face ora trei, sună Anna-Maria! Gata, zice că vine mâine cu biletul de la Emirate, 32000 rs. Io-te că mai sunt și unii care se țin de cuvânt! Fuserăm la bancă să scoatem banii, dar era închis, că e sărbătoare. Mă duse G să-mi mai arate o dată lovidragii ăia care au înnebunit de scot floare lângă floare. O minunăție! De la ei, am venit acasă și, după ce am mâncat, eu m-am dus la email și G s-a culcat. I-am zis și fetii ce și cum cu biletul și mai trăncănim o oră. Ne scrisese un email cu scuze pentru telefonul de aseară, când se dezlănțuise ca o furtună pe noi. O iertasem oricum, și fără scuzele ei. Zăbăluțele mă mănâncă și înfloresc mai ceva ca lovidragii lui G.

13 feb.

Ieri, pe seară, veni ră Seema și Nadeem în vizită de Id. Cu felicitări, samose, dulciuri și carne de capră! Eu nu voiam să iau carnea, dar G zice că s-ar fi ofensat, că așa e obiceiul la ei, de sărbătoarea asta. Au stat o mulțime, discutând despre Islam, cancer, obiceiuri, burse, România etc. Erau frumoși, amândoi. Le-am făcut și o pozică. Așa că azi mâncăm carne prăjită cu cartofi așșderea. Acu o să mă duc la bancă să mă întâlnesc cu G, să scoatem banii de bilet, că după 11 vine Anna-Maria Travels cu el! Am emoții!

14 feb.

Ghici! N-a venit!!! Am așteptat toată ziua, ca proștii, cu nervi, cu speranțe, cu disperări, cu furii, cu deznădejdi, cu temeri, cu suspiciuni, cu presupuneri, cu motivații, cu scenarii, cu arsuri de stomac, cu dureri de cap. L-am așteptat cu mai multe neliniști și cu mai multă nerăbdare decât așteaptă câmpul ploaia în mijlocul verii, decât căprioarele primul fir de iarbă primăvara, decât călătorul căldura căminului, decât bolnavul miracolul vindecării! Și el n-a venit!!! N-a venit!!! Ce mai contează că pe G l-a tras un maimuțoi de păr, când trecea prin strecurătoare în drum spre clasă! Ce mai contează că am făcut două cozi la bancă, după ce am întrebat de trei (!) ori unde să ne așezăm! Și că toți babuinii s-au băgat înaintea noastră și m-au împins de colo-colo, de parcă în drumul lor nu se afla nimeni! Pisiiiiici! Suntem în psihoză până la gât! Facem scenarii, avem impresia că are cineva ceva cu noi, că ne-a blestemat careva, visăm aeroporturi și încurcături prin labirinturi! Jung ne mai lipsea! Că citim seara din el. Și știrile despre un apropiat război! Trebuie să mă calmez. Mă dusei la pișorență să vorbesc cu fata, să mă mai bucur și eu! Stăturăm o oră la taclale. G a rămas să păzească telefonul, care sună adineauri, la peste 6 seara, dar nu răspunse nimeni. O fi fost Anna-Maria? N-o fi fost Anna-Maria? Lui G i s-a rupt și o bucată de dinte în massala tea. Se jură că n-o să mai mănânce niciodată. Noroc că nu se vede când vorbește. Trebuie să mă dezbar de vorbirea asta oltenească, pe care am preluat-o de la Nana, care, la rândul ei, a luat-o de la un amic de pe internet. Și trebuie și ea să facă la fel. Devine supărător.

15 feb.

Aseară iar m-a apucat panica. Amețeli, dureri de cap. Sufocări și dureri de stern. Și insomnie, desigur. M-am autosugestionat, din cauza nenorociților cu biletul. Și mi s-a făcut frică. Ba, l-am influențat și pe G. Dacă vin bandiții peste noi și nu numai că ne jefuiesc, dar ne mai și omoară! Pe la trei noaptea am adormit și am visat-o pe Anna-Maria! Nepoata lui TJ. Dimineată mă mai potolisem. Am spălat și rufe, m-am scăldat. Am fost la chat, cu Nana. La B nu mergea. Dar mi-a arătat că a pus pe desk poza cu el și cu Nana. Să se laude cu abonații lui, sau, te pomenești că a făcut oarece pasiune pentru ea! Am stat numai 30 de min cu Nana, că apăruse Tom și eu am profitat, să plătesc numai 11 rs. Când eram eu plecată, a sunat, în sfârșit Anna-Maria și a zis că vine luni cu biletul. De s-ar ține de cuvânt. Nici n-am

curaj să mă bucur, că nu mai am încredere. Scap și de obsesia tâlharilor și de cea a biletului. Să dea Dumnezeu! Mă demobilizează de tot stresul ăsta. Și cine știe ce alte consecințe o mai fi având, că prea mă înțeapă inima.

16 feb.

Fuserăm la Margaret la prânz. Cu inima strânsă, să nu ne prade careva de banii de bilet! Dar nu s-a întâmplat nimic. I-am luat niște jerbere, 6 fire, că aici se dau cu soț. Ele, ea și Nilima, aveau preferință pentru fără soț. Niște scumpe, iar eu o necioplită, că după ce am mâncat pui, “lazy lady”, adică o mâncare de morcovi, varză și orez, apoi un fel de tort bun “pădurea neagră”, la vreo jumate de oră am spus că vreau să plec, să cheme un taxi. N-aveam astâmpăr, cu banii ăia singuri acasă, înconjurați de zugrăvi și zidari înfometaji! Săracii, m-am speriat degeaba, le cer scuze. G și Margaret au vorbit despre posibila lor vizita în România. Nilima mi-a făcut cadou un pulover, de ziua mea, și m-a întrebat când vreau să meargă cu mine în Jan Path. I-am spus că am fost, dar abia acum am realizat că, de fapt, unde am fost eu nu era Jan Path-ul pe care l-am văzut împreună cu ea, că acolo erau abajururi lucrate cu andrelele, adevarații tibetani, și eu cu Nana am ajuns în altă parte, unde nu era nici urmă de tibetani. Așa că îmi sări somnul de tot (mă dădusem puțin, că mă luase somnul, în așteptarea orei de dus la email), și mă gândii că o s-o sun după ce vin ăștia cu biletul, să-i spun de confuzie și s-o întreb când are timp să mergem împreună. Că și-a luat servicii de examinator de lb. engleza la British Council. Nici nu puteam dormi, că bat ăștia ca nebunii, sparg lermne, ori ce-or fi făcând ei acolo. Lui G îi apărui iar alergia. S-a spălat ieri pe cap cu kiwi și l-a apucat. O să treacă iar pe șamponul ăla japonez, că de la el n-a pățit nimic. La întoarcere am dat prin Kings Way Camp, dar era închis la farmacie. O să ne ducem mâine, după ce vine Anna-Maria Travels. Ba nu, cred că nici mâine nu e deschis, că e luni. Până marți o să se tot scarpine.

18 feb.

Am biletul!!! A venit ieri pe la ora 17, nu la 12.30, cum zisese la telefon, dar a venit! M-am liniștit. Și cu plecarea și cu banii. Între timp am mai făcut rost de trei herpesuri la gură. G e râios, că ieri era închis la chimiști, așa că se duce azi din nou. Vremea s-a stricat de tot, plouă și azi, a plouat și ieri, e umed, vânt și frig. Parcă nu era așa acum 'j de ani! Ieri am reușit două vorbe cu Nana și apoi s-a deconectat. I-am scris câte un email fiecare, și nici unul n-a plecat. Și s-au și pierdut. Acum astept leafa să încep să cumpăr câte ceva pentru toți cei de acasă. Citim Jung, în continuare, pe post de Tânăr și Neliniștit (eu, desigur!). Și ne analizăm visele după metoda lui. Eu am terminat cartea de la Nana. Acum nu mai am nici integrale, nici ce citi. Pe post de somnifer. Dar dacă am biletul, mă liniștii și poate oi dormi mai bine.

Mamă, ce zi lungă și plictisitoare! Ploaie și vânt în continuare, toată ziua. G se culcă de la ora 22, mie, nu mi-e somn. Măcar dacă ar mai fi citit puțin, poate mă prindea somnul și pe mine. Așa, bat câmpii pe calculator, dacă altceva n-am ce face. Și ascult zgomotele de afară. Trece o mașină de poliție. Alaltăieri, când ne-am dus la Margaret, erau polițiști peste tot, mulți și deși. Ce-o fi, nu știu, vorba lui mamaia, Dzeu s-o odihnească. Citirăm iar în ziar că americanii vor să pornească războiul. Doamne, barem să mai putem ajunge acasă! Mă iau spaimetele de pe lume la gândul că fata noastră e singură acolo. După cum spunea Jung, obișnuim să-i punem în cărcă lui Dumnezeu toate problemele noastre, ceea ce fac și eu acum, dându-i-o în grijă pe fată. Dar, poate nu o să fie nici un război. Nici nu îndrăznesc să-mi închipui ce s-ar putea întâmpla cu noi, cu lumea toată, în caz de. Astora de aici cred că nu le-

ar conveni, nici lor. Făceau mișto de francezi, că sunt fricoși. Și de nemți. Dar eu cred că sunt cu capul pe umeri. Americanii n-au avut un război acasă la ei, și habar n-au ce vorbesc. Bine, nu cred că oamenii obișnuiți ard de grija lui Saddam, sau a iraqienilor. Și mai cred că tot în Europa s-ar duce luptele. De-aia mi-e frică. Și noi, de ce ne-om fi băgând ca musca-n curu' calului? Ia, mai bine să nu mă mai chinui eu cu gânduri de astea, deși îmi vin în minte tot felul de scene din filme văzute cine știe când, cu europeni înghesuindu-se pe aeroporturi, încercând să părăsească diverse țări intrate în războaie, în revoluții sau mai știu și eu ce belele, mai ales în țări asiatice, care asiatici, au o aversiune înnăscută față de albi. Și mi se face pielea de găină. Mai bine schimb subiectul.

Pictate acum mai bine de 60000 de ani pe pereții unor peșteri, parcă din Africa, au descoperit mai către începutul secolului trecut, cruci înscrise în cercuri, și se întreabă Jung, cum le-or fi făcut, pentru că sunt simboluri abstracte, roata nu exista încă, iar oamenii aceia pictau numai naturalist. Ex. Un rinocer perfect desenat, dar fără picioare, pentru că, zice el, era în iarbă și nu i se vedeau. Și aici intervine subconștientul colectiv, care scoate la suprafață, adică în conștient, toate simbolurile și imaginile și strigoii, din adâncurile sale. Altă explicație nu există. Ca în arta abstractă. Dacă îl ascult bine, mă apucă groaza de câte chestii, mai mult negative, ascunde acest inconștient, tot ce își reprimă individul moral și devotat, se duce acolo și se face monstru! Și nu numai cele ale persoanei respective, care se apucă din senin de ceva la care nici nu s-a gândit, ci al tuturor străbunilor săi și ai celorlalți, acumulate și păstrate acolo de la începuturi. Stă calm, inconștientul acesta colectiv, și la un moment dat, începe să facă valuri, și gata, s-a zis cu individul, fie înnebunește, fie face rele, că zice că acolo se găesc și toate cele pentru care s-a născut un om, și pe care trebuie să le facă, fie că vrea, fie că nu. Marele simpatic, de la anatomie, conglomerat de ganglioni din plexul solar, care nu are de-a face nimic cu sistemul cerebro-spinal, ar fi cel care păstrează legătura cu inconștientul colectiv și care, dacă vrea, poate să blocheze total conștientul! Yoghinii și fahirii reușesc astfel să intre în transă, de zici că-s morți. Acolo, în plex, în Marele Simpat, rezidă și sentimentul de "a fi împreună", de participare, de empatie cu toată specia și chiar și cu celelalte animale și plante. Poate nu spun eu prea clar, dar cred că am înțeles. Și parcă aș fi simțit eu ceva, înainte de a-l citi pe Jung. Și îl și mai discutăm noi pe parcurs, că ce altceva avem de făcut în zilele astea interminabile până la plecare! (Pauza de o țigară. Nu, de o juma' de țigară, că, tot le mai tai în două!)

Bate vântul așa cam ca pe la noi. Nici nu știam că și pe aici face rafale. Și cerul nici nu e negru sau cenușiu, e portocaliu, de zici că e vreun incendiu în noapte, dar nu e. Azi văzui maimelile care se apropiaseră periculos de mult de cuibul gililor, probabil cu gândul la ouă. Dar gila era pe cuib și gila le ataca în picaj, iar ele se repezeau cu labele la el. Dar s-au cărat, căăștia erau hotărâți să-și apere viitorii urmași. S-au mutat în pomul de alături, care e plin de frunze și s-au luat la bătaie și la scandal. Pe una au aruncat-o din pomul lor, într-unul mai mic. Iar pomul lor, în noapte și în vânt, părea um monstru, ca um urs cu urechi mari și un bot ce se deschidea parcă în bătaia vântului, cu labele pe burtă, se strâmba la mine și parcă se și rățoia supărat pe lume. Am intrat repede înăuntru, să nu se supere, că cine știe... Natura e ciudată și rea cu oamenii, uneori. Da' și ei... Tot nu mi-e somn. Mă duc să caut altă carte, poate găesc una cu litere mai mari, pe care s-o pot citi la lumina asta chioară.

19 feb.

Tot nu-mi era somn când închisei calculatorul și mă mai uitai prin ziar, și vreau să fac niște precizări. Nu indienii se luau de francezi, ci Wall Street Jurnal, care îi face "cheeze-

eating surrender monkeys”. Și “The London Sun”, care a trimis un om îmbrăcat ca un pui la ambasada Franței să le ducă “penele albe ale capitulării”. Și multe altele, despre Spania, Germania, de mi se pune pata de panică. Un fost deputy secretar de stat pe vremea lui Clinton a spus ca pe 5 martie la ora 3 am va începe războiul. Și din articolul unui indian, cred, “ This isn’t about Iraq anymore”: “Westul este acum divizat, așa cum a prezis Owen Harries, în parte datorită forțelor istorice. Dar acesta este și rezultatul unei diplomații greșite de ambele părți (America și Europa)... Europa în loc de a fi un partener de prima mână al Americii, va deveni cel mai puternic opozant al acesteia. Aceasta va fi de rău pentru întreaga lume. În definitiv, când Westul a fost unit, a promovat pacea. Când a fost divizat, rezultatul a fost întotdeauna războiul” Asta înseamnă, cred eu, alt război, care se va duce în Europa, mai ales. Dar afară e o zi cu soare! Fiecare cu previziunile sale...

20 feb.

A fost și cu soare și cu ploaie, dar fără vânt. Pe la 9.30 vine Nilima. Cred că eu am chemat-o. M-am tot gândit să o sun, până am reușit să o chem fără telefon! Măi, da’ ce de valoare mai sunt și eu, telepatista! Venise să mergem în Jan Path. Am stat la o cafeluță, mare plăcere, că aici nu am cu cine să stau și eu asupra unei căni de cafea! Și când a venit G, am plecat. În drum, am trecut pe la Emirates Airlines, verificat biletul: valabil! Ura! Acum sunt liniștită. Numai războiul mă mai stresează, dar poate că n-o să fie. I-am făcut și lui G cărți de vizită, că nu mai avea. Apoi ne-am bucurat de magazinele tibetane și indiene din Jan Path. Bani nu prea am avut, doar vreo 2500, dar tot a fost o plăcere. Să răscolești prin tot felul de mărgeluțe, statuete, pietricele, tot felul de fleacuri plăcute, nu-i o distracție de fiecare zi. Sigur că eu am cumpărat ce a fost pe măsura pungii mele aproape goale, adică chestii ieftine, dar cred că am luat lucruri frumoase. Să sper că și fi-mea o să fie de aceeași părere. E ca un fel de Țara Minunățiilor! Dacă n-ar fi comersanții atât de stăruitori și băgăcioși, aș putea avea adevărate delectări doar pipăind, privind, răscolind, admirând. E ca un fel de expoziție în care ai voie să atingi exponatele. Erau niște artefacte deosebite, multă, foarte multă manoperă și migală de oriental. Dacă stai și te gândești la anonimii care le-au făcut, care trebuie că erau niste bieți artiști săraci, dar câtă muncă, câtă dăruire și câtă delicatețe în obiectele puse acum într-o grămadă în care poți să răscolești și să te minunezi de ce ții în mână. Mi-a rămas inima la un clopot, făcut din șapte metale, pe care dacă îl frecai de jur împrejur cu un băț, începea să vibreze încet, apoi din ce în ce mai tare, mai plin, mai pătrunzător. Cerea prea mult, 250 rs, dar dacă îmi rămân niște bani, mă duc și-l iau. Mai era un bronz, Shiva calare pe taur, minunat, dar cred că avea 5 kg, și nici n-am avut curajul să întreb măcar, de preț. Mandală n-am putut să cumpăr, că erau 2.500 una, nici pe departe atât de frumoase ca cea pe care am avut-o și pe care, din păcate, a trebuit s-o vând acum 20 de ani. Acum am intrat în atmosferă, aș vrea să mă mai duc la cumpărături, dar nu mai am bani. Trebuie să mai aștept vreo 10 zile, până intră leafa în cont. Ei, asta e. Am luat pentru G o bluză cam gălbuie, muștărie, îi vine bine, dar nu-i place și a plecat cu ea la școală. Să vedem ce zic studenții, că dacă ei îi spun că e smart, atunci o s-o poarte. Dacă nu, nu. Mă tot gândii la Shiva călare pe taur, și mă hotărâi să-l cumpăr, dacă pot, dacă nu e prea scump. “ Our handsome Lord from Amattur”, I love Him, and I would like to have Him! Și clopotul de meditație. Sunt minunate și îmi vorbesc despre ceva profund. Numai de n-ar fi prea scumpe!

21 feb.

Nici ieri, nici azi nu a funcționat internetul. Ce-o zice Nana că s-o fi întâmplat cu noi?

23 feb.

Încet-încet, trec zilele și se apropie plecarea. Sunt cam derutată și deprimată, pentru că G spune ca ăștia de la departament sunt destul de tâmpiți și sabotori, încât să ne amâne cu leafa pe martie până în ultima zi, ceea ce înseamnă dramă pe capul meu! Că n-am din ce face cumpărături. Mai vedem noi. Ieri vorbii cu fata, bolnăvioară puțin, cred că de la curent. Azi ne ducem iar, la internet, la ora două, abia aștept să văd cum se simte. Acu veni Shisu Pal, o namilă de student bătrân, de acum 20 de ani, care habar n-are de nimic, dar vrea bursă! Ne e și frică de el, pare amenințător. G face cu el meditații, pe balcon. Eram cu paturile nefăcute, în pijamale, mă rog, este duminică dimineață. Leneveam citind din Jung. Cum să nu-l primești, când vine de la marginea orașului, poate 30 km, cine știe? Și, cu profesorii ăia omorâți de câte un nebun de student... Pe mine, nu mă deranjează. N-au decât să vină. Dar ăsta e totalmente pe dinafară. E fermier! Ce l-o fi apucat cu româna? Vrea la bursă! De parcă G ar da bursele! Ieri veni și Ashok să-i dea recomandare! I-o dădu, ce să facă... Ashok măcar mai știe câte ceva. Și el e din generația 77. Doamne, abia aștept să plecăm! Theban, zice Nana, abia așteptă să vină. Roata vieții, de! Sper că până vine el, casa va fi zugrăvită, că ăștia porniseră foarte hotărâți pe curățenie, dar văd că s-au oprit la etajul 1. Au schimbat tot, saltele, draperii, oglinzi. Au pus covoare în fiecare cameră, mă rog, acceptabil de locuit. Dar acolo e pentru vip-uri, nu pentru niște români amărâți, ca noi. (Shisu Pal, studentul, vrea să plece fără să mai stea la meditații, se grăbește, zice că vine altădată, G nu vrea să-l lase, că nu vrea să îi mai primească acasă, nici nu are voie, cred. Îl aud pe G că începe să se enerveze! Poate nu se iau la scandal! Da' eu unde sunt? Pun mâna pe mătăhuz, și-l fac praf!)

Ieri a fost o zi magnifică! Adică cum, întrebă Nana. Adică glorioasă, răspund eu! Frumoasă, cu lumină specială, cum nu mai prinserăm de când am venit în India. Ceva greu de pus în cuvinte, care îți înalță spiritul. Am fost să cumpărăm supe la pachet și am trecut iar pe la palmieri și preaiubiții lovidragi, care te ameteșc cu parfumul lor subtil. Am făcut și ultimele poze de pe film. Drept care, acasă, când se încinsese o bătălie între gili și maima, n-am mai avut cum face nici o poză! Dar am luat mătăhuzul de spălat pe jos și am început amândoi să facem gălăgie cât puteam de mare, să speriem maima, să nu le fure ouăle gililor. Cred că nici nu aveau intenția, că le-am văzut culegând lăstari fragezi din pomul gililor. Jos era o funcțiune cu vip-uri de la guvern, cu un batalion de polițiști de pază, cu mese întinse, îmbrăcate în fuste portocalii și cu umbrare în dungi albe și roșii și cu cratițele cu mâncare pe trepiede cu foc dedesubt, să le țină calde, mă rog, tot dichisul. Ai noștri stăteau de pază pe la garduri, să nu năvălească maima, care, cred că, de aia s-au luat de gili, că nu le mergea în partea astălaltă a gardului, să dea asaltul. (Văd că se mai calmară spiritele pe balcon, ăla s-a resemnat și ia notițe! Apropo, Shisu Pal niciodată nu a vrut să ia nimic de la noi, nici măcar un ceai. Mereu postește sau știu eu ce alte motive dă. Oare e chiar așa, ori ne consideră outcast și nu vrea să se "spurce", cum zic babele la țară, când țin post! Treaba lui!). În altă ordine de idei, de la țigări, ori cine stie de la ce, mă ustură limba de nu se poate. Și abia mă țin să fumez mai puțin jumătăți de țigară! Nici G n-o duce mai bine cu alergia aia a lui. Ia medicamente și sperăm să treacă și de data asta!

Și azi pare o zi frumoasă, încă n-am apucat să iau aminte, că veni studentul. O să stăm iar, ca ieri, pe balcon, la soare, citind și urmărind gili, care se pregătesc să scoată puii, câte zile or fi clocind ei, că nu știu. Poate apucăm să-i vedem, că ne bucurăm pentru ei de parcă i-am fi clocit împreună! Frunzele încep să apară, și, parcă văd, peste noapte or să explodeze, să ne

ia mințile și ochii! Pe la prânz, căldura începe să ne amenințe cu ce va fi mai încolo, sper că nu ne prinde pe aici.

Veni și Satish. Să ne ia la el, la lunch. Noroc că era Sishu Pal aici, și a văzut că era ocupat, că de un lunch indian duceam eu lipsă acum! Sper ca nu s-a supărat că l-am refuzat. I-am spus să-și aducă nevasta aici, la un ceai, mai bine, că, oricum, eu nu prea am dispoziție de dus în vizită. Și să sune, mai întâi. Aștia dau buzna peste tine și eu nu pot să fiu bădărană să-i refuz, dar nici să mă care împotriva voinței mele cine știe unde, n-am chef! Eu nici nu mor de curiozitate să văd Grădinile Mogule acum, și nici să mă imbulzesc prin autobuze nu vreau! (G se străduie să-l expedieze pe Shisu Pal, e aici de mai bine de trei ore! Nu, două. Hai că pleacă. E deosebit de pisălog, doamne!)

Mă uitai eu afară, la aspectul meteo. Nuu, nici gând să semene cu cea de ieri, ziua de azi! Aia era curată, pură ca un cristal, luminoasă, cer albastru: asta e puțin alburie, cer aburos, soare mai șters, nu, nu e ca ieri! Și nici nu ți se bagă în suflet, nu te cotropește cu gloria ei, nu te înalță, nu te bucură cu puritatea ei!

Fata nu era pe net. Îi trimiserăm un email și venirăm acasă. Am stat pe balcon toată după-miaza, cu Jung în brațe, ba, cred că eu am și ațipit o bucată de vreme, la soare, ascultându-l pe G citind.

24 feb.

Iar n-am putut dormi azi noapte. Cred că era ora 4 când am ațipit. Ori am ceva la rinichi, ori am diabet, ori am îmbătrânit prea mult. Citii toată noaptea din Naipol, un indian din Trinidad care a luat premiul Nobel de curând. Era o povestire despre copilăria lui, o alta despre vecinii de pe stradă. Și mi-am amintit de propria-mi copilărie. Sărăcăcioasă, tristă și cam fără bucurii. Ba, pe deasupra, a mai fost și războiul. Oricum, dacă m-aș hotărî, aș avea ce scrie. Viața de copil de oameni sărmani, veniți la oraș de prin sate uitate pe coclauri, să-și câștige o existență aproape tot atât de mizerabilă ca a de care fugiseră. Nici viața mea n-a trecut niciodată de limita de sus a sărăciei. Dar toate sunt trecute de acum, ce rost ar mai avea să mi le aduc în memorie. Și pe cine să intereseze. Premiul Nobel oricum nu l-aș lua!

De fapt, cred că n-am dormit pentru că n-am dat de Nana și știu că era cam bolnavă. Dar n-am vrut să mă gândesc la rele, așa că am citit, sperând să mă prindă somnul. Nu m-a prins, că eu am fost mai ageră (la minte) și am preferat să mă gândesc la copilăria personală, decât să intru în tot felul de ipoteze și panici.

Dimineață, pe la 6.30, auzii gălăgie mare la cuibul gililor. Ies pe balcon și-i văd pe amândoi cu aripile desfăcute, în cuib, și-mi zic că-și fac înviorarea. Aș! Pomul lor se scutura de parcă bătea careva nucile. Două mame cât mine de mari, scuturau la pom în draci, hotărâte să dea cuibul jos. Gilii țipau ca din gură de șarpe. N-aveam cum să-i ajut. În cele din urmă ciumele s-au cărat, după ce au mai dat vreo câteva asalturi la cuib. Ce-or fi vrând de-acolo? Că doar nu ouăle! Pe de altă parte, cred ca gilii au mai avut lupte de astea și în alți ani și știu ce să facă pentru a se apăra și cum să le înfrunte pe ale năroade!

25 feb.

Dormii! De la 23 la 6! Fără să mă trezesc defel! Ieri vorbii cu fata, da' mi-am făcut rîie pe mațe că mergea internetul ăla ca naiba. E bine. Duminică era plecată. Ce contează că mă-sa aștepta cu sufletul la gură să vorbească! Și ta-su la fel! Cât să am eu insomnie de grija ei. Eh! Acum am început să intru în febrilitatea plecării, deși mai e o lună. Fac tot felul de calcule și de planuri! Oricât aș socoti, banii nu-mi ajung pentru listă! Uite-așa mi se-nvârte creierul, de mă ia amețeala de atâtea socoteli! Înmuiai toate rufe, văd eu cum le spăl azi! Unde ești tu,

marițo, să te pun în priză și să nu mă doară capul de tine! Sper să nu mai spăl încă o dată până plecăm. Ce murdărim, arunc, că și așa nu merită cărate îndărăt. Afară e prea frumos, ce mai, pomii, cum spuneam, s-au acoperit cu un vâl verde crud, ca o dantelă. Piricesc ciripelele. Cer senin, soare. Luna și stele peste noapte, nu mai pun radiatorul în priză nici peste noapte, am început să scot din pături, mai scap de greutatea lor! Rufele se usucă într-o zi, nu mai stau cu ele prin casă peste noapte, două-trei zile. Mă tem că mâine-poimâine se pune și căldura aia mare, și eu va trebui să alerg prin oraș după cai verzi! Azi iar am întâlnire pe net cu fi-mea. Poate merge mai bine.

27 feb.

Azi și mâine și gata și cu februarie! Mai rămâne o lună. G e iar plin de iritații de la alergia aia pe care i-am diagnosticat-o eu! Este ori de la samosele alea iuți de-l apucă sughitul, ori de la șampon, ori de la praful din bibliotecă și de pe cărțile de acolo. De obicei după ce vine de la bibliotecă se scaldă. Apoi rade niște samose pe care și le cumpără de la daba din curtea universității. Îi trecuse, dar azi-noapte, iar l-a apucat. Cât timp ia doctorii, nu are nimic. Abia aștept să plecăm de aici. Se apropie căldurile alea mari și poate mă apucă și pe mine. Acum e la un simpozion, la dept. Mâine are și el o comunicare, trebuie să mă duc și eu. Mă întreb dacă o fi intrat leafa aia. Ar trebui să mă duc să întreb, dar n-am chef să ies pe stradă. Mă simt mai bine în camera asta, în care n-am altă companie decât radioul care mă înnebunește cu filmiganele lor, calculatorul, cărțile și giliile de afară. Nu mă plâng. Constat. M-aș putea duce, aș putea să scot și banii, dacă au intrat, apoi aș putea lua un scuter să mă duc la Red Fort, sau Palika Bazar, sau chiar la Delhi Hut, dar n-am curaj singură și nici tragere de inimă, pot să aștept până luni, că tot aia e. Doamne, abia aștept să ajung acasă! S-o rog pe Nana să facă niște copănele la cuptor și o ciorbă acră, cu leuștean, că ne-am făcut macaronari aici, În fiecare zi, macaroanele de rigoare, că nu-mi iese nici o altă mâncare, nu știu de ce. Numai astea nu ne fac rău la stomac. De cinci luni, doar asta mâncăm. Și câte două ouă dimineața, cu roșii, iar seara câte două sandviciuri cu brânză topită și iar roșii. Și banane peste zi, cât cuprinde. G bea la ceai de parcă ar fi bere. Eu , nesulici, câte două căni mari. De fumat, nu sar de 20 pe zi, da' mă ustură limba de la ele. Acum a adus vreo șase cărtoaie D.H.Lawrence și ne-am apucat de ele ieri. Cred că ne ajung până plecăm, ca să nu se mai ducă încă o dată la bibliotecă. Stă pe balcon toată după-masa și face plajă. Și îmi citește. Și, uneori, se mai și scarpină. Sau se dă cu talc.Eu, mulțumesc lui Dumnezeu, n-am nimic. Și sper să rămân tot așa. Nu mă mai doare nimic, am început și să dorm peste noapte. Cred că din cauză că se apropie plecarea.

28 feb.

Ieri veni G de la simpozion plin pe tot corpul cu bășici de alea tari, fără lichid în ele, scărpinându-se ca un câine râios. Alergase în King's Way Camp la farmacie și își luase de 100 rs medicamente! Noroc că îi trece după ce ia prima pilulă, în câteva ore. Mă și speriai. Ce pisici, o fi? De la ce o fi? Azi-dimineață nu mai avea nimic. În schimb, după ce plecă, se puse ploaia. Cred că l-a făcut ciuciulete! Vai de el. Niște stropi cât bobul de mazăre, foarte hotărâți să mureze totul în cale, mai rari la început, apoi, ca la robinet. Și mai trebuie să stea și la simpozion în continuare, până seara. Le dă să mănânce acolo. De nu l-ar apuca iar alergia! Văleu, ce bubuială afară, de mă și înfricoșai! Și mai ziceam să mă duc azi la cumpărături! Luni e cel mai bine, ba nu, că e închis, marți. Ce pisici să fac eu azi... să citesc, nu pot de ochi, să dorm, nu mi-e somn, să mă joc la calculator, m-am plictisit! Vreau acasă la mine. Cu TJ și Popeasca și Dna Gosp. La o cafeluță. Cafeluță am și aici, dar, de una singură,

fără s-o povestim, n-are nici un farmec. Până la ora 14 o să mă târâi eu cumva. Am niște cârpe de bucătărie de spălat, o să stau pe balcon să ascult tunetele și să privesc cum se rup norii peste dumbravă. Ce să stau pe balcon! E tot o baltă. Ploaie tropicală, hotărâtă să înec totul! Ce-or face giliile mei, că nu se vede nimic din cuib. Cred că s-au făcut mici-mici, deasupra ouălor. De maime, nici vorbă. Ieri iar au dat un asalt la cuib. A fost bătălie mare. Și cred că numai de rele ce sunt ele, le fac zile fripte gililor. Erau poate 20 de maime lașe dar obraznice, la doi gili curajosi și hotărâți să le scoată ochii! Mamă, când își întindeau aripile și strigau la ele, erau magnifici! Mari, frumoși, maiestuoși! Ploaia s-a mai domolit. Cred că o să stea că se aud păsărelele ciripind, dar tunetul tot se mai rostogolește dintr-o zare în cealaltă, ca un tăvălug. Lăsați ușa deschisă și vine un miros de ceapă prăjită de la cantină, de mă apucă ficatul! Ca la noi pe scară! Mai plouă, dar cu bun simț, nu mai năvălește în casă! Totul a durat mai puțin de o oră. Dar jos, în grădină, apa bălțește. Lasă, că se bucură iarba și florile și pomii, de ea. Ce, trebuie să-mi placă mie? Ce, sunt eu o florică?

Iar se puse ploaia. Și e abia 10.45! Și tunetele. E cam întuneric. Mă gândesc la G, care sigur că a ajuns flească la clasă și mă tem să nu mai și răcească, pe deasupra. Nici nu știu dacă mai am paracetamoale. Nu cred. Mă indispușe vremea asta. Mă întristă cu tristeți Jungiene, venite din adâncuri, nici nu știu care sunt ele, dar, uite că-mi vine să plâng! Na! Nu-mi place ploaia! Imi place după-ploaia! Și ce tunete plimbărețe! La noi auzi unul zdravăn, tare, scurt! Aici, încep încet, departe și îl auzi cum vine, cum crește, cum se prăbușește în urechi și-n stomac, puternic, dur, înfricoșător, copleșitor, apoi se duce, mai departe, din ce în ce mai moale, mai slab și nici nu se îndepărtează el bine, că deja se și pornește altul să năpădească cerul! Îmi vine să mă bag sub pat, ca Bulă! Aveam noi o prietenă în Orzari, Geta, odihnească-se în pace, care, când era furtună, își lua cei doi copii și se băgau sub pat. După aia, venea la mine tremurând încă, să se liniștească. Sau mamaia, Dumnezeu s-o ierte și pe ea, care în timpul bombardamentelor din 40-41, se băga în pivniță cu mama și cu mine – tataie era pe front – mă puneau pe mine dedesubt, apoi mama, apoi mamaia peste noi, și deasupra, albia de rufe! Țsta da, adăpost antibombe! Casa de deasupra lui era de paiantă! Eu, habar n-aveam de pericol! De obicei căscam gura la bombe de sub streșină și le numărăm cum cădeau! Poate de aia mi-e mie acum frică! Nu cred. Asta nu e ploaia mea! N-o cunosc. Cea de acasă îmi e familiară, asta mi-e total străină, nici nu știu ce-i poate pielea. Și G care e dezbrăcat! Că e și frig, nu numai apăraie!. Mai luai o dată buletinul meteo. Deși mai plouă și mai tună, la apus, pe deasupra copacilor, se vede un petec de cer limpede. Norii vin încoace, spre mine, dar trec mai departe. Poate se oprește potopul. Dar se mai oprise o dată, așa că nu e sigur. Doar n-o ploua toată ziua, că a trecut iarna! Și ieri făceam plajă pe balcon! Gilii tot nu se văd, nici măcar capetele nu și le ȳtesc din cuib! Că nu cred că au plecat de pe ouă.

Aseară pe la opt, veni Vinod în vizită. Doamne, e tot mai surd! Am obosit amândoi strigând la el. Ne-a părut bine, că nu l-am mai văzut din decembrie, și nici nu poți să dai de el, că îți închid rudele telefonul! A stat vreo două ore, povestind tot pe teme vechi, cu sigiliul ȳla pe care l-a descifrat el. Ne-a dat și nouă o copie cu descifrarea lui, doar că eu nu pot s-o descifrez! Că scrie și mai mărunț decât G! Veni și cu niște acuarele, ori ce or fi fost ele, pline de simțire și finețuri, nici nu te-ai aștepta de la un bărbat să aibă atȳta gingașie! Poate îmi face și mie vreo patru copii la xerox, dar nu cred, că costă destul! Și noi nu prea avem de ȳștia, cum le zice, bani! Om vedea. I-am dat cartea de la Nana cadou, dar nu poate el s-o citească, doar așa, de amintire!

Avusei dreptate. E 12, nu mai plouă, jumătate de cer e clar, cu petece de nori albi. Gilii tot nu se văd. În schimb, veniră mamele pe balcon. Le amenințai cu teul de spălat pe jos, și de-aia nu mai putură ele! Așa că tot eu intrai în casă și închisei ușa, că doar nu m-oi pune cu ele!

Au stat și s-au încălzit la soare și au plecat, am putut să deschid ușa iarăși. Acum îmi place. Soarele a uscat balconul, frunzele sunt spălate și strălucesc, mai mare dragul să privești peste dumbravă. Mamele caută de papa prin curte, veni un cățel și fugiră. Parcă se vede și capul gilei din cuib.

Se făcu seara, e 22.40. La spaniol e petrecere, cu muzică mare și gălăgie. G zise că se culcă, nu-mi mai citește, că tot îmi citi doar vreo jumate de oră. Pe la prânz venise Seema să mergem la cumpărături. N-aveam nici un ban, zic "hai să trecem pe la bancă" unde, desigur, nu intrase nici o leafă. Mă mai târâi pâna la dept, de-i spusei lui G că ne ducem în Kamla, și plecai. Dar pe drum reușii să mă fac scăpată, că n-aveam ce căuta în Kamla fără nici un ban. Mai aveam 30 rs și le dădui pe banane, venii acasă și mă despărții de ea. Pe stradă ne fugăriră niște mame, că ne văzuseră cu bananele. Le-am aruncat una și am fugit repede în curtea GH. După ce a plecat Seema, care mai voia să mă care și la nu știu ce colegiu, să ne întâlnim cu Nadeem, dar am refuzat-o, nu prea știu cât de politicoasă: de ce ar trebui să merg eu acolo, ce să caut? După aia deci, plecai la email și vorbii cu fata preț de-o gaură în cartelă. La întoarcere, G era pe scară, cobora înfulecând o banană, că luase și el. Făcuse pipi în coșul de gunoi al spaniolului, care de fapt e o căldare, că făcea pe el! Și n-avea cheie!! Am aruncat și am spălat tot eu coșul, că-mi era jenă socială! Apoi s-a pus pe balcon la soare, gol-goluț și a lucrat la speechul de mâine. Pe la șase a venit Ina! Mare bucurie să ne mai întâlnim cu careva de-al nostru. Am ținut-o pe hol, să se îmbrace nenea, și ne-am așezat cu toții pe balcon, când, din pomul ăla care seamănă cu Bulă, cobora unul, care nu știm ce altă treabă avea el tocmai în vârful lui Bulă, decât să se benocleze la alergia lui G. Poate se-nvață minte, că eu sunt mai pudibondă, de felul meu! Ina a stat mai bine de o oră, a rămas stabilit că vine și ea mâine la seminarul ăla, când vorbește G. O să mă duc și eu, că nu vreau să-l las singur printre dușmani. Ina era speriată de-a binelea de indieni, de India, de tot. Ca și mine. Înseamna că nu mi se întâmplă mie, fiindcă am îmbătrânit, să am o părere contrară celei de acum 20-25 de ani. Ina n-are nici 30 de ani, și a mai fost și ea aici, acum câțiva ani. Acum e la Pune, în primul an de masterat. Ce-o să facă cu el, nu știu, și nici la ce o să-i folosească. Văd că se termină petrecerea de la spaniol, G doarme deja. Încerc și eu, poate reușesc.

1 martie.

Simpozion de dimineață. Veni și Ina într-un târziu. G pus la costum. Lume. Vibha și Abhai, Mary Betlenfalvy, (acum o cheamă altfel, e măritată cu un indian, Balint, fiul ei, însurat, Adam, fiul cel mic, 19 ani, ambii în Budapesta). Seema în Kamla să ia film, lapte, roșii pentru mine, că la dughene nu am găsit. Am venit înapoi cu Nanku. Am plecat la ym, nimeni pe fir acasă la noi, se băgă Dragoș și stătu cu el două găuri. Macaroanele cele de toate zilele, din nou ym, din nou nimeni. G a dormit fără nici o jenă. Acum spală vasele! Se făcu ora 20, trecu și ziua asta, mai avem o lună! La simpozion, mi se făcu silă, comuniști până-n măduvă! Cu atât mai sinistru, cu cât au rămas aici să ducă steagul mai departe! Tot ei erau oamenii rușilor și acum 25 de ani.

4 martie.

Ieri a intrat leafa. Ne-am dus entuziaști la Red Fort după cumpărături. Acolo, închis! Toți ricșarii și scuteriștii au năvălit pe noi, G a înnebunit, amintindu-și de francezul ăla împușcat chiar acolo, eu am înnebunit că se isterizase și se învârtea ca un taur în arenă, ne-am certat și

ne-am întors acasă. M-am dus la email, bine, cel puțin, că am dat de Nana și m-am mai calmat, după ce l-am pârât, na! Țasta mă sperie, adică G, de mi-e frică să mai ies din casă! Acu vorbii cu Vishvanat pentru mașină, măcar nu ne mai atacă scuteriștii, și nici nu ne mai păcăle. Noapte, 0.30. Iar n-am somn. G. citi până acum din DHL și se culcă. Eu mai stau, că nici nu pot citi la lumina asta chioară, dar și cărțile sunt prea grele, de nu le pot ține în mână, dacă stau culcată. Dimineață, bineînțeles, ciuciu mașină. Ne-a chemat Castro un taxi. 350 rs pentru 3 ore. Gâtuieli în circulație, cel puțin o oră cu totul. La Red Fort nu ne-am mai oprit, că nu a găsit loc de parcare. Am plecat mai departe, în Jan Path, după valize și colier pentru Nana și bluză pentru Mariana. Totul a fost în goană, la propriu. Eu eram cu portofelele pe mine, adică cu jacheta cu multe buzunare, noroc că era destul de răcoare. Am transpirat ca naiba. Mi-era frică să nu înceapă G cu nervii că se ține după mine, că nu reușeam să dau de magazinul de la care își luase Nana brățara. În cele din urmă l-am găsit, printr-un noroc, dar ce am cumpărat nu e chiar la fel cu brățara. Însă se potrivește, oarecum. Am mai luat câteva picturici de dat cadou, un clopot, care nu e ăla de care mă îndrăgostisem eu, incensuri, și apoi am mers la Delhi Hut, sau Dili Haat, am luat 3 m de mătase și am plecat spre casă, că se făcuseră trei ore, drept care, am plătit 400, cu parcări cu tot. De fapt, a fost totul făcut la nimereală, noroc că acasă am constatat că am luat cam ce trebuise. Dacă nu ne grăbeam în halul ăla, poate ieșeam mai bine cu banii, dar nu am avut timp de tocmeală. E un frig afară, cam ca prin decembrie. Am pus iar radiatorul în priză! Am vorbit cu Nana, care s-a bucurat să afle ce i-am cumpărat, și mi-a mai zis de vreo două cornete cu henna, de pictat mâinile. Și eu mă gândisem, zic, dar voiam să îți fac o surpriză. Și eu, zice ea, vreau să vă fac o surpriză, ceva cu un job. Vin acasă și-i zic lui G. Poate ne face un nepot, zice el, văzându-l deja de 20 de ani, luându-l și pe tataie la curve! Sau poate se mărită, zic eu. Și uite-așa am visat toată seara, întrerupând din când în când lectura din "The trespasser". Ne-am îndrăgostit de DHL. Scrie dumnezeiește, și mai avem vreo cinci sau șase cărți ale lui, să le citim luna asta. Parcă nu ne vine să le lăsăm din mână. Poate ar trebui să-mi notez câte ceva, dar lasă că asta e felia lui G. E mare, foarte mare scriitor, atât de mare, că mi-e jenă să mai scriu fie și în jurnalul ăsta. Mi se pare o impietate și mi-e rușine să scriu chiar și o scrisoare, să zicem, sau un rezumat. De-aia-l las pe G. E domeniul lui. Eu rămân să mă gândesc la ce citirăm, până ce adorm, sper, în noaptea asta. Aș mai fuma o țigărică, adică o jumătate. Așa, gata, mă dusei în bucătărie de fumai. G. e un drăguț. A spălat vasele, că iar e apa rece scut. Dar și eu am spălat rufe dimineață.

6 martie.

Ieri am făcut și Red Fortul, am scăpat de grija cumpărăturilor mai îndepărtate. Acum mai avem prin împrejurimi, dar nu mai avem bani. Cu preocupările astea, zilele au trecut mai ușor. Dar încă trei săptămâni, se vor târâi ca melcii. Și nu avem nimic altceva de făcut decât să citim. Va fi ceva mai multă activitate în timpul examenelor, că mă duc și eu. Sunt "coexaminator"! Îmi pare rău că nu am luat "ochiul de pisică" din Chadni Chowk, dar nu știu de ce m-am bâlbâit, gândind că n-are cine mi-l monta. O să mai încerc prin Kamla Nagar, poate găsesc acolo pe la bijutieri. Dacă nu, trebuie să-l înfrunt pe G să meargă iar acolo, dar e sigur că o să se înfurie! Și ce? Îi trece!

N-a mai fost nevoie. Am mers în KW Camp și am comandat la un bijutier acolo. 1000 rs pentru inel, cercei și pandantiv. Nici nu-i spun, să fie ciurpriză! De fapt era al doilea meșter, primul a cerut 2000 rs. De, așa e pe aici. Mai aveam eu 400 rest și o să punem din banii de papa 600, marți, când ne ducem să le luăm. Sunt foarte bucuroasă, o să fie și ea! Azi am

vorbit la telefon, ce bine ne-a făcut să-i auzim vociulița! Și cu Cora am vorbit. Și ne-am binedispus amândoi. Mai avem 28 de zile.

7 martie.

Nu mai am răbdare să scriu. Nici n-am ce! Minteța îmi stă numai la plecare. Sunt plină de nerăbdare. Nu mă duc nicăieri că nu mai am de ce, până la leafă. Când sunt singură mă joc la calculator până mă apucă somnul și plictiseala. Mai avem și grija Nanei că ar putea rămâne fără servicii, dacă se desființează CAIB-ul. Ne-am scotocit relațiile, n-avem decât tot ca noi, fără relații. Sper în ajutorul lui Dumnezeu, deși omul e dator să se ajute singur. Dar, în ultimă instanță... tot la El ajungem! Citim „Păunul Alb” de DHL, primul roman al lui, o bijuterie de stil, de detalii de miniatură orientală, de iubire pentru personaje și pentru scris! Ce-l iubeam noi pe DHL, dar acum suntem îmbătați de el! Și-l iubim cu atât mai mult cu cât el ne ține de urât în cele 28 de zile care ne-au mai rămas, și ne face să uităm de curgerea timpului într-un mod încântător și atrăgător.

10 martie.

Începe antepenultima săptămână! Cam dificil de suportat timpul care a mai rămas. Ne tot întrebăm de ce am venit. Poate pentru că am vrut să îi mai întâlnim pe cei de aici. Cam greu, dar am reușit până la urmă. Dar fiecare este acum în altă parte din Delhi, dacă nu din India. Și, oricum, starea psihică s-a schimbat. Nu mai suntem toți la un loc, ușor de întâlnit, nu mai avem aceleași preocupări, fiecare cu problemele și necazurile lui, închis în cochilia timpului scurs, inimile nu se mai deschid ca acum 25 de ani. Sunt mai precauți, mai închiștați în singurătate și răbdare. Acum, că plecăm, trebuie să îi sunăm iar pe toți să ne luăm rămas bun, măcar prin telefon. Dar, nu prea ne trage inima; stând închiși aici ca la mănăstire, ne-am rupt de restul lumii de pe aici și ne-am apropiat de natură, de pomi și de animale, mai mult decât de oameni.

Dimineața toate păsările dau concerte, de mai mare dragul să le ascuți și să încerci să le descoperi care pe unde cântă! Tot felul de triluri îți umplu inima de bucurie și liniște. Ies pe balcon și las glăscioarele lor să-mi pătrundă în suflet, să mă amețesc de frumusețe și pace. Apoi, peste zi, uit și mă mai enervez, și mă mai consum, dar a doua zi, iar îmi curăț psihicul de stres, cu ajutorul lor. Și al lui D.H.Lawrence. Am terminat „The White Peacock”. Am stat aproape toată ziua pe balcon, la soare, și am citit. G și-a scos alergia la aer, că nu-l vede nimeni. Aseară a început iar să ia pastile! De câte ori face baie, se umple de blânde! Să fie de la apă? Nici nu mai știu ce să cred. Noroc că nu mai e mult și plecăm de aici. De data asta, și clima și oamenii au fost mai ostili. Mai agresivi. Cu Nana n-am vorbit ieri, nu era pe fir. I-am trimis un email de o jumate de oră. Că e cam necăjită, cu slujba, care se va desființa și nu găsește alta. O fi dormit sau nu s-a putut conecta. Nici eu nu stau prea bine din cauza ei, dar am încercat s-o îmbărbătez. Cred că n-am reușit. Anul ăsta împlinește 30 de ani, Dumnezeu s-o țină sănătoasă și s-o ocrotească. Nici nu îi spunem de ochii de pisică. Să fie cadoul ei de 13 iunie. Sper să am răbdare până atunci!

S-a înnoptat. G s-a culcat, deși este doar 9.30. Am rămas cuc să-mi omor timpul și să ademenesc somnul. Nana s-a grăbit asta-seară la ym, așa că am stat cu ea doar un sfert de oră, și m-am întors. Dacă aș avea o integrămă...

11 martie.

Scoserăm ochii de pisică ai fetii. (!) Mamă, ce frumos i-au montat! De mi-aș putea ține limba, să nu-i spun până pe 13 iunie! G doarme iar, asta fiindcă ia din nou pilule antialergice. De data asta a fost mai puțin grav. Le-a luat mai din timp. Și eu, ce pisici să fac? Să scriu amintiri din copilărie? Că tot citisem eu dintr-o carte a lui Naipol, premiat Nobel, și cam tot asta scria și el. Dar acum n-am răbdare. Nici la basm nu pot să scriu. Nu am stare sufletească propice.

12 martie.

Azi are fata test pentru postul de la UE, era tot o zdroabă. Se bucura că au chemat-o. Nu cred că are șanse. Posturile de acolo nu sunt pentru oamenii de rând. Dar, las-o să încerce. Experiența e bună, oricum. Mi-a zis de inel cu ochi de pisică! Mi-am ținut limba și nu i-am spus. Pe urmă m-am gândit să mă duc să îi mai fac un inel pe care să i-l dau la sosire, ca să nu creadă că am uitat de ea. Și să îi mai iau o geantă de piele. O să-i iau. Nu mai iau prosoape și cuțite, de care nu am nevoie și pot să cumpăr și de acolo. G plecă la ore, mai are azi și mâine și gata. Termină cu clasele. Stăm ca pe jar! Mai sunt 22 de zile. O să transcriu acum ce am scris ieri, când așteptam să intru pe internet:

Stau și aștept la rând la internet și mă uit pe pereți. Nici măcar nu mai au harta Delhi-ului pe peretele din spate! Niște poze după gravuri din orașe europene, luate probabil din calendare vechi. Azi sunt toate trei computerele ocupate. Nu mai e meci, de! Îi bătură indienii și pe SriLankezi la crichet! Aseară iar au bubuit pocnitorile, dar nu așa de multe ca la meciul cu Pakistanul! Na, că o luai și eu ca G și acum scriu în carnețel! Că el așa face. Vine cu mine la cumpărături și mă așteaptă în stradă scriind în carnețel. Boală grea, și contagioasă! B se învârte pe aici și nu mă bagă în seamă! De, dacă e supărat că nu-i scrie fi-mea! Făcu pasiune mare pentru ea. I-ar plăcea o fetică albă! Mai veni o gagică. Sper să nu se înfigă înaintea mea. Că așa e obiceiul pe aici: cum văd unul mai alb la rând, cum se bagă în față cu nerușinare ostentativă. Taci și-nghiți, că doar n-o să te pui cu proștii infatuați! Poate mai iei și una peste bot! La bancă mereu pățim așa. Or da aștia leafa mai devreme? Trebuie să mă duc și să mă ploconesc la Vibha, să o pisălogesc, poate se îndură. Să am timp de cumpărături. G mai are două zile de mers la clasă și gata! Pe urmă o săptămână de pauză, în care o să citim cât putem de mult din DHL. Apoi o săptămână de examene. După aia una de cumpărături și pa, acasă!!! Văd că nu se mișcă nici unul de la computator și trecură cele 15 minute cât a zis Șchiopea că trebuie să aștept! Gagică se cără afară. G rămasă acasă să spele vasele și să joace șah. Dacă aveam bani la mine, mă duceam la pișorență-concurență, dar n-am decât 10 rs și nu-mi ajung! Mă mai zgâiesc la pereți: un Ganesh din plastic într-un cerc de flăcări din același plastic. Un fel de stampă (ori o fi broderie?) pe o pânză neagră, cu sfinți budhiști. O chestie rotundă, cam cât o farfurie, cu o dansatoare. Aerul condiționat, prize, crăpături, urme de lipici de la diverse chestii care au fost odată lipite pe zid, afișe pe care scrie "Do not insert any floppies without..."

Și s-a terminat, că s-a ridicat unul de pe scaun și eu am năvălit să nu-mi ia aia locul!

Veni Ram să facă curat. Îl dusei pe balcon, că e mizerie. Eu am făcut dantele de hârtiuțe ieri, în timp ce citea G și le-am pus în cărțile de la bibliotecă. Peste ani, cineva o să se mire de ele, că cine le-o fi făcut! Și deci pe jos sunt numai bucăți de hârtie. Apoi, aseară veniră Ashok și Guptoii al mare, șef la GH, să-și ia la revedere. Aduseră și patru supe de la cantină și o farfurie cu cartofi prăjiți. Eu îi tratai cu ceai și cu câte o gură de țuică. (Încă mai este, din ce a adus Nana!) Numai pe Guptoii, că Ashok nu bea. Se uită în camera ailaltă și se minună, tot el, de ciupercăria de acolo. Și se mai și întreba de ce nu or fi zugrăvit și la noi, că tot au

zugrăvit toate celelalte camere! Păi, nu e el șeful? Pisici, nu mă mai interesează. Zicea că să ne mute acum! Că tot suntem pe plecate! Ram veni îmbrăcat frumos, cu cămașă roșie brodată și mă fraieri să-i mai fac o poză, pe lângă celelalte trei dinainte. Îi făcui, că n-am suflet să-l refuz. E un copil! Se pieptănă, își puse o basma roșie pe frunte, ca luptătorii de gherilă, se puse în fotoliu, cu calculatorul pe fundal, își arătă cercelul și lănișorul, și gata, îl pozai. O să mă belească G. Da' nu-i spun. Ba îi spun, că prea era caraghios. Lasă, că cine îi mai face lui poze pe gratis? Îi dădui și 5 rs, tot eu! Că spală pe jos. Ascult la radio, zi după zi, pe Lata Mankeshkar. Asta cânta și când eram noi tineri. Tot mereu o dau, că a fost cea mai mare, cu vocea ei de fetiță! O făcură membră în parlament (ca noi pe Irina, de-o iubea tataie!). Și se luară de ea în ziare că lipsește de la ședințe! Parcă am mai auzit chestii de astea și prin alte părți de lume! Doar că asta e bogată, nu s-a băgat ea în politică, ci au invitat-o ei, și nici n-o interesează leafa de parlamentar! I-auzi ce zice ăla, la radio, că despărțirea e o mizerie dulce, că te face să aștepți reîntâlnirea cu bucurie. O fi, dar eu nu mai aștept nici o reîntâlnire cu nimeni de aici! Ci cu ai mei de-acasă!

13 martie.

Ieri, după ce mâncasem de prânz, vin doi zugravi cu căldările de var și dau să intre în casă. Tocmai când nu știam cum să mă fac înțeleasă că nu sunt de acord, hop și Kurup. "Madam, please, I am very sorry, I didn't know, about that room, you must change the flat, right away!" Și, uite-așa, ne mutară la et 1, la nr 22, sub spaniol! Val-vârtej! Aici e curat și miroase a vopsea, de mă ustură nările și m-a apucat și tusea. Nu e telefon, nu curge apa tot timpul, nu merg bine prizele, soneria nu merge de loc, ușile nu se închid bine, iar cea de la intrare, are zăvorul pe desfăcute, drept care nu știu cum o să plecăm amândoi de-odată de acasă. Apa la budă curge tot timpul, pe balcon e un raft plin cu tigăi, reșouri și alte chestii de bucătărie, stricate și prăfuite, ca un cimitir de lucruri inutile, plus un măsoi care ia jumate de spațiu, și vreo patru scaune rupte. Muncii ca o năroadă să car toate coțobelele de sus, G cără și el vreo două, apoi rămase să le păzească. Împachetează, despachetează, caută loc pentru fiecare, spală, șterge. Praf și mizerie pe canapea (ne-am dat, avem "sofa" și două fotolii antice, depozite de praf!) Dar e curat. Acum. Bucătăria e mai bună că are și două rafturi. Tot se pune praful, dar, cel puțin, nu mă mai împiedic de toate cele. Nana crede că s-a dus degeaba la test, nu e mulțumită de ce a făcut, și a mai certat-o și șeful pe deasupra! Era obosită și amărâtă. Azi mă dusei la ora 14, că nu mai avui răbdare până la 18, să văd în ce stare psihică e. "Proastă" zice, apoi tace vreo 4 minute. Eu scriu ca tâmpita de una singură, mai vin două rânduri peste alte 4 minute, iar mai scriu eu 4 min, și mai zicea ea câteva vorbe, 4 – 5, eu îmi pierd răbdarea și plec. Acum sunt și prost dispusă, și obosită, și îngrijorată! Afară e o vreme cam lăptoasă, care mă mai ametește și ea pe deasupra. G îmi citi, ce-mi citi, din DHL și Times of India, văzu că mă luă somnul, și se duse de se culcă el. Numai că mie îmi sări al meu. Noroc că acum pot să fumez, că avem două camere! Îmi pierd răbdarea cu fiecare oră care trece. Mai avem 21 de zile, cred! x 24 ore = 504 ! Mamăăă, ce de ore!

14 martie.

Ăștia de la GH își bat joc de noi! Vor să ne mute la loc! După ce am muncit două zile să fac curat, am frecat, am spălat, am șters, am tras și am împins de colo-colo „lobila”, acum iar s-o iau de la început? Măcar acolo curge apa tot timpul și e telefon! Da, dar câtă oboseală! Azi noapte nici n-am putut dormi de durere de stern și de picioare! Cred că iar mă apucă panica. Atunci mă doare sternul, parcă ar fi inima, nu pot să respir și mi-e frig. G zice că și

lui i-a fost frig. Deci nu era de la panică. De ce panică? Păi războiul care stă să înceapă, păi diverse zgomote neidentificabile, inexplicabile, care te iau direct cu fiori pe șira spinării, de parcă ceva rău stă să se petreacă, cântece sinistre ca niște lamentații păgâne, bubuituri de să zici că a început bombardamentul sau că trec tancuri pe stradă. Vise pline de coșmaruri, de-ți sare somnul pentru o săptămână, nu pentru o noapte.

Azi ne-am dus de ne-am aprovizionat cu papa pe o săptămână, că vine Holika și nu mai ieșim din casă. E periculos. Vopsele toxice, haine stricate, ba, chiar ne e frică să nu apară studenții pe aici și să facă prăpăd, că aruncă cu vopsele și mă tem să nu murdărească pereții. Ne mai punăștia să plătim zugrăveala! Afară, atmosferă tot lăptoasă și apăsătoare. Cred că și ea e de vină pentru simptomele mele, că mi s-a mai întâmplat. Abia aștept ora 6 pm, să mă duc să vorbesc cu fata, poate am mai mult noroc astăzi.

16 martie.

Nu putui să dorm deloc. Ieri Nana mă întrebă dacă să îi împrumute 200 de dolari, unui prieten, că și-a accidentat mașina! M-am zăpăcit și i-am spus să-i dea. Dar nu sunt de acord, și nici G, căruia a trebuit să-i spun. Da' și băiatul ăsta, n-are asigurare? Am stat aici mai rău decât la pușcărie, am mâncat pe sponci, aceleași alimente, macaroane goale, ouă și brânză topită șase luni de zile. Țigări am fumat din cele mai proaste și le-am redus la jumătate, am renunțat și la banane, și la lapte, să strângem niște bani. Să-i luăm ei câteva lucruri. Și dacă nu are de unde-i da înapoi? De ce să stau eu cu stres? Nu-mi ajunge cel pe care îl am? Și dacă avem nevoie de ei înainte să ni-i dea înapoi? Dacă am fi avut măcar câteva sute, dar ăia sunt toți. Și nici n-avem nici o obligație la el. În afară de faptul că mi se pare o impertinență crasă s-o întrebe dacă ne mai întoarcem, ca să-i dea lui bani! Cum poate să îi pună asemenea întrebare? Pisici! Uite de ce nu sufeream eu acum în plus, peste toate necazurile mele! O să mă duc să-i dau un email. Doar dacă n-o fi apucat să-i dea!

18 martie.

De când e G acasă, nu prea mai scriu, nu că n-aș avea timp, ci pentru că nu am stare. Cu Nana n-am apucat să mai vorbesc de sâmbătă. Duminică dormea, ieri n-a mers internetul prin împrejurimi. O să mai încerc azi.

Zilele trec încet, ca melcii, stăm toată ziua înăuntru și citim. Adică el îmi citește, de dimineață până seara târziu. În timpul ăsta eu mă tâmpesc la jocurile pe computer, vechi și răsfumate, doar ca să-mi fac de lucru cu mâinile și să fumez mai puțin. Ieri am ras 25 de țigări! Că nu mai avem nici un picuț de răbdare. De-aș avea banii mi-aș putea ocupa timpul în mod util, dar așa... Fac și refac lista de cumpărături. Să mă pot încadra în cele 10000 pe care sper că o să le avem. A început căldura. Încă e suportabilă, înăuntru, dar când mă duc la ora 14 la internet, e destul de cald. Noroc că noaptea nu e încă insuportabilă. Și, noroc că ne-au mutatăștia la et 1, că sus, la doi, e și mai cald. Mai avem 17 zile, nu cred că o să devină chiar ca în cuptor, până plecăm. G a fost alaltăieri la bibliotecă și iar l-a apucat alergia. Bine că mai aveam pastile. Acum nu mai mâncase samose, nu se mai scăldase, așa că singurul suspect a rămas praful din bibliotecă. Acum doarme iar, deși abia se sculase, că pastilele alea îl adorm. Cam facem foamea, că am scos din menu cam totul de care ne puteam lipsi, (banii sunt pe terminate, mai avem 200 de rupii), ca să facem economie. Mai puțin zahăr și lapte în ceai, mai puțin banane, mai puțină brânză pe pâine și mai puțin roșii în salată. Mă gândesc uneori dacă altcineva, în locul lui, s-ar mulțumi cu aceeași mâncare timp de 6 luni. E un înger. Nici pe mine nu mă deranjează, numai că uneori, nu mai vrea stomacul să primească și își pune dopul. E deprimant. Zici că suntem în India. Dar ce știm noi despre ea dintre cei

patru pereți între care ne-am claustrat în ultimele luni! A, de-am fi putut să mai vedem și sudul, unde este o cu totul altă cultură, unde sunt alt fel de oameni, cum or fi ei. În afară de ziare nu avem altă legătură cu ce se petrece pe aici. Și dacă te iei după ziare, te apucă spaima. Sau jalea. Ieri a sunat Esha. Zice să mă duc să stau două zile la ea. Nu mă duc, nu pot să-l las singur pe G, pradă claustrării și alergiei, că-l găsesc plin de blânde la întoarcere. A venit și Chitraranjan, tot ieri, și i-am dat geanta neagră de voiaj, plină cu țoalele pe care nu le mai cărăm îndărăt, inclusiv faimoasa pernă pe care am cumpărat-o, după îndelungi tratative cu G. Apoi a venit Shishu Pal, să-l mai ajute G la traducere. Doamne, ăsta e tămâie, nici să citească inteligibil nu e în stare! Și vrea bursă în România! Are 52 de ani! Nu lase! Și mai și cred toți că G are bursele și le dă el cui vrea. Cred că așa le-au spus studenților cei de la ambasadă! Ca să ne piseze pe noi și tot pe noi să ne urască.

Aseară, în timp ce G citea, am pus mâna pe lamă și m-am tuns puțin. Pe nevăzute, fără oglină, fără foarfecă, pe pipăite. Că-mi intra părul în ochi. (Părul, nu parul, ăla cu paiul din ochiul altuia). N-a ieșit prea rău, nu știu cum o fi la spate, dar nu are importanță. Mă pișcai și la deget, bine că nu mi-am ajustat vreo ureche!

Filmul din aparat e terminat, că mai făceam niscai poze. Sunt niște copaci care au luat „foc”. Plini de flori mari și roșii, cărnoase și la consistență și la culoare, de zici că sunt fleici pe jos, când treci pe sub ei. Îi țin minte de data trecută. Dar deja se scutură, nu mai țin ei până la leafă. Ar mai fi 1000 de scos din cont, cred că o s-o scoatem joi, să ne ducem să luăm un film și să-i comand și Nanei inelul ăla pe care i l-am promis. Și sunt date niște pozici ăstora de pe aici, pe care i-am pozat și care mă bat la cap cu pozele lor!

Diminețile, mă scot pe balcon de una singură, că sunt mai matinală, cu țigările și cafeaua și ascult păsărelele cum cântă ele de frumos. Și mă găâândesc, și mă găâândesc! La tot felul de chestii. La cei care au fost, la cei care vor rămâne... La multe, dar n-am chef să le spun. Cel puțin nu acum, poate în altă zi.

Gilii ăștia n-au de gând să mai scoată puii ăia odată? Că plecăm mâine-poimâine și nu-i nășirăm! Duminecă era o hoardă de peste 30 de maimuțe prin curte, bătându-se și înjurându-se, ce-or fi avut ele de lămurit! Și s-au cărat cu toatele deodată spre poartă, ca la curse! În urmă mai apărură vreo patru-cinci puradei de-ai lor, care erau prea mici să se bage în scandalul celor mari. Lătrau ca niște câini. Bine că au lăsat gilii în pace, că dacă se puneau pe ei, la cât de multe erau, nici fulgii nu le-ar mai fi rămas! De ce or fi așa de rele?

Azi și mâine e sărbătoare. Holi. Aia cu vopselele. Nu ieșim din casă. Doar eu risc, cu internetul, la care nu renunț. De n-ar mai veni nimeni! Poate le vine vreo idee studenților să-l vopsească pe don' profesor, că tot ia el medicamente antialergice! Poate că nu vin, că le-a zis să nu vină.

Parcă miroase a gaze. Dar nu de la mine. Ar trebui să mă duc să fierb macaroanele alea. Sau, mai bine le las pe când se scoală G. Pe la 14 mă duc să văd dacă îi merge șandramaua lui B, căruia i-am dat alaltăieri 75 rs pentru abonament și nu mi-a dat cartela încă! Sper să nu uite! Scriu de o oră. Oi fi fumat în timpul ăsta sau nu? Mă duc să fumez acum.

Este 11.30 pm. Iar nu mi-e somn. E lună plină, poate d-aia. Că și data trecută am pățit la fel. G a terminat de citit și s-a culcat, eu crăpam să fumez, așa că iată-mă. Vorbii cu Nana la prânz. Cred că ne prinde războiul pe aici. Acolo au anunțat că joi începe. Era îngrijorată pentru noi. Dumnezeu știe ce va fi. Deodată sunt calmă, nu m-aș fi crezut în stare. Probabil că stresul a depășit limita de suportabilitate și am devenit nepăsătoare. Cred că o să putem pleca. Or să devieze ruta, dacă e pericol. Oricum, poimâine o să sunăm la agenție să vedem

ce aflăm. Citirăm și în ziarele de aici despre atacul iminent al americanilor. Nu știu ce gândesc indienii, dacă sunt sau nu îngrijorați. Nu avem cu cine discuta. Poate e mai bine, nu ne mai speriem și mai tare. Aflai de la fată că au fost două explozii la București, ale sadamiștilor, zice ea, una dintre ele la Liceul Lazăr. Ce-or fi având cu copiii? Am mai trecut printr-un război chiar la noi acasă, dar acum e mai departe. Atunci eram copil, inconștient de ce se petrece, acum sunt bătrână, și de n-ar fi grija pentru fată, aș privi totul prin prisma destinului, nepăsătoare și calmă. Sau vorbesc prostii, că încă nu știu ce ne așteaptă! Cu ce arme biologice și chimice au ăștia acum, cu amenințările Iraqului la adresa celor care îi sprijină pe americani, ceea ce ai noștri fac, cu sau fără voia lor, cine știe ce se poate întâmpla. Atâta lume care va suferi, și dintr-o parte și din cealaltă, sau chiar de peste tot, cine să mai aibă grija tuturor, dacă nu doar Dumnezeu. Sper să ajungem acasă, să nu fie copilul singur în mijlocul acestei nenorociri. G zice că nu avem de ce ne îngrijora, că ajungem și că o să privim la tv ce se petrece acolo. Cine știe? Și oamenii ăia ce vină au că cei mari nu se înțeleg? Și bieții copii, ce vină au? Și animalele, și păsările, și florile, și pomii? Și după aia, ce? Jale, foame, durere, boli! Tristă viață, triste împrejurări, triste speranțe.

19 martie.

Holi. Închis peste tot, inclusiv la email. Chiar și la cantina GH. Azi nu mănâncă nimeni la ei. Numai zidarii lucrează. Unul dintre ei are trei copii, între 1 și 5 ani, cred. Poate aia mare să aibe 6. Numai gura lor se aude. Acum câteva zile le-am dat banane, apoi iar, făină, orez, le-am cumpărat biscuiți, bomboane, și ne-am împrietenit. Și cu G, că și el le-a dat kele (banane). Azi n-avusei ce, le dădui 10 rs să își cumpere ceva bomboane. Erau fericiți. Și copiii și părinții. Ce păcat că n-am ceva de îmbrăcat pentru ei! Că tare mai sunt zdrențuiți. Ea, mama, cară câte 6-7 cărămizi pe cap, să aibă bărbaii cu ce lucra. Ce-or fi mâncând, Doamne? Dar dacă le dau pâine, nu mănâncă. Am mai dat și la păsărele, și nu au vrut. Nici câinii. Nu sunt învățați cu pâinea. Ba da. Mă dusei acum cu o jumate de pâine și cu un borcan de gem (aproape plin) și le dădui. Azi noapte n-am prea dormit, nu mă simțeam bine, și dacă stau și mă analizez, nici acum nu sunt tocmai în cele mai fericite momente ale sănătății mele. Cred că de la spondiloză. Am amețeli și-mi vâjâie ceva prin cap, ca o oală sub presiune. Am tot luat la pastile, dar degeaba. Dacă mă culc, simt și mai puternic ce e în capul meu, așa că nu mă culc. G doarme. Eu ce pisici să fac? Am o carte despre Yeats, mă duc pe balcon să mai citesc la ea.

20 martie.

Mai sunt 20 de minute și trece și ziua asta. Cam nasoală, ce să zic. Dimineață trecurăm pe la bancă de am scos ultima mie, să luăm câte ceva de papa. Nu am putut să mă abțin și m-am dus de i-am comandat Nanei inelul ăla cu ochi de pisică cenușiu, care costă 450, pe care o să-l iau mâine. O să mâncăm mai puțin, ce să facem, dacă n-am avut răbdare până la leafă. Am cumpărat și film, să ne ducem mâine să pozăm pomii ăia înfloriți cu fleici, până nu se scutură. (Bâzâie un muscoid sau ce-o fi el, de mă și speriai că ce-o fi având becul!).

Pe seară veni Seema, cu niște nelămuriri pentru examenul de mâine și băgă câteva fitile. Cu Bobita, care a uitat să-și plătească examenul cu două săptămâni înainte (ea zice că n-a știut) și pe care ăștia de la dept. nu vor s-o lase să dea examenul; cu un altul, care deși n-a fost decât o singură dată la cursuri, zice că l-a insultat profesorul și își rupe fișa aia de examinare în semn de protest. Asta e provocare! Nu știu ce au ăștia cu limba română, ori cu țara noastră (că nu cred să aibe ceva personal cu G, deși, mai știi, data trecută, când cu rușii și cu traducerea și publicarea Doinei lui Eminescu), dar parcă ne-ar cam persecuta. Șefa e

comunistă mare, cine știe ce-o fi în capul ei. Că și venirea lui G aici, cu atât de mare întârziere după începerea cursurilor, tot ei i se datorează. Mai veni și Ashok săptămâna trecută și zise că are ea multe chestii contra lui G, care a evitat-o cât a putut și nu s-a plâns de loc de condițiile astea, mai mult decât nefericite, în care stăm aici. Și care șefă, a primit sticla aia de băutură, ca pe un lucru convenit! Ei, totul e să nu ne psihozăm și din cauza ei, că avem destule alte motive.

G a citit multe ore la rând, îl cam dureau ochii și îl lăsai să se culce. Pe la 22.30 sună telefonul. Mi-a sărit inima. E fata, am zis, și ea era. Iar mă speriai că de ce o fi sunând la ora asta, dar nu era nimic, a avut ocazia, și ne-a făcut o surpriză. Mai sună și mâine, pe la 4 pm, de la bibliotecă. Vine Stan cu cărțile. Și cu "Prințul" meu! Măi, măi, iată-mă și cu carte! Sunt curioasă rău, să văd cum arată! Parcă îmi vine să o scriu și pe "Donosteea", adică s-o continui. Dar unce Trikha mi-a citit în palmă, acum 20 de ani, că o să scriu o singură carte! Mai vedem, poate s-a înșelat. Sau poate că nu, cine știe ce e în stoc pentru mine...Mă cam supără inima...

Toată ziua am ascultat la radio știrile din Iraq. Pe alea în engleză, că le dau pe sărite, când în engleză, când în hindi. Și acum luai plasă, la ora 24, că fură tot în hindi. Și au repetat aceeași știre toată ziua. Că a murit un civil și au fost mai multi răniți, că Saddam a spus că războiul ăsta e o crimă contra umanității, că americanii au atacat din golf cu rachete de pe un crucișător, și cu trupe din Kuwait și că Saddam a atacat cu rachete nordul acestuia. Mă dusei eu jos la televizor, când venii de la internet, dar am văzut doar pe CNBS niște discuții între indieni pe tema războiului, așa că am plecat. Pe ăștia de pe aici, îi interesa mai mult meciul cu Kenya, pe care o și bătură la cricket. Văd că nu mai deteră cu pocnitori. S-or fi jenat, ori ce-o fi?

Azi nu au apărut ziare. Zicea portarul că din cauză că ieri nu s-a lucrat pe nicăieri. Dar de Diwali? Nici atunci nu s-a lucrat, dar au fost ziare. Dumnezeu știe ce-o fi în capul lor. Nici Holika n-a fost cine știe ce, ori n-am simțit-o noi, că am stat în casă. Oricum, la ARB Communications a fost închis. Așa că nu m-am conversat cu fata decât azi la prânz, când mi-a povestit despre război, ce a auzit la tv, despre alerta de acasă, și că au dezertat de la Saddam cu miile (ei, mai e și propagandă!). I-am spus de inel și ea mi-a zis că voia cercei! Tot nu i-am spus că i-am făcut și cerceii! Am fost în stare să-mi țin gura! Dar acum imi dau seama că am scris în jurnal. Lasă, că tot nu-l citește ea!

Am sunat și la agenție la Emirate să vedem dacă sunt probleme cu plecarea și au spus că totul e în regulă. Așa că ne mai liniștirăm puțin. Poate avem totuși un pic de noroc, și reușim să ajungem acasă! (muscoiul ăla era albină! Pică pe masă, amețită, o luai pe o coajă de portocală și o pusei pe hol, pe frigider.) Când ne-am întors am dat și pe la dept, și ne interesarăm de leafă. Poate pe 25. Ar fi bine și atunci, numai de nu ne-ar face figura să n-o dea de loc! Sunt în stare! Așa, de-ai naibii! Ce-or fi având cu noi? Că și profesorii dinaintea noastră au avut de suferit din partea lor! Na, că iar revenii la oile noastre!

Trecu o oră și mie tot nu mi-e somn. Bătui câmpii pe calculator, doar-doar m-o lua somnul! Aș! Și mai și fumai! Că de-aia ne ducem mai devreme la culcare, de se minună Nana că ce ne-a pălit să dormim la zece jumate (dar noi citeam, nu dormeam). Ca să nu mai fumez! Că după ce că sunt proaste rău, țigările astea, mai trebuie să le și economisesc, să nu se termine înainte de leafă! Să mai citesc puțin din cartea aia despre Yeats? Nu prea am chef. Mai bine mai fac niște joculețe, că fiind plictisită de ele, poate mă apucă somnul!

21 marie.

Veni Ramnustiumaicum să săpăiască și pocească! (sapai = măturat, pocea= spălat pe jos) și mă întrebă dacă am ceva de stomac cred, că era pe limba lui. Aveam o sticlă de gel antiacid și i-o dădui lui. Și borcanul de Dabur Chawanprash, un întăritor. Că eu tot n-o să le iau cu mine. Ei, i le dădeam și dacă nu plecam. Sper să nu mă mai apuce pe mine stomacul între timp. Veni și puștoaica a mare a zidarului. Îi dădui și ei un măr, tăiat în patru, să le dea și ălorlalți, și plecă săltând de bucurie. Ce păcat că n-am bani să le iau câte ceva de papa și chapali, că îmi tot cere, da' eu de unde să-i dau? Dacă nu pleacă de aici înaintea noastră, o să le dau niște tricouri și ce n-oi mai lua cu noi, da' le sunt mari. E, le ia tată-său, că și ăla e dezbrăcat. Lui o să-i dau și chapalii lui G. și niște pantaloni, dar nu știu dacă poartă de-ăia sau dhota (cearceaf înfășurat în jurul taliei și picioarelor).

G plecă la examen. Rămăsei cu inima strânsă, să nu-i facă ăia vreun pocinog. Mai ales dacă e supraveghetor la clasa lui, că azi e examenul scris. Îi cred în stare de orice! Nu de alta, dar dacă anulează examenul și trebuie să îl repete, nu mai plecăm! Mai bine să gândesc pozitiv! Iar făcui bășică la gingie, mă roase proteza de parcă ar fi pantof! Ei, nu mă plâng, că se putea și mai rău! Mai am un deget de țuică pe fundul sticlei adusă de Nana (restul l-am împărțit la diverși amatori). Luai o gură pe post de medicament.

Iar luai plasă cu știrile, erau in hindi. Dar le auzii pe alea de la ora 9 am, ăia se bat, acolo, nu glumă! Zicea că au bombardat americanii toată noaptea și că a fost atins și palatul lui Saddam. Că el o fi fost prost, să doarmă în patul lui!

22 martie.

Ieri am avut o frumoasă conversație cu fi-mea. Am avut noroc și cu ym-ul, că a funcționat bine. Zice că are "Prințul" și că arată bine. Coperta color, ilustrațiile alb-negru, 134 pagini, A5. Zisăi că e cam subțirică, dar ea spune că nu pare. Abia aștept să o văd! Mi-a promis că o s-o citească și ea. Făcurăm planuri și pentru jurnal, pe care o să-l ilustrăm cu pozici scanate. E, ne-am dat, ce mai! G corectează testele de examen. Până la urmă a mers bine, n-au fost întâmplări neplăcute, degeaba ne frământaserăm noi cu o seară înainte. Am zis eu că ne apucă psihoza? Mă scăldai, călcai o rochie pe care am cumpărat-o pentru Nana, dădui sandalele cu spirt, să se lase, că azi ne ducem, totuși la premiера lui Satiavrat. Vine madam Anand să ne ia cu mașina. O fi rugat-o el. Sunt amândoi plini de bunăvoință. Cel puțin ea, nu ne este obligată cu nimic! Uite că mai sunt și indienii de-ăștia! Cu bun simț și cumsecădenie.

Ieri n-am dat de ziare, deși le-am căutat de vreo trei ori. Au fost alții mai rapizi! Așa că ne-am mulțumit cu știrile de la radio. Despre război, desigur. De fapt, știrea, că tot pe aia au spus-o până seara. Cu lupte, atacuri, prizonieri, elicopter prăbușit cu 8 englezi și 4 americani, unii spunând că a fost un accident, ăilalți că ei l-au doborât etc. Suntem mult mai calmi. Nici n-am mai vorbit cu Nana despre război. Am vorbit despre anumita culoare a unor anumiți ochi, la care se asortează ochiul de pisică de pe inel, și la care trebuie să asortez eu o anume cămașă!

Se făcu noapte de mult. Ne-am întors pe la 7.30 de la festivitate. A venit dna Anand și ne-a luat cu mașina și ne-a și adus îndărăt. Trebuia să vină și bărbatu-său, mai ales să ne cunoască, dar avea probleme cu spondiloza cervicală, și îl cred, că știu cât de neplăcut e. Zise că, dacă mâine e mai bine, trimite după noi să ne ducem la lunch la ei. Din partea mea, mai bine nu, că nu am răbdare de nici o vizită. Eu sunt pe trei sferturi plecată acasă! Și mă duseră ei pe mine la fonctionul lor, de-am crăpat acolo două ore de nervi, că toți și-au ținut discursurile în hindi sau sanscrită, de ascultam la ei, încercând, o vreme, să înțeleg, apoi luând seama la intonație, la mimică, la plăcerea pe care o aveau să țină discursuri, apoi am

trecut cu studiul la cei din jurul meu. Pe rândul din fața mea, două scaune mai la dreapta, era un tip cu parkinson. Țala era mai tot timpul de acord cu ce ziceau cei de pe scenă. Uneori însă, nu știu ce avea, de nega întruna. M-am distrat pe socoteala lui, sărmanul, dar mă plictiseam de moarte. Abia mă țineam să nu casc, deși cocoana din dreapta căsca gura până la urechi și chiar cu satisfacție. L-am văzut pe Rădoi, care uneori se făcea Dinu Săraru, pe Dolănescu, și pe mulți alții, răbdare să fi avut, să-i caut! Mereu descopăr trăsăturile alor noștri pe fețele lor. În cele din urmă, a dat Dumnezeu și s-a terminat! La intrarea în muzeu, că acolo s-a ținut, la Muzeul Național, control ca la aeroport, am trecut prin trei(!) controale cu chestii de-alea de piuie, prin rame cu senzori, (cine avea geantă trebuia s-o dea la controlul radiologic, eu n-aveam) și prin două pipăieli de sus până jos, pe după paravane!!! Ce păcat că erau gagice, măcar aveam și eu o bucurie!!! Ne-am mai benoclat puțin la statuile vechi de secole și chiar mai mult de un mileniu, fapt care mi-a plăcut, dar numai puțin, că nu te lăsau polițiștii s-o iei razna de capul tău. Erau acolo și vicepreședintele Indiei, și vreo doi miniștri, de-aiia. Când a început, au venit niște cântăreți, care au cântat ceva de mangalam (rugăciune) și aveau și trei conch-uri, adică niște cochilii de melci marini, albe, măricele, în care suflau, de te răscolea la plexul solar. Vreau și eu... Dar G zice că trebuie să înveți de copil, că nu oricine poate să sune din el. Că a încercat el însuși la Durban, și n-a fost în stare. Ce dacă! De-oi mai avea pe ce, iau și eu unul. Și clopotul ăla pe care l-am luat, ar trebui să vuiască tot cam așa. O să iau și un băț de ăla special, ca să am cu ce-l face să vibreze, că mă zgârcii ca proasta și nu mă mai înduram de 25 rs să le dau pe el, după ce dădui 250 pe clopot, care fără băț nu vrea să răsunel!

La prânz mai vorbii cu Nana preț de o gaură, că mă grăbeam și nici noutăți nu erau pe agendă. Le-a dat cărți lui Gabi, Popeasca și dna Gosp și zice că s-au bucurat, nu mi-a zis și de TJ. Abia aștept să o văd și eu, deși nu cu prea mare interes. Este un fapt depășit, gata. Doar din curiozitate, ca pentru orice carte. Așa am făcut toată viața, după ce am terminat o lucrare, nu m-a mai interesat. M-aș culca, dar nu cred că pot să adorm. Nu mi-e somn. Aș bea o cafeluță... dar apoi nici că mă mai culc, deși, alte dăți dormeam și cu mai multe cafele, acasă la mine, nu aici. Mai avem 12 zile! Săptămâna viitoare întregă, și niște zile din cealaltă. Alea nu mai contează. Mergem acasă, mergem acasă! Mă duc să citesc.

23 martie.

Azi e o zi plictisitoare. G a corectat toată dimineața tezele de la examen, mâine le predă; eu am înnebunit calculatorul cu jocurile, ca să-mi trec vremea. Am adus apă filtrată de jos, am dus banane la copiii din curte (le-aș face o poză, dar or să-mi ceară și nu mai ducem aici la dezvoltat). Veni și Shishu Pal, cu niște exerciții de gramatică pe care nu le înțelegea (Doamne, ăștia nu știu nimic!), G nu vru să-l primească, zice că nu are voie, așa că mă ocupai eu de el, pe balconul de la intrare, că veni omul de la 40 km, cum să nu-l primești și să nu îl ajuți! După ce plecă îmi făcui de lucru cu mâncarea de prânz. Orez cu ceapă și varză, înmuiate în puțin ulei, cu masala, supă de pui și de roșii de la pachet. Bah! Nu era bun, deloc odată! G zisă că era foarte bun, e el binecrescut. Ar fi trebuit să mi-l pună în cap. Eu așa mi-aș fi făcut! Dar nu mai era nimic de papa prin casă. Și făcui și pentru mâine! Spălă vasele și se dete, că obosi la ochi cu corecturile astea. Azi nu mă duc la ym, păcat, dar așa mă înțelesei cu fata, să amânăm pe luni, s-o las să doarmă mai mult în dimineața asta.

24 martie.

Calculatorul vrea să se strice! Se înnegrește ecranul tot la câteva minute. Cred că nu mai merge ventilatorul, că nu se mai aude și nici nu mai suflă cald. Ar fi foarte trist, să ne lase tocmai acum, când trece timpul tot mai greu.

Mă trezii pe la cinci, în clopotul de la templu, mă durea și capul, îmi era și cald. Am venit dincoace și am tras niște tutun și vreo două guri de cafea rămasă de aseară, am ascultat păsărelele cele mici, și pe cele mari, una care face “procopiu” și alta care face ca un brotac de ăla mare, care apare în timpul musonului. Chiar și pe gili i-am auzit piuind de “bună dimineața”. Apoi m-am culcat la loc, până a sunat ceasul la șapte.

Mă dusei și eu cu G până la dept. că poate mai era ceva de completat la formularele alea de examen, nu era, așa că m-am întors singurică, prin grădina aia minunată, certându-mă cu sandaia stângă, care are ceva cu mine și mă bate la maleolă. Tot mai bine în adidași! Dar e prea cald! La cooperativă era încă închis, n-am mai așteptat o jumate de oră pe căldură, și mă doare și capul (nu mai am nici antinevralgice!). Am împrumutat de la cantină o ceașcă de zahăr, să-i fac ceai când se întoarce, și ne-om duce după aia să cumpărăm. Le dădai și fetițelor din curte trei santre, le promisesem kele, dar erau prea verzi. De la bănănar nu am luat, că mi-a fost frică de maime. Ieri iar au atacat cuibul de gili! A fost bătălie mare. S-au luptat eroic să-și apre cuibul, bieții gili, deși erau doi contra 20! Nu mai pot să le sufăr pe maime, că sunt rele. Latră precum câinii, guiță precum porcii și scuiță precum motanii! Și mai sunt și urâte, pe deasupra!

Nu mă simt în apele mele azi. Mă trezii cu arsură de stomac, și cu migrenă, și cu amețeli. Poate îmi trece dacă stau liniștită. Știrile de la ora 10 au fost tot în hindi. Jos nu era nici un ziar. Nu știu ce se mai petrece în război.

Zăcui vreo două ore, dar mă simt mai bine. Ce pisici, că doar n-om claca tocmai pe ultimii metri! Că și G a reînceput să ia antialergice și picături în ochi, că iar îi lăcrimează! O fi de la atâta citit, l-o fi tras vre-un curent, cine să știe...

Între timp i-am scris și biletele de examen pentru mâine, să nu spună că mi-a zis el să le scriu aseară (și eu n-am avut chef!), că așa și pe dincolo...când mă roagă el câte ceva etc, etc...

Gata, se făcu noapte, ora 10. N-avusei noroc să adorm pe când citea G, adormi el, eu mă ridicai din pat și venii aici, la amicul laptop.

Toată după-amiaza G a corectat tezele la gramatică și traducere, foarte încântat de ce de valoare mai sunt studenții lui, măi Marinele! Nu mai prididea cu laudele! Eu am adormit pe la ora patru, după ce m-am dat iar cu ben gay. Dar m-a mai lăsat, așa că la șase am plecat la internet. La B (Boby), nu mergea modemul, la P (Pișorență), mergea ventilatorul, care m-a articulat chiar la ceafa pe care de-abia o potolisem. Nana era pe fir, toate bune acolo, acasă.

S-a lăsat căldura, mai ales în timpul zilei. Mă dusei, pentru prima oară, singură la cooperativă. După zahăr și paste, că G nu avu timp să meargă. Am luat eu umbrela, să-mi facă umbră, după cum îi e și numele, dar sub ea parcă era și mai cald. Mi-a fost frică de maime să mai cumpăr și banane, că m-ar fi alergat și jefuit. Nu mai e de ieșit în timpul prânzului, cel puțin mie, nu-mi priește de fel, dimpotrivă! Am îmbătrânit, ce să fac! Da, dar sufletul, după cum spune Yeats, întinerește pe măsură ce corpul se uzează! Uite d-aia devenii eu mai înțeleaptă, așa, de-odată! Dar, cred că are dreptate. Când ești tânăr, sufletul rămâne în plan secundar, așa cum rămâne trupul la bătrânețe. Ei, nu-l pot eu înțelege pe Yeats, deși mă pasionează. Ar fi trebuit să-i citesc întâi pe Blake, pe Platon, pe Swedenborg. Doar pe Jung l-

am citit, și filosofie indiană, însă asta nu e de ajuns. Dar tot mai citesc la el, nici măcar, e o carte despre el, și opera sa. Și preocupările sale simboliste, și oculte, și masonice.

Iar se aud innuri de la templu. Cred că e o casetă, că cine să fie acum acolo să se roage, în miez de noapte? Sau, mai știi? Și cimbalele, sau clopote, ce-or fi ele. Păcat că au năvălit țânțarii, că aș fi deschis ușa la balcon. S-ar fi auzit mai bine și mai intra, poate, și puțină răcoare.

Mâine mă duc și eu la examen, sunt “coexaminator”! Măi, m-am ajuns, ar trebui să primesc și ceva bani, deși nu mi-aș dori decât leafa aia, odată, să mă duc să-mi fac cumpărăturile pentru acasă! Văd că nu mai face figuri calculatorul. I s-o fi făcut milă de mine și și-o fi zis să mai funcționeze o săptămână.

25 martie.

Ura! Am terminat cu examenele! Ura! Avem și leafa!! Despre examene scriu eu mai încolo. Acum avem un musafir (este 21.30), de la JNU, venit să ia legătura cu G pentru conferința de vineri (la care G lucrează de la prânz, de nu mai avusei nici o șansă la calculator!). G e ocupat cu el și eu mă strecurai să scriu câteva rânduri. Ne-am dus după-amiază în Kamla, am cumpărat niște materiale pentru Nana și henna pentru pictat mâinile. Din păcate nu am reușit să găsec magazinul ăla cu materiale din Kashmeer, dar găsii adresa acasă și o să mă duc mâine, singură (!), să văd dacă rezolv și cu asta. A, și i-am mai luat un costum din voal, verde China cu broderii, foarte frumos și elegant, 1125 rs. Îmi place foarte mult. Sper că va fi și pe gustul ei. După aia m-am dus la pișorență, dar nici acolo nu mergea internetul, așa că azi nu am luat legătura cu fata. Mâine, sper să fiu mai norocoasă. Tot mâine, (uite, acum îmi dau seama că este în același timp cu internetul), suntem iar invitați la Margaret și Nilima, la ceai. Dar lasă că mă duc la 14.30 la internet, poate o prind. Dacă nu, îi trimit un email. Nu prea am răbdare cu Jan Path-ul, dar dacă G nu e de agățat până vineri, n-am ce face. Dacă avem noroc, poate ne dau și banii pe examene, nu știu câți or fi, dar oricum, îi luăm, nu-i dăm. Deja am intrat în starea de agitație de dinaintea plecării. A, și am mai făcut ceva: le-am cumpărat la copilele astea din curte, trei perechi de chapali, și le-am făcut fericite. Să fi văzut sărituri, să fi auzit chiote de bucurie! Bine că ne-a ajutat Dzeu de le-am putut face fericite! M-am bucurat cât nu pot să spun, de bucuria lor! Îmi face mare plăcere să fac oamenilor o bucurie cât de mică. O să le cumpăr și câte o păpușică, le-aș fi luat de azi, dar cu G după mine, nu am putut să caut, că n-are răbdare la cercetat. Și așa era cu dinți pe mine, că ne-am rătăcit printre străduțele alea și n-am reușit să dau de magazinul ăla, cu cașmiruri. Altfel, i-a făcut și lui plăcere să le oferim papucii ăia! După aceea, când am coborât să sun la Margaret, m-au văzut și m-au strigat “auntie, auntie” și mi-au ieșit înainte și, cred eu, mi-au mulțumit, că și-au împreunat mâinile, ca pentru namaste.

Și și-au băgat fruntea sub mâna mea, ca pentru mângâiere, ca Bulică! Mai să-mi dea lacrimile. Dar, pentru fericirea lor, am fost și eu fericită, și cred că e un prilej de mulțumire către Dumnezeu, că mi-a dat posibilitatea să le fac această neînsemnată bucurie!

Gata, a plecat musafirul, trebuie să mă car și eu de pe calculator. Mai scriu eu la noapte, dacă am loc.

26 martie.

Am fost în Jan Path cu G! A lăsat treaba cu conferința și a mers! I-am luat o geantă pe cinste lui Nana, 1575 rs! Dar nu-mi pare rău. Nu mai iau și pentru mine, și am mai renunțat la câte ceva! Din păcate nu am găsit cămăși cu măsura ce mă rugase ea, dar poate merge și ce am luat. Am luat, de asemeni, băț pentru clopot, care nu vrea însă să cânte! M-a păcălit

negustorul. Mor de necaz. Nici de mâncare nu-mi mai trebuie! De ce n-oi fi cumpărat eu și alt clopot? De zgârcită? Poate vine Chitraranj pe aici și îl trimit pe el, îi dau și bani de scuter, că singură nu mă duc. Și uite-așa, în loc de 275, o să mă coste 375, cu drumul, plus 150 pe care i-am dat pe ăla păcălitu'! Și asta numai fiindcă m-am tocmis să mi-l dea pe ăla mai ieftin. Mi l-a dat, dar nu cântă! M-a păcălit! L-a schimbat când s-a dus înăuntru să-l ambaleze. Mitocanul! Sandalele mi-au făcut bășică la călcâi, că nu-mi ajungea aia de pe gingie! La ora 5 pm, plecăm la Margaret. Alte 200 pe transport! Mai am de mers în Kamla, mâine, dacă vrea domnul (G)! Internetul nu merge, o să mă duc deseară, când ne întoarcem din vizită. G doarme, că a obosit, nici azi-noapte n-a dormit decât puțin, că a scris la conferință. A, mi-am luat și mie un inel cu black cross, care arată bine, pe mâna mea zbârcită!

Am fost la Margaret și Nilima, m-am bucurat să le văd și întristat că n-o să le mai văd. Aproape că era să-mi dea lacrimile! Când am zis "see you!". Care "see you"? Nu mai există alt "see you"! Doar dacă le aduce Dumnezeu prin România A, tare m-aș bucura! Dar nu prea cred. Sunt triste despărțirile, la bătrânețe!

A fost Ashok pe aici, să întrebe dacă îl primește la conferință! Știa de la ambasadă. (Săracul, mi-e milă de el. L-a speriat G prea tare și nu mai are curaj de fel.) Acum veni celălalt, nu știu cum îl cheamă, de la JNU. Fac pe proasta și nu mă bag în vorbă. Îmi văd de ale mele. Mi-e foame, abia aștept să plece. Și G dă semne că-l așteaptă să plece, cred că tot de foame. Bănuiesc că și acesta vrea să vină în România. Dacă aș avea bani le-aș da tuturor, să aibă de avion. Dar neavând...

Mi-adusei aminte, zice Nilima: "acum vorbești bine engleza, tocmai când pleci. Că mi-a zis mama că a înțeles tot ce ai vorbit cu ea la telefon!" Ei, dacă a spus ea, "dificila" Margaret că m-a înțeles, înseamnă că stau mult mai bine decât acum o lună, când am vorbit ultima dată! Sunt niște scumpe, amândouă! Le iubesc!

Mai voiam să spun despre doi pomi, pe care îi uit mereu când scriu. Unul este pomul cu teci, care, când bate vântul, sună ca ploaia pe acoperiș. Pe el ar trebui să îl înregistrez, că de pozat, nu pot, e relativ departe și i se vede doar vârful. Celălalt este pomul cu ciucuri. Pe el l-am pozat. Are niște ciucuri roșii pe post de flori. E plin, seamănă cu un cireș, cum arată el din depărtare. Au înflorit și leandrii, I-am văzut azi pe mijlocul străzii, când veneam din Jan Path. Mi-a părut bine că am apucat să-i privesc. M-au bucurat. Margaret zicea că a descântat crinii Amarillia, să înflorească până ne ducem noi, că îi are de când locuiam în D5, de acum 25 de ani, și eu i-am ținut minte și mi-a făcut plăcere, iar ea s-a bucurat că mi-am adus aminte de ei! Domnul ăsta nu mai pleacă! Vorbesc despre filosofi și postmodernism, aici G strică, el e ăla care îi ține conferințe, celălalt abia apucă să zică "ya, ya", că doar n-o să-l întrerupă și să plece.

Nici azi n-am reușit să iau legătura cu Nana, că nu mergea nici la B, nici la P. Dacă nici mâine nu merge, îi dau telefon, ca s-o liniștesc. Și poate, îl car pe G și în Kamla, dacă am noroc să aibă chef. N-am eu curaj să mă duc singură, dar mi-ar fi mai bine fără el, că mă stresează! Dacă m-ar auzi, aș da de belea, că n-ar mai veni! Hai, că-l trimite acasă!

27 martie.

A sunat Esha dimineață și a promis că trece pe aici. Între timp a venit Chitraranj și l-am trimis în Janpath după clopot. Văd că nu se mai întoarse, de aproape patru ore, sper că nu i s-a întâmplat nimic pe drum! A venit și Esha, apoi, și a zis că a făcut două ore până aici! Esha e o ființă foarte sentimentală și țin la ea foarte mult. A fost plăcut să ne amintim de timpurile

de acum 20 de ani, de fete, cum erau ele și cât de bine se înțelegeau. Mi-a zis că dacă mă întorc, să stau la ea, îmi dă o cameră și fac ce vreau eu! Ce să vreau eu? Nu mă mai întorc. Am promis că ținem legătura pe em. Durerea ei cea mare este că Radha, care e de o seamă cu Nana, nu are nici un prieten și nici nu are de gând să se mărite. Și a mea cam tot așa este! Dar ce știm noi, ale bătrâne, cum decurge viața tinerilor acum! I-am trimis Radhei, costumul gri de la Nana. Esha a venit cu șuncă. Pe care am ras-o acum, după ce a plecat. Îi păstrai și lui Chitraranj. Dacă o fi mâncând carne, nu știu. G și-a terminat, har Domnului, conferința de mâine, eu i-am trecut-o pe dischetă și am dus-o la Bobi s-o multiplice. Acum s-a culcat și m-a lăsat la computer cât vreau eu. Numai că eu sunt cu grija băiatului ăluia! Până o veni, n-am liniște! Mai bine nu-l trimiteam! S-o fi dus cu autobuzul, deși i-am dat bani de scuter? (De când n-am mai mâncat carne, îmi pică greu șunca! Și nu mai am triferment!)

A venit, în sfârșit, tocmai după ora 8 seara! Mi-a adus un clopot care funcționează, dar a dat pe el 562 rs! Plus transportul, m-a costat 670! Când îl puteam lua alaltăieri cu 275! Așa-mi trebuie! Dă-i în pisici de bani!

Vorbii și cu Nana, o mulțime, o oră! Era îngrijorată că nu știa de noi, voia să ne sune. Și eu aș fi sunat-o dacă nici azi n-ar fi mers șandramalele. I-am mai povestit despre geantă și despre alte chestii pe care i le-am luat și era bucuroasă. Dar cam tristă, că e singură. Apropo de ce spunea și Esha de Radha, care stă și face curat prin casă sau se ocupă de grădină! Când nu e la servicii.

Citirăm prin ziare despre război, sper să ne ajute Dumnezeu să plecăm de aici și să ajungem cu bine acasă. Veni și o cp de la Vinode, căruia i-a murit mama de curând, o zi, două. Mor mamele... fie-le țărâna ușoară! Stai, că aici se incinerează, nu știu cum s-o fi spunând, altceva în afară de condoleanțe. Îl sună G acuma. Vine duminică pe aici.

N-a curs apa toată ziua. Ciuciu baie! Ne ducem mâine la conferință nespălați pe capete! Poate o veni peste noapte, dacă avem noroc. Dacă nu, nu!

30 martie.

Mă ocup de bagaje. Aoleu, câte probleme îmi fac, deși, dacă mă iau după fi-mea, nu am toată greutatea! Da' așa sunt eu, cu zdroaba! G e la un seminar de antropologie, își face de lucru, să-i treacă timpul mai ușor! Hoțomanul! Mă lasă pe mine să-mi bat capul și să mă huțupesc cu valizele pe cântar! Ce bine că l-am cumpărat, aș fi fost disperată acum, că mie mi se par grele, dar nu au decât 17,una și 16 kg. alta.

Alaltăieri am fost la JNU, unde G a avut o conferință despre studiile de indologie în România. Ne-au dat și lunch, ne-au luat și adus cu mașina și i-au plătit și conferința cu 500 rs! Așa, mai zic și eu! Bineînțeles că am uitat aparatul foto acasă și tare mi-a mai părut rău. Pomi înfloriți de să te-apuice nebunia, vaci și "traffic gem", peisaje frumoase, că JNU e cam afară din oraș (am mers mai bine de o oră până acolo), pe niște coline, cu pomi mulți și niste roci, de mai mare frumusețea! De, de, mă, de! Dacă-l uitai! Veni și dra.Țane, de la ambasadă! Veni și Satiavrat cu Usha lui, care, ei au aranjat pentru G să țină conferința asta. Usha, o drăguță aici, în India, a făcut glume, a fost veselă, deși în timpul conferinței mai moțăia câte puțin. Au fost și Chitraranj și, desigur Ashok. Au mai fost mai mulți tipi, doctori sau doctoranzi la JNU, profesori, lume savantă, ce mai!

Ieri am fost iar în Kamla, să caut magazinul ăla cu kașmir. L-am găsit, dar fără kașmir, că s-a terminat iarna și au plecat acasă la ei. I-am mai luat Nanei câte ceva țoale, apoi am fost și în Camp și i-am comandat și cerceii asortați la inel! 500. Azi sunt gata, mă duc pe seară să-i iau și cumpăr și cuțite, și caut și niște cruciulițe pentru ale mai bătrâne de acasă, că doar n-o

să le dau cadou zdrăngănele! Nu se face! Și cam atât. Sunt în plină agitație (mai bine), cu plecarea. Nu vreau să mă gândesc la război și la zborul pe care-l avem de făcut! Chiar prin preajmă: Emirate, Iraq, Turcia! Lasă, Dumnezeu, are El grijă de noi! Să mai sunăm la Emirate la agenție miercuri, să vedem dacă totul e în ordine cu plecarea.

Mă dusei de pomană la chat, că nu era! Nu-i nimic, îi trimisei un em de vreo 20 de minute, că în restul timpului le citii pe ale mesaje necitite. G veni de la seminar cu o servietă de plastic și cu o medalie! Și se culcă, după ce păpă, desigur. Nici ceai nu mai vru! Deși a plouat azi noapte, nici nu se cunoaște. Tot cald e. Lasă că nu murim încă 4 zile!

Termitele astea de copii, îmi mâncară mai bine de o duzină de banane! Păcat că nu mai am. Dar cred că nu mi-ar ajunge nici un întreg cărucior! Auntie, uncles, nu mai putem ieși din casă de ei! E, copii! Ce știu ei? Poate cred că am vreun bananier în casă! Ziceam să le iau niscaiva jucărele. Dar se înmulțiră! Se făcură șase, dacă nu șapte! Au dreptate ăștia să nu le dai de mâncare la maimuțe, că nu mai scapi de ele, vin cu toată liota! Așa și ăștia!

Măine o să ducă restul de cărți la bibliotecă. Ce pisici facem până joi seara? Că bagajele le făcui! Cred ca o să le mai fac o dată sau de două ori, așa, ca să-mi fac de lucru! O să ne batem pe calculator, asta o să facem! Și o să mă mai duc și la internet!

Da, am fost în Camp și i-am scos cerceii Nanei, care sunt foarte frumoși! Mi-am cumpărat și cuțitele, și vanilia și biri (bidi-țigări dintr-o frunză ca un cornețel cu câteva grăunțe de tutun) pentru poliția română și ne-am înapoiat încărcăți de fructe, chikoo, mango, pepene verde! Vinode ne aștepta, și încă mai e aici. Le-am făcut ceai, fructe, masala tea și acum mă așezai pe scaun, că mor de picioare.

31 martie.

M-a apucat burta! Ieri am băut un pahar de coca-cola, am mâncat o bucata de pepene, una de mango și un chikoo. Și a fost de ajuns! Toată noaptea am fost ocupată. Noroc cu sapsoranul! Dimineață floțaii rufele alea murdare, pe care nici n-o să le mai iau acasă, mai băgai câte ceva prin valize, și plecarăm la bancă să lichidăm contul. Ciuciu! Nu intraseră banii. Aleargă la financiar, o cladire de 4 etaje, cred că am fost din birou în birou, de la unul la altul, până ne-am întors la al doilea, de la care plecasem. Sute de funcționari, ei știu ce treburi aveau, dar printre atâtea mâini, cum să nu se fi rătăcit bill-ul ăla al nostru! Am avut noroc de un domn mai cumsecade, care a mers cu noi din om în om până i-a dat de urmă și care a promis (!) că azi sau mâine, o să avem banii în cont. Să-l lichidăm! Să avem de taxi și pe drum. Dar e atât de cald! Măine iar o plimbare prin căldură. Măcar de n-ar fi și aia de pomană! La întoarcere dădurăm de Chitraranj, pe care îl pusei să facă ceaiul! Mai stau și eu jos, că de la căldura asta, mă dor picioarele rău, și se cam și umflă. Ne și cântărirăm, cu ocazia valizelor; eu 50 kg, G 99! Slăbirăm destul de mult, eu 6, el, cred că mai mult, că nu a vrut să-mi spună câte avea la plecare!

După-amiază am dormit. Cred că două ore pe puțin. Așa că nu e de mirare că acum la ora 1 noaptea, nu pot să adorm. Asta și pentru că mă chinuie grijile cu plecarea! Au fost pe aici Majumdar cu nevasta, să-și ia rămas bun. Voiau să ne invite la dinner, dar am refuzat, până acuma n-au avut timp. Acum nu avem noi stare de dinnere. Când încă mai erau ei aici, a apărut și Vinod. Fusesse la seminarul de antropologie, voise să vorbească despre teoria lui cu Ravana, dar nu l-au ascultat. Deși nu voia să arate, am simțit că era amărât și jignit. De, dacă n-are patalama! Dacă avea, ar fi fost o somitate. Da' și ăștia de aici, ca de oriunde, sunt câini între ei. Imi pare rău pentru el! Are un suflet mare, e inteligent, plin de imaginație, dar, sau poate de aia, nu se potrivește nicăieri: nici în familie, nici în societate. E un singuratic care își

vede de visurile lui, în pofida tuturor. Mi-a adus o acuarelă, cred că a făcut-o de curând, sau poate special, plină de sensibilitate. O s-o pun în ramă, acasă. Când eram la pișorență la email cu fi-mea, a venit să-și ia rămas bun de la mine. E foarte greu să-ți iei rămas bun de la cineva pe care știi că n-o să-l mai vezi niciodată! Cel puțin mie, îmi este. Ce poți să spui? Care cuvinte să exprime starea psihică atât de complicată? Cred că doar tăcerea o poate exprima, dar atunci ar trebui ca oamenii să simtă ceea ce gândesc ceilalți, și e cam greu, poate doar între suflete care știu că sunt toate din aceeași origine, din aceeași voință intuită doar, și de dincolo de simțurile, de puterea noastră de înțelegere.

Mă tot gândesc ce ne-a adus pe noi în India, acum, la bătrânețe, când nici nu ne închipuiam că o să mai ajungem pe aici vreodată! Și uite că plecăm poimâine și încă nu îmi dau seama de ce am venit! Ce chemare a sorții ne-a adus tocmai până aici, tocmai acum? Că nimic nu e la voia întâmplării, deși unii susțin că haosul este cel ce ne guvernează. Numai că eu nu cred. O rațiune trebuie să existe, încă ne descoperită, poate să dureze destul până să o aflăm, dar sigur aici am venit cu un scop. Poate o împlinire sufletească, poate descoperirea unui aspect necunoscut până acum al firii noastre, poate o izolare în doi, pentru a ști cum mai stăm cu sentimentele și cu înțelegerea. Cine știe? Cert este că ne-am înțeles, că suntem tot ca acum 37 de ani, și că ne completăm reciproc, că știm fiecare ce gândește celălalt, că ne împlinim, cum spuneam ca suflete gemene. Cu toate certurile, și nervii, și hachițele, și stările proaste, și disperările, și angoasele ce ne bântuie. Dar astea toate, pe planul realității materiale. În ce privește planul spiritual, faptul că aproape șase luni nu am avut altă distracție, decât cititul, nu tv, nu spectacole, nu societate, în schimb reclusiune și lipsuri, din belșug, și totuși nu ne-am spart capetele, nu ne-am făcut zile fripte și nu ne-am urât, înseamnă că “ce de valoare mai suntem noi, Marinele!”, ca să încetez cu filosofia asta siropoasă!

Io-te că e aproape două noaptea! Nici gând să-mi fie somn. Dacă mă duc să mă culc, îmi năvălesc în minte toate bagajele, kilogramele, gulabele, războaiele, scăpările din vedere și mă tulbură de tot. Mai bine mai stau. Somnul ăsta de după-masă ar fi bine să mă cuprindă joi, când vom fi pe aeroport toată noaptea! Și apoi toată ziua pe drum! Ah, abia aștept să ajungem acasă, s-o strâng pe Nana la piept, că ce dor îmi mai este de ea! Dar și ce noroc cu internetul ăsta, că nu știu cum aș fi suportat timpul fără știri zilnice de la ea! Cred că dădeam toți banii pe telefon, asta făceam! Și să mă văd cu toate gagicuțele mele, că și de ele îmi este dor. Și de canastă. Și de tv, de ziare, de țigări mai acătării, de Miranda, de supermarket, de bisericuță, de piața Reșița, de Big, de 781, de sect. 4, de București, de Românică! Mamă, ce de patriotism pe mine! Și, cum spune G, acasă n-o să-mi fie dor de gili, de lovidragi, de palmieri, de flori și de ciripeli de păsărele? O să-mi fie! Ei, nu poți să le ai pe toate! Dar Esha, Lila, Margaret, Nilima? De ele, n-o să-mi fie dor? Ba da, o să-mi fie! Dar, cel puțin pentru un timp, o să ne trimitem emailuri. Nu încetez să mă minunez la descoperirea acestui internet! Ce păcat că sunt bătrână, cine știe ce minunății mai apar peste 10-20 de ani! Ei, dar, poate că o să le pot urmări și eu de pe undeva, de acolo! Parcă poți să știi cum e și cu quarcii ăștia? Si sunt destui care cred, mai deștepți decât mine, uite Jung, Yeats, Blacke, Platon, Aristotel. Hai, să nu mă bag unde pot să-mi prind urechile. Și nici să bat câmpii despre lucruri pe care nu numai că nu le știu, dar nici nu le pot intui. Sper să existe, pentru că și eu, ca tot omul, vreau să cred! Măi, Marinele, nu te da prea de valoare!

Începui țigările de mâine, dacă nu mă culcai. Mâncai și o banană și o santră, poate mă apucă burta iar! Lasă că acasă nu mai am bunătăți de-astea oricând! Doar cu țigările o s-o duc bine, că aici m-am chinuit, dar m-am învățat și cu astea, ce să fac, un fel de Carpați fără filtru.

Acum nu mai pot să fumez decât cu țigaret! M-am dat! Mare Lady! Când mă văd ăștia care vin pe la noi cu țigara, mai că nu borăsc, așa strâmbă din nas! G mă ceartă, “da’ mie, mie, mie, mie nici că-mi pasă!” Cine mă iubește, mă acceptă așa cum sunt, cine nu, nu mai vine a doua oară! Gata, e două jumate, mă duc să încerc să dorm.

1 aprilie.

1 aprilie! Ah, de când te număram pe calendarul de la Gabi! Uite că veniși, în sfârșit! Azi, ne păcăliră ăia de la bancă! Era închis! Frumos, nu? Ne ducem mâine. Barem de-ar fi ajuns banii ăia în cont! Am fost și la bibliotecă și am dat cărțile, drept care, toată ziua mi-a citit G din ziare, dar pe seară n-a mai avut ce. E și iritabil, mai sună și nărodul ăla de Ashok să ne spună el că a intrat leafa pe martie! Și G se înfurie de să-l apuce urticaria! Am sunat la agenție să văd cum e cu plecarea, și am aflat și despre kilograme. Nu s-a schimbat nimic. Zborul este la ora planificată. Am vorbit puțin cu fata, că mergea prost ym-ul, mă duc mâine seară, poate am mai mult noroc. M-am mai huțupit cu bagajele, sunt cam prea multe kg. Mai ales că mai iau și dulciuri! Mai sunt două zile! Nu știu cum le-om trece! Cumva. Din război aceleași știri: lupte grele aproape de Bagdad, răniți, morți, bombe, proteste etc, etc. Doamne, ajută-ne să ajungem acasă, Te rugăm.

2 aprilie.

Zece mii de nervi ne-am făcut de dimineață, până ce am reușit să scoatem banii pe examene! Nici gând să-i fi trimis în cont, dacă nu ne duceam la financiar, rămâneam fără ei!. Plus că hârtiile erau pe George și actele pe Gheorghe. Am simțit că turbez! Pentru 2000 rs.! Mai puțin de 200.000 lei. Dar măcar avem ceva bani pe drum, dacă reușim să-i schimbăm în molar. Mai avem și mâine de luat 1000 rs, pe trei zile, salariu, plus 1000 soldul din bancă. Oricum, mi s-au pus la ficat rupiile astea. Plus că, de stres, iar m-a apucat burta. ăștia citiră la radio o listă cu țările unde a apărut pneumonia asta necunoscută și ucigașă, chiar așa îi zice “killer pneumonia”, și era și Românică printre multe altele.

Kurup ne-a invitat la ceai, de rămas bun, la ora 5. Ne ducem, ce să facem, deși nouă numai de ceaiuri nu ne arde, mai ales mie, care nici nu le suport. G păpă și se culcă. Pe mine mă doare ficatul, că mâncai iute, că mi se sparse o samosă în macaroane. Ultimele pe care le-am mai pregătit. Mâine luăm de la “tibetani” ăia, care de fapt, sunt din Punjab. Alte iuțeli!

3 aprilie.

Știe careva ce zi e azi? Cum nu? Azi e Ziua! Ziua în Care Plecăm! Da, a venit, în sfârșit! Aoleu, ce emoții am!

Mă trezii de la 6.30, și G la fel. Cine să mai doarmă? Iar am probleme cu burta! Deși m-am ținut de la fructe, de la coca-cola, degeaba. Și am luat și saposan. Noroc că nu mă și doare.

Ieri după-amiază a venit Solanki să-și ia rămas bun și ne-a vorbit numai despre orbii și leproșii lui, pentru care face asistență voluntară de 20 de ani, pentru că așa i-a spus lui “the Goddess”. Dacă am mai făcut uneori mișto de el, că de, așa e omul, păcătos, acum retrag tot și îmi exprim deplina admirație pentru devotamentul și compasiunea sa. Să mă ierți, Solanki! Apoi ne-am dus la Kurrup la ceai, care Kurrup, a fost tot o miere și un lapte! Când eram acolo, a venit Esha, a stat și ea un pic și am plecat sus. N-a apucat ea să se așeze și eu să fac un ceai, că veniră patru studenți, apoi încă doi, Esha plecă, eu făcui iar ceaiuri și pusei pe masă ce mai avui, pe la 7 plecară, alergai (la propriu) la ym, o mai prinsei pe Nana, dar prost

de tot, cu deconectări și întârzieri, adusei ziarele, mă întâlnii jos cu Ashok, care n-avea curaj să vină sus. Il luai eu cu mine și îl liniștii și îl convinsei pe G să se bucure.

Ne duserăm după cecul de salariu. Cum credeam noi că e gata?! Abia dacă l-au găsit tocmai în cel de al doilea Birou, în care am așteptat, ca și în primul, de altfel, mai bine de o juma de oră să vină clerkul, că nu vine nici naiba la ora fixă la program! Până l-au căutat, chiar și prin alte birouri, până au cercetat, până l-or fi găsit, ne-au spus să ne ducem peste două ore la bancă. Și e o căldură și o umiditate mare afară... Cum naiba să nu mă apuce burta? Nervi, cald, emoții... Venirăm acasă, că aveam crampe. Luai și o linguriță de cafea crudă cu apă, poate are efect! Și mai trebuie să mergem în Camp, să luăm gulabe. Aș avea multe de descris dar nu pot acuma.

Gata. Le făcuram pe toate. Lichidarăm la bancă, cu nervii respectivi, că am stat la cozi, și tocmai billul nostru ne venea! Asta, după ce ne-am dus din nou la financiar, secția V, să luăm cecul, care nu venise, desigur! I-am strâmtat și brațara Nanei de la Esha (și nu mi-a luat nimic, a spus că sunt clienta lor!), am luat și gulabe, am mâncat la Tandori Restorant, pui cu orez, foarte bun și de loc nociv! G răcnea că o să moară de foame. Tot de stres, bănuiesc, așa că am mai luat o porție de paste cu vegetale de la tibetani, banane. Și iată-ne acasă. El s-a culcat, fericitul, eu nu pot. Căldura mare, mare, bine că plecăm. Turnai o căldare cu apă pe mine, de mă răcorii, că leșinam de cald. Noroc că curgea. Acum aștept să se facă 5 să mă duc la ym, apoi termin de făcut bagajele și gata, așteptăm să se facă ora 22. Și plecăm! Doamne, ajută!

6 aprilie.

Acasă! Am ajuns alaltăieri seara, după mai bine de 27 ore de călătorie, obosiți și fericiți. Drumul a fost foarte obositor, probabil că cei 65 de ani ai mei și-au spus cuvântul, doar l-am mai făcut de 5 ori înainte și nu m-am simțit chiar atât de istovită.

Nici sănătatea nu m-a ajutat prea mult, faptul că aveam stomacul pe "action" a fost un coșmar.

La intrare mi-au confiscat țigările și o brichetă, nici gând să fumez toată noaptea, până la îmbarcare. Din India în Emirate am urmărit zborul pe ecranul tv de pe scaunul din față, că aveau camere și puteam vedea ce vedeau și piloții din cabină. Am mai văzut și filme, muzici. Nu ne-am plictisit. Se luminase, era senin și mă simțeam ca un E.T. privind frumusețile ce ni se dezvăluiau adânc sub "nava mamă". La Abu Dhabi, în aeroport, palmierii pe care-i admirasem la venire, m-au nefericit: erau din plastic! Ca toate "iluziile mele, care le-am avut"! În schimb mi-am cumpărat țigări și am fumat câte am putut, că ăștia, civilizați, aveau spații amenajate și pentru vicioși. Și am profitat de mai multe ori și de cealaltă facilitate. Mă luase somnul, am stat acolo destule ore, ne era și foame. Am atacat gulabele fetii, că eram leșinați. Cafea aveam, că am putut să-mi mai fac câte una din rezerva consistentă de nes și zahăr luate din Delhi. Am mai vizitat shopurile fabuloase, cu prețuri astronomice, ne-am mai uitat la tv. speriați, mai ales eu, de știrile de război. Parcă nici n-ar fi fost decât pe ecran. Nimeni nu părea deosebit de preocupat. Spre Turcia am zburat pe ocolite, peste Armenia, cred, dar nu ni s-a întâmplat nimic. La Istanbul, parcă eram cu un picior acasă! Și peste două sau trei ore, l-am pus și pe celălalt!

To Esha

My dear Esha, even I am not yet able to reach the Internet, I write to you now, and I will try to send it by Nana's help. I asked George and Nana, who, both of them, have access to it, to send you a message, but nobody seemed to hear me, even Nana tried herself to come in touch with Radha and failed! I don't know why. Today, I discovered a shop with access on net, and I am going to try also myself. This is to excuse myself, but you have to believe me, I had not forgotten you! ('I had not...' or 'I have not', I am not sure, but if I start making this kind of problems, who knows when I'll be able to write to you. So, try, please, not to observe the mistakes I make, but to look for the meanings of what I am trying to say, please, please. In fact, this is the first letter I write in English after many years, if not the first at all!)

So, coming back, to the main story, we reached safely at home, after too many hours of travel, 22, I think! Nana was waiting for us in the airport. She was happy for a day or two and after that she got used with us, and more or less, from then on, she neglected us. Do you know another kind of children? Anyhow, I am the happy one, having her, at least over the nights, near by, in her room!

This is the second letter I write to you. The first one, which I didn't send, was written in the Big Friday, before the Easter, and because that time my mood was another one, I will transcribe it to you: "I didn't go to church, hope God will forgive me, even I have not any excuse! I prefer to stay at home and write some thoughts for you. In the Easter, children use to go and celebrate in their parent's house. When we were young, we use to go to my father's. Now, he is not anymore, all the other older relatives of both of us are gone, so is our time to wait for our child to be home with us! Only, she seems to prefer to be with her friends, and I don't blame her! What fun can she have with us? Two old people, each of us with his own thoughts, staring absently at tv! By the way, G is suspected of being diabetic! So, not good food, not cakes, not any drink, even not soft drinks, only water, and coffee without sugar! So, not guests, no child, no cooking, not work! For my spinal cord, seems to be a blessing!

Here we came in the springtime again. The trees started growing leave again, some of them even flowers. It is the narcissus and tulips time, and it fills my soul with joy, hope and colors! It is still cold enough inside the house, but outside is pleasant and the sunlight is a blessing! Sometime is raining, other time is sunny but I don't know why this year I am not as happy as I used to be some time ago. Is it the age? Three-four years back, I used to thank God for the joy of the new leaves and flowers He blessed me with, for another year! Why am I not impressed anymore now?

The three-four friends I have here, are very happy having me back! They are coming almost every morning to see me, have a bit of coffee and talk about the life, prices, grand children, theirs, I have none, to be proud with! Both of us, myself, and G, asked Nana to do something in this problem, and she said: "you, peoples, must be mad!" But we still hope! (She also tried to send e-mail to Radha, but she could not. It didn't go away. She asks Radha to try she first, maybe it will work that way.)

So, this Easter is a pour one. Not the traditional lamb, not because of money, but because I am pity for the pour animal. I've reddened some eggs, just to respect the tradition, but nobody will eat them. (I had to throw them away!) Instead of lamb, I bought some chicken and some fish, and I think is o.k. But the spirit of Easter is not anymore! Not smell of cakes in the kitchen, not guests to be waited for, not any expectation, not any surprise! (Do you see how many "not" I used? That time my mood seemed to be very low).

In the time I was there, in India, my pension got higher, and for few thousands more, I lost much more, because I have not anymore gratuity on transport, and some other facilities I had before, and, anyhow, my pension is very small. Doesn't matter!

I've found my book waiting for me at home and that was a reason for happiness. I am not that proud as someone may think, but whoever read it, liked it. Maybe they were polite, or did they tell the truth? Anyhow, the editor asked me for another one, but I am not sure I will do it. At least not now, because I am not in an adequate mood! I am, somehow depressed, I don't know why. Maybe I am still missing India, maybe I didn't find yet my own self and my own place under the sun! Who knows? But I am sure, I will cross this miserable period. Soon! I am not feeling in my best health, maybe this is the cause. This is not at all a happy e-mail. But be sure I will leave behind this period. I hope G's diabetes will not be confirmed. Will know sure after two weeks, when he will repeat the analyses. He made them twice, each time with another result, so there is some hope next time. It is difficult to cook, I don't know what to give him to eat, and how much! I eat as much as him, but I must eat more, because I lost some kilos, and I have had ten years ago tuberculosis! Just to have an idea how the life is going on here in "liberty". I was working myself to death, just to gain some money over my pour pension. Luckily, God helped me to get my health back, but I have to be careful.

So, dear Esha, it was not a merry letter. But in the summer, when this springtime depression will pass, I am sure I'll feel better!

I am missing the flowers, the university garden, the trees, the birds, and even the naughty monkeys!

And I miss you, I am so sorry we couldn't be together for longer time. But I hope and pray to God, to bring you here sometimes. I don't know why we couldn't see each other more times, but it was a miracle we were together, even for short time again, wasn't it? And perhaps writing is an easier way to reach the other's soul. I have not restrains and inhibitions in writing."

Here is the end of first e-mail.

Today is 21st May. G has not diabetes! This is very good news. But still he has to eat less, he must get slimmer. Now he walks all the way to his office every morning, more than an hour! And he is happy! He said he feels like flying! Now he is away, on a trip, in North of the country. By train, not by walk! Nana did not came back from the office, I am "home alone" and spend my time chatting with you! My mood has improved a lot from first e-mail up the page. And I think I'll continue to write tomorrow, because you cannot imagine how hard and how long time I worked to this one! Kisses for you!

Hello, my friend! It is already 7th June, I don't even remember how many days have passed from my first two pages! Will you forgive me? It seems to be more a kind of diary than an e-mail letter!

Two months passed since I left India. From now I should be accommodate here. But still I don't know for sure, how and where am I. I don't understand why I cannot pull myself

together. I feel empty, useless, burden for the others, even I know for sure all these ideas are only in my mind. This is the shock of the oldness, I think. It's awful.

On 3rd June, we did celebrate 37 years from our marriage! Much more than half of our life! "Celebrate" is a kind of speaking, because it was only in our souls, not feast or friends. Only Nana for a while. But I am grateful to God for every day of all these years, because, good or less good, as they came, all were happy, and we were together, no matter what came on us! And we were lucky to have each other! Even we quarreled now and then, even were so many times without money, but dreaming and hoping.

Not everybody can say those words! None of my friends I have here, can say they are happy. One of them, Cristina, who was like a sister to me, whom I knew from the faculty, had died 8 years ago, after a divorce from a husband which was cheating her, and the mother in law grabbed her two small daughters. She got breast cancer, and after ten years of suffering, she died. I was with her in the last days. (Her ex-husband died before her, also cancer, I think). She was so distressed, that she did not want a priest!

Other one, Felicia, is widow for more than 7 years! She has a son, 30 years old, very talented, film director, with some international awards, Ph.D. in USA. But a very bad man, beating and treating her very bad. She is very unhappy and miserable. I think she is going mad.

Ana, was my friend from the childhood, before going to school. She was happy, two children, good, both of them, but in one morning, Dan, her husband, died by heart attack.

And so on...

But I know one, Any, job college, she is happy, but they don't have children. Maybe is better so!

Elena is not only widow, but her daughter, very good piano player, lost her mind, immediately after finishing the music faculty!

So, I have to be grateful to God, and stop complaining and feeling sorry for myself!

George worked all the day, now is sleeping. He writes a book about the time he spent there, in India, and prepares some papers for the Anthropology Congress, 4th July, in Florence, Italy.

Nana is somewhere, playing bridge.

I am here, with you, after the middle of the night. And I don't know yet if to send or not to send this e-mail.

July, 6th. My dear Esha, I don't remember the last day I wrote to you. I am alone in the house. George is now in Florence, for some Congress in Anthropology. And there will he be, till 13th. Nana is also in Italy. She went there since 28th June, in a holiday trip, by car, with three friends. Yesterday they were in Rome, she called me. I hope she enjoys the trip and the places over there. So, I am here only with the dog. Luckily, I have someone to speak to!

There is a Tv channel named PAX, which plays a lot of documentary movies, about different countries, peoples, cultures. Tonight I saw one about Durga Puja in Calcutta. I am impressed by the work of those artisans!

Still I did not send the mail! Even I don't have and I don't search for any excuse, I am speaking to you, or thinking to you, almost every day. Don't get too angry on me, please. Even myself, cannot get an explanation, why didn't I send the email? I swear I'll send it when Nana comes back! Love, Nancy.

I cannot sleep, so, I'll write a bit more.

Being alone, I decided to do some cleansing in the house. Today I was pretty diligence, like a bee! I did wash four washing machines of cloths, went to the market, called someone to repair different things, like lamps, doors, etc. Monday I will have somebody to clean the windows, iron the cloths, maybe. I have a full week to make the house look like a drug store. If I am lucky and the day temperature won't jump over 34 degrees Celsius. The last 4-5 days were over 37! Inside was like hell. I couldn't move at all. And there is not air conditioner. Only a fan, but I got different pains, and cough. Till last 10-15 years, in this country it wasn't necessary to have a cooler in the house! I'll survive the few years I have yet to live on this earth!

I feel lonely, I try to make myself utile, and doing all kinds of things I don't like to. Instead to read, to write, to paint or draw, or go to movies, or theater, or parks, I cook, wash, and clean, every day, complaining all the time like an old lady, but this is what I am. But it could be worst. At least I am relatively healthy, and I have often days when I am not working at all! And nobody scolds me! But I'll like to do something pleasant for my soul!

How are Radha and Tara? I saw them so little time! You, also... Missing you, missing them... Why is India so far away?

July 22nd. Again a lot of time had pass and I didn't write and didn't send the letter! Shame on me! Many happenings were there, in this time.

First of all, George went to Italy for that congress, you know. He came back safely. Nana, also came home in one piece. I was very worried for her. Thank God for taking care of her. She has a lot of photos, most of them very good! I'm proud of her!

Secondly, one student from there came here for some summer courses on Romanian language. He is now in another town, Iasi, (read it Iashee), enjoying the life, I hope! He will come back in Bucharest on 27th this month. I think to send trough him this letter, on a floppy disk. Let's see!

Maybe you are away this time of summer. Where are you? Is the weather hard over there? Has the monsoon started? I saw some floods somewhere in east. And they screen a serial movie called Mahabharata, I saw only one episode, the third, not a single Indian face! Only black and white! You should see an Arjuna long nosed white male, and Bhima, a very athletic black one! And the ladies are Chinese or some yellow faces. Shiva was a very thin, short, bald and bearded man. Is that "Our handsome Lord from Amattur", I failed in love after reading "Poems to Shiva" written by some Saints Poets from Tamil, long time ago? I love those poems! I will translate some of them, just for my friends and me!

15 September 2003! See what a friend I am! Forgive me, please! The summer had gone, now it is raining a lot, is cold inside and outside. A very proper time for filing sad and melancholic, for thinking to the "immortality of the soul"! I didn't write to you for such long time, because I hoped my mood will change. But I realized that it must be my new nature, coming with the age! I became an old sad lady, even I have not always motives to be sad.

In august a student from India came here with a short scholarship, he paid himself the travel expanses!, and after he finished the courses, he stayed for two weeks longer with us. We took him to George's sister, somewhere near the mountains, and I believe he felt well there: journeys to five or six monasteries with the car of our nephew, get-togethers with some young fellows, dancing, barbecuing late in night, plums and apples orchards, and so on.

Everybody spoiled him! George said he is his own son from India, and I am sure some old country women believed that!

As always, Nana is busy with her job and her friends, she didn't come with us. But the trip was for a week, so she had a good excuse! We see her only late in night, if we aren't asleep. There is not much communication between us, anyhow! It is hard for me, but I stopped asking her where, when and with who, so now she must be happier! Luckily, George is standing by me, and sustains my psychic!

Sometime I wonder if this letter will reach you at all! It grows more like a diary than a letter! I do not ask about you and your daughters, about what is going on there, in Delhi, because who knows if there will be an answer some time. It is like a monologue or a dialogue with you, that you, whom I keep inside my heart, like an alter ego. I am talking to you over the days, not only when I am writing. If the language should be Romanian, a lot of thoughts should flow over you, but so, see how unnaturally my writing comes out! And I have not courage to adventure in some hard themes, only weather, only complaining, only self-pity (which I am very talented to!). I am ashamed! Promise to improve, or, at least to try!

There was a documentary movie on TV, on CNN, about the "Ambassador" car, and I saw Delhi streets and I felt like I was there. A lot of Indian movies are played on 3-4 Romanian channels. It's a pity I don't like Indian movies, but still I saw some fragments. In fact, I do not like any movies at all. I have not patience. I like only SF movies, like Star War, or Dune, or like those. And I love The Lord of the Rings! I have read the book, and I love the author for his blessed talent and for his wonderful style. I keep reading again and again from this book, just to enjoy myself, and I don't stop thanking him, up there, where he is, for the happiness he gives me, every time I open his book, or even only think at it. Don't say I am mad. That world, unreal, wonderful, is the one I'd like to live in.

28th September. Last evening we, George and me, went to the theatre. It was an event! For long time, my outings are only to the market! It was a play just on my soul. Waiting at Harlequin. Sorry, I do not know the author, an English man. I will ask G, he knows, he is the smart one, in this family! With some old actresses, who came in this asylum, Harlequin, to wait there for their end. The personages and the interprets fitted very well. There were some very good actresses, old ladies whom we know from our youth, and it was a joy and a big pleasure to see them again! And alive! Why do we remember only the old actors, and why they look to us more talented, more dedicated, than the young ones? And why we think there are not any more such great actors like used to be in our days? And why all the good things seem to be left in the past? It is the age that's why!

Some nights back I had a dream: I meet Nana's former boy friend, with some other girl. Yesterday morning, I really met them, and the girl was just the one I dreamed of! Why? Consciously, I never thought about this breaking between them, I believed I don't mind, but now I agree with Jung, my subconscious digested the trouble, get in touch with the universal subconscious, and brought to me the information I wanted, even if I didn't realized it! See how smart is I? Anyhow, Nana seems not to mind very hard. She is gone to mountains, for two days! With some other friends!

5th October. Now I know "why the hell am I so sad", as I remember a line from a song: on BBC on line, somebody made a statistic and said that from all the world, the Romanians are the most unhappy people!!! So, there is not any shame that I am like all of us. I'll send this

email to you tomorrow, and I'll write another six months now and then, when you will hear again of me.

All my regards and all the best wishes for the girls and Andre.

Yours friend-sister, Nancy.

10th October. Dear Esha. The e-mail had been sent 4 days ago. I don't know if it reached you, or somebody else is reading it. I asked Nana to help me, she sent it to Radha, I asked her again to send another one, to get a confirmation, she sent another e-mail on your husband address, now, I cannot do anything else, but wait. Or it would be better if I send it by post? I think that may be the best. Let's see what happens in the next some days. Here, the autumn started with rainy and cold days. I am like a frog in winter, with stiff legs and hands and neck! The central heating didn't start, yet, so it is colder inside the house. I don't dare to use heater, because of the electricity bill! Otherwise, all are going well, over here! George and Nana are healthy and busy, minding their own problems. I'd like to know you received the e-mail, even you have not time for reply. In fact, I don't even expect one. Love u.

December 8th. Very long time had passed since I wrote above "Love u" Now I have in front of my eyes, on the desk, your very lovely smiling face, I'm looking at you and I feel proud: you are my beloved sister!!! I am thinking at you often enough, especially in the nights, when I want to forget all the over day troubles.

The winter is almost here, even it is not snowing yet, and it is cold, cloudy and depressing. And the bones are aching, and I move like trough the water, slowly as a frozen frog! I'd like to have some news from you. But I don't mind. I know you are more busy then me. And I can find any answer for all my unasked questions. We are all right all of us. I started working to the diary I kept there, beside every day swiping, cooking, washing and complaining. Nana is healthy and a bit fatter, working and hoping for a trip to Paris in the New Year's eve, but I don't thing she will go. She is alone, yet! George has a part time job, teaching literature and journalism in an other town university, only in Saturdays, 150 km away, few money, but I think he should go even without salary, because he is fond of teaching! Over the days he is working in the library, in the nights, he is preparing his lectures. Very busy person! But a kind one!

Dear Esha, it's Christmas Day. All the work was done, all the things are in their places. I am free! An actor, old friend of George, our age is singing in t.v, old and very sad songs, I listen with nostalgia and try not to cry! So, better I write down some thoughts to you, my dear sister.

Yesterday was a very sad and disturbing day. In the day before it was raining all the time. In the following night, it was very, very cold. In the next morning, it was a disaster! All the doves, which are living in the trees in front and beck side of the blocks, were falling down from the trees, with frozen wings! Some off us went and collected them, fighting with cats and dogs. More than one hundred was saved, but their plums are gone, I don't know when they will be able to fly again. Most of them are very young. We put them in some boxes in a room destined for washing and drying cloths, which nobody uses anymore. Now we have to wait and see what happens. Till now all are alive. When the weather will improve, they will be released, only those, which cannot fly, will remain to be taken care of. It is very sad. I cried. Today no bird is flying outside!

Yesterday was the *day in which the birds were falling in the snow!*

We have a nice Christmas tree, with many small lights, which I finished to dress only today, because yesterday I was too busy and in the evening too tired to do it. Nana gave me a nice present, a food processor, I was so pleased, that I forgot to give my present to George. Now, my work in the kitchen will be a lot easier. My present for you is all my love. Merry Christmas, for you and for yours.

19th Jan. 2004. This winter isn't mine! I don't recognize it anymore! My winters used to be glamorous, full of joy, pure and white, lighted with bliss. No more playing in the snow, or just walking through its whiteness. There is not any joy now to get out in the cold and feel the pure air and let myself covered by the icy sunlight. All is strange to me these days. I am afraid to get out, not to catch some cold, or to break some leg. The snow is dirty, the coldness is too cold, my limbs are too stiff, and my will is too weak. So, why shouldn't I stay inside and cry for my own pity? It's easier!

I have some trouble with the liver, for more than one week, feeling tired and lazy. I hate cooking, washing, cleaning!!! Bas! I'd like to do something else, new, but I can't, so I finish doing nothing! And in the nights I scold myself because I have not any power to start doing something, anything! Of course I cook, wash and sweep almost every day, but this kills me. Where are the years when all seemed easy to do? What a life is this one? I don't want it!

Today is 5th of March. For such a long time I didn't write! I am ashamed. When you called, few days back, I was sick, with high fever, and I don't remember what about we talked, I only know I was very pleased and happy. Now I feel better, it is night, of course, with insomnia and I am missing you. (Just a bit, to light a cigarette). So, let's start the story. After Christmas an idea started digging in my brain: you remember I told you about the cooking processor, Nana gave me for Christmas present. Because I had not a place to install it, I couldn't use it. So, I ask a boy carpenter in the opposite block, to make me a cupboard for it. And some shelves to keep diverse things. Till it was to be ready, I thought it would be better to whitewash the kitchen, so, I asked some body else to do it. A lot of money and work. It looked nice, but I needed another lamp, so I bought one. But that didn't fit too well, so I went and bought another one, which looks better. The first one, I've given away to the electrician boy (in fact they are men, but for me, knowing them from their childhood, are still boys). Searching for the lamp in diverse shops, I saw a cooking machine, very nice and costly! I cannot afford it. But my mind started working on this problem. Where from to take the money? I could buy it in installments. But I am 66 years old, so they won't sell it to me. Only up to 65! Ask George, I told to myself! But I knew he wouldn't agree, so, in my perversity, I told him that if he agrees, I would cut the smocking to half, and the coffee, too, so I will pay it with my cigarettes. Isn't that correct? I even started to smoke only 20 per day for a week, or more. So, he agreed! But till the papers were ready, that object was sold, we tried for a t.v. set, the papers weren't properly signed, after waiting there for more than an hour, we renounced! So long for my cutting the cigarettes!!! If I have not a motivation, I cannot stop. I wanted to, but if I lost the motive, I started the old habit. Believe me, I was very determined, truly. At least I had something to think about. Now here are some more ideas running through my head, but I won't speak about them yet. Kisses for you!

6th May. Dear Esha, for some weeks I keep speaking to you in my mind, but I could not put myself together to write. No excuses! But in this night I will do it!

One year and one month passed from our departure. A long period. When has it passed? I cannot remember too many happenings of some importance. But I wanted to chat with you a little. We are all right all of us. Nana still unmarried, George still travelling (now is in Morocco, Casablanca, for 7 days, he will come home on 7th of May), I am still on this world, the dog, still alive. To be cynical: maybe is waiting for me. No, do not think I am mad. It was a cheap joke, I now. In fact, I have nothing to complain, I am feeling well with the health, I am not tired (I am taking good care not to exhaust myself. I believe I am a little bit lazy, but who can blame me for this, only me, but I keep quiet, even I accompanied George two times to some functions at the Indian Embassy (I am not enjoying this kind of parties, but wasn't so bad, in the last).

One old aunt of mine and her husband came the other day to see me. She is 82 and he, 83! I had no courage even to think about them, 4 or 5 years passed without any news from them. I was almost sure they were gone! Because she has liver cancer since long time back, and I don't know their address. I am very happy for them, and I gained some kind of strength seeing them, so vivid, so full of life, in such a good mood, that I got contaminated. Really! Are they old?. They are. Are they ill? They are. Are they in need, living with only a small pension? Yes, they are. Have they a dead daughter at the age of 36? Yes. Have they a granddaughter and a grandson, who don't care to visit them? Of course. Aren't they old enough to think about death, loneliness and pains? Sure. So, where from this serenity, this glad for life? Then, why am I so sad, so thoughtful, so unhappy? Why am I complaining all the time? Nothing goes, as I'd like, nothing seems to be as I dreamed. This is my stupidity. When they left, I gave them one book of mine. Do you know what said? " Oh, very nice of you to write a book. We will go in the park (public garden, I don't know the word in English), sit under a tree, because it is so pleasant outside, and read it." Do you believe it? It was such an invigorating visit. Even now, I still feel good, remembering. And stronger!

It is almost 4 o'clock a.m. I should go to sleep. Tomorrow I must go to the market and buy something to cook, G. comes the day after and, for one week I didn't prepare anything to eat, Nana is eating in town, I prefer to starve than to move my ass. The short vacation is over, pitifully. But, what the hell, who cares? I'll stay a bit more. Because I like talking to you, drinking a lot of strong coffee and chain-smoking cigarettes.

Nana has a lot of movies on CD and was kind enough to put some SF on her PC for me, to look at. I spend one full day seeing Dune, and I was very happy, even I have seen it many times before. I saw also Mel Gibson's movie: "The Passion of Christ". The part of Mary, Christ's mother, is played by a Romanian Jewish actress, the most adequate Mary I've seen. It was a huge scandal across the world about this movie, from the side of Church, from the side of Jews. But simple peoples liked it. I asked some of my old friends to come and see the movie, and they were very impressed, even crying, and becoming more pious. As for me, I think I am a sort of atheistic person, I have some explanation for this, and in the same time I am afraid not to believe! I am not a church going one. That because we have not this habit, from the communist era. And I don't like the priests I meet nowadays. I don't trust them, because they don't inspire holiness and respect. Then, I cannot see the God as Church wants to make us to. He can't be the old and frightening man-like person. I feel Him more as your Brahman. And this is another thought that makes me feel uneasy: is it a sin, or is it not? It shouldn't be, because the God is One, for all people. Anyhow, when I pray, "please, my God, take care of us!" I beg to an unpersonalized God. With the rest of saints, I am ok, I do not

negate them. See what hunts me? But is too difficult to speak about this theme in English! And I have no one to speak with in Romanian. And if I read more, then the confusion will be bigger! Only a revelation could help!

Enough for now, it is 5 am. Let's get some sleep. Bye, sister.

6th Jan.2005 Eight months from last time I wrote in this diary. Too many! Almost forgot the English language.

Today is my birthday. I am 67. So many years and I don't remember too much of them, as somebody cannot tell a faded dream. Only few things here and there, few dimmed spots of light, which, from this distance in time, seem to be insignificance. (It's so difficult to express myself in English, I have to switch the phrase to fit the lack of English words, because I have not patience to search the dictionary. Forgive me, please!)

2nd Feb. First of all I am ashamed for not writing so long time.

I am happy, happy for you and your Radha. Nana brought home the photos and we were enchanted to see how beautiful is she. And Tara. And Radha's fiancée. And all the new relatives. And Andre. But most of all you were my favorite, I am so glad I could see you, after two years. Now you've lost, at least, half of your care, you were carrying for your daughters, on your shoulders. I am, still, carrying mine. As you maybe know, our daughter left the home, moving out with her boy-friend, living by themselves in some rented flat, not too far away from us. Now and then, they come and visit us. But she is calling at least once in each day. It was hard in the beginning, for us, but, time is the best healer, so now, we got used to her absence. For me is much easier, not having too big work to do in the house! But this is the only good thing of the problem. If I feel doing some work, o.k. If I don't, same o.k. George is a good husband, he isn't making fuss. But I try my best. Some time I get busy improving the furniture in the house, if I have the necessary money. If not, I wait. And get mad playing "solitaire" on PC.

When I was there, in India, I wrote a diary, in Romanian language, for the friends I have in my country. I worked on it and now it is ready to be published. At the end, I added these few pages I wrote for you, and some photos. In some days - 10 or 15 - the book will be printed. I will send it to you, even it is in my language. George said that it is a good book, he is proud of me!! Of course, it will be not paid author's right, but I don't mind. I'll have some copies to give here and there. About the first book, the fairy-tell, "The Melancholy Prince" two literary magazines wrote some few lines. I am shy, I am not a writer, but one has to try, doesn't it? So, I will leave the world richer with two books, many porcelain figurines, one very dear girl, and some good deeds. Is that enough? Not to speak about bad things or thinks of mine, but those are personally between the Lord and me.

My old enough dog (he is more than 18 years), is giving me a lot of trouble, he was sick, for one month or more, now is better, skinny and spoiled. But I love him as a member of the family. Is almost blind, totally deaf and I have to feed him from my hand. But I still love him! He is my companion along the days, I speak with him, I am nursing him, cooking, washing, and cleaning after him. But I'm not complaining. He is my loving friend.

My old friends come to see me every day, for a chat over a cup of coffee, talking about politics, weather, grandchildren, (sorry, I have not any, but the others have and are very proud), prices, food and a bit of gossip, just for fun. The evenings are occupied with canasta. Not everyone, but almost.

I couldn't say I am not happy. I feel at peace. After Nana will marry, I hope sometime this summer, then all the things will be in their own place, then I'll be ready for whatever is in store for me. My luggage is almost done!

The winter is now at its full "splendor", with a lot of snow, wind, frost, difficult traffic, cough, bones aches, etc, etc. It had passed more than a month from that unlucky day of 26th December, and still they are showing news from that part of world. So many people died so much grief and sorrow. Why are happening such dreadful events, as the planet does not support us anymore? All kind of people is coming on tv and speak about earthquakes, floods, catastrophes, aliens, apocalypse, scarring the poor old ladies, already with a foot in the grave! I am a kind of a fatalist, what will be, will be. But still more than 200.000 died there, many of them children! Why? I don't believe God has something to do with it. Karma? Which karma? This is the Nature, the Mother Nature, killing her children, as a sow kills her piglets while turning from one side to the other, without will, without sorrow, without even noticing what she had done.

Sometime I feel sad thinking that we'll never meet again. I dream you will come in Europe and, happily, in my country. I imagine taking you all over it, in the best places, to show it to you, and feel proud also. But this is a dream. Or, the girls should come here. Nana and her Victor have car, so they really can take them everywhere. But this is another dream. The sad reality is this one, in which I am writing without waiting an answer, just talking to you, that one "You", I keep with love in my hart and in my mind.

I have your photo just in front of my eyes, I look at it, and feel you just near by, behind my fantasy. Enough for now. I'll continue in the morning. Anyhow I have to wait for Nana to come here, give the floppy to her, to e-mail it to you, so there is plenty of time to write.

5th Feb.2005. Now it isn't any more time. Yesterday I was lazy and stressed in the same time. I was waiting for the veterinarian to come for the dog, he (the dog) got some injections with vitamins, he is a bad dog, always ready to bite, and I am the one supposed to grab him. Anny, the friend of mine who brought him, told him I was in India and he liked me telling how is there, and told that he will like to go there, if, of course, will have the money. I promised him a book of mine, to have some answers, because he had so many questions!

It was a misty, snowy day, my vital energy was at the lowest level. And I had to act as Birsingh, if you remember him, sweeping the entire house, dusting, washing dishes and cooking some food in Indian style, (that only because I kept you in my mind!). Anyhow, I am good at excuses, am I not?

Today the children are coming, I am excited, I'll do all the cleaning again, but today is a sunny one, so I feel stronger and able to do whatever is necessary without complains.

Nana already sent some photos to Radha, hope you've seen them.

In this time in which I wasn't writing to you, George was in trips in Argentina, France, Italy, for I don't know what kind of congresses, on govt.'s money, of course. Otherwise he would have two-three lives to pay that entire amount! Such are some people: lucky! In the same time, I don't envy him, I wouldn't go for anything in the world. After each trip he writes a book! For his own self, this is a selfish good thing. And proudly! You've heard him specking about Mihai Eminescu, our most important and beloved poet, who wrote a Sanskrit Grammar in 1886. He published the first part of it, (there are three), two weeks back, with the help of some young Romanians, with studies in India, and he is very happy. And proud!

I think I'll continue to write to you now and then, because it makes me feel in a good mood. Even my letters are not entirely understandable. But the wish and the soul I lay down in them are more important.

Now I'll write for Radha some words, out of my hart.

Dear Radha, you and Tara may consider yourselves like my daughters also, I saw you growing up and I love you, as you were mine. So, anytime you are in Europe and you want to visit Romania, please come like to your mother and sister and home, together with your families.

I wish you a very happy family life, a loving and careful husband, the strength to confront the life with all the good and the less good things you'll meet along the path. Be kind, lovingly and forgiving each to other. Never go to sleep scolded. These are my pieces of advice, which worked in my long married life and your mother's also. You'll say I'm old-fashioned lady, so be it, but keep in your mind. In rest all the best for you and your husband to be.

Luv u my friends, all of u!